

[1971 துலை 10]

6. அரசினர் சட்டமுன்வடிவுகள்.

(அ) தமிழ்நாடு 1971-ம் ஆண்டு நகர்ப்புற நிலவரி (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு 1971-ம் ஆண்டு நகர்ப்புற நிலவரி (திருத்த) சட்டமுன்வடிவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : தலைவர் அவர்களே, நான் தமிழ்நாடு 1971-ம் ஆண்டு நகர்ப்புற நிலவரி (திருத்த) சட்டமுன்வடிவை அறிமுகப்படுத்துகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இந்தச் சட்டமுன்வடிவு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

(3) அறிவிப்புகள்—தொடர்ச்சி.

(இ) தமிழ்நாடு 1971-ம் ஆண்டு வேளாண்மை வருமான வரி (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தமிழ்நாடு 1971-ம் ஆண்டு வேளாண்மை வருமான வரி (திருத்த) சட்டமுன்வடிவை பேரவையில் அறிமுகம் செய்வதற்கும், ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்வதற்கும் ஆளுநர் அவர்கள் தமது இசைவைத் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

6. அரசினர் சட்டமுன்வடிவுகள்—தொடர்ச்சி.

(ஆ) தமிழ்நாடு 1971-ம் ஆண்டு வேளாண்மை வருமான வரி (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு 1971-ம் ஆண்டு வேளாண்மை வருமான வரி (திருத்த) சட்டமுன்வடிவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு 1971-ம் ஆண்டு வேளாண்மை வருமான வரி (திருத்த) சட்டமுன்வடிவை அறிமுகப்படுத்துகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இந்தச் சட்டமுன்வடிவு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

7. 1971-72-ம் ஆண்டுக்கான நிதிக் கோரிக்கைகள் மீது வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

கோரிக்கை எண் 13—கல்வி—தொடர்ச்சி.

* திரு. மே. சி. தூயமணி : மாண்புமிகுமூடிய மாமன்றத் தலைவர் அவர்களே, தமிழகத்தின் தன்னிகரில்லா மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கோரியிருக்கும் இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையை

1971 சூலை 10]

[திரு. மே. சி. தூயமணி]

ஆதரிக்கின்ற வகையில் நானும் சில கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல நல்கிய வாய்ப்புக்காக எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்வித்துறையில் மிகப் பெரிய திருப்பமுனையை, நல்லதொரு முன்னேற்றத்தை, ஏற்றதொரு மறுமலர்ச்சியை உருவாக்க உறுதி கொண்டிருக்கிற தமிழக அரசு இந்த ஆண்டு கல்விக்காக வாரி வழங்கியிருக்கும் நிறைவான தொகையைக் காண்கிறபோதே கலைஞரது அரசு கல்வித்துறை முன்னேற்றத்தில் எந்தளவிற்கு கவனம் செலுத்துகிறது என்பதை இந்த மாலியக் கோரிக்கை கலங்கரை விளக்கமாக அறிவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. காண்கிற இடத்திலெல்லாம் கல்லூரிகளையும், கல்விக் கூடங்களையும் உருவாக்கி இந்த நாட்டில் இருக்கிற மாணவர்களுக்கு சமுதாயத்தினுடைய இதயக் கதவுகளைத் திறந்துவிடும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறது தமிழக அரசு. அறியாமை அகல வேண்டும், அறிவொளி வீச வேண்டும் என்ற புனிதமான பாதையில் நடைபோட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த பொன்னை சந்தர்ப்பத்தில் எனது தொகுதியில் உள்ள ஒரு குறைப் பாட்டையும் நான் கோடிட்டுக் காட்டுவது எனது தலையாய கடமையாகும்.

எனது தொகுதியிலிருந்தும், நான் சார்ந்துள்ள வட்டத்திலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் என் தொகுதியில் கல்லூரி இல்லாத காரணத்தினால் வெளி உவர்களுக்குச் சென்று கல்வி கற்க வேண்டிய நிலை பல்லாண்டுகளாக இருந்து வருகிறது. இதன் காரணமாக பெரும்பாலான ஏழை மாணவர்கள் கல்லூரியில் காலடி படாத நிலை இருந்து வருகிறது. ஆகவே இந்தக் குறைப்பாட்டைப் போக்குகிற வகையில் எனது தொகுதியில் உடனடியாக கல்லூரி ஒன்றைத் துவக்கிட வேண்டும், அப்படி துவக்கிடும் பொறுப்பை தமிழக அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் பணிவுடன் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கல்லூரி அமைப்பதற்கென நல்ல இடவசதி, குடி நீர் வசதி போன்றவை என் தொகுதியில் நிறைந்து காணப்படுகிறது. எனவே இந்த வளமான வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தி என் தொகுதியில் ஒருகல்லூரியை நிறுவ வேண்டுமென்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களைப் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்து இந்த நாட்டை அரசோச்சத் தொடங்கினால் கல்லூரிகளுக்கு கல்லறை கட்டி விடுவார்கள். கல்வி உலகத்தினை காரிருள் கப்பிக் கொள்ளும் என்றெல்லாம் காமராஜ் தலைமையில் இயங்குகிற கனதனவான்கள் பேசிய பேச்சுக்கள் இன்றும் நம் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : கல்லூரிகளுக்கு எல்லாம் கல்லறை கட்டி விடுவார்கள் என்று காமராஜ் காங்கிரஸைச் சார்ந்தவர்கள் சொன்னதாகச் சொன்னார்கள். அப்படி ஒரு சமாசாரமே இல்லை. அப்படி இல்லாத தகவல்களை உறுப்பினர் அவர்கள் இந்த மன்றத்திலே கூறுவது சரியல்ல என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[1971 ஜூலை 10]

திரு. மே. சி. தூயமணி: கடந்த கால ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்க்கிற நேரத்தில் அந்தச் செய்திகள் எல்லாம் இன்னும் நம் மனக்கண் முன் காட்சி தருகின்றன. சாட்சி சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நான் தலைவர் அவர்கள் மூலம் உறுப்பினர் அவர்களுக்குத் தெரியப் படுத்திக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆக, இப்படி எல்லாம் பேசிய எதிர்கட்சிகள் கூட இன்றைய தினம் இரும்புதெய்துகிற அளவிற்கு கலைஞர் அவர்களின் அரசு கல்வித் துறையில் பெற்றிருக்கிற இமாலய வளர்ச்சி கண்டு எதிரிகளும், மாற்றார்களும் போற்றக் கூடிய அளவிற்கு கல்வித் துறையில் தமிழக அரசு பெரியதொரு முன்னேற்றத்தைக் கண்டிருக்கிறது என்பதையெல்லாம் நாம் பார்க்க முடிகிறது. தங்கக் கிண்ணத்தில் உணவு அருந்தும் சிமான் வீட்டுச் செல்லப் பிள்ளைகள்தான் கல்லூரிக்கு செல்ல முடியும்; கல்விச் செல்வம் பெற முடியும் என்கிற இழிநிலை மாறி இன்றைக்கு தகரக் குவளையிலே கஞ்சி பருகும் ஏழை வீட்டுப் பிள்ளைகளும் கல்லூரிகளின் நீண்ட நெடிய படிக்கட்டுகளில் ஏறி இறங்க முடியும் என்பதை திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறது. இன்றைக்கு பி.யு.ஸி. வரையிலே இலவசக் கல்வி என்று இந்த ஆட்சி அறிவித்ததிலே இருந்து இந்த நாட்டிலே இருக்கிற பல்லாயிரக்கணக்கான ஏழை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், எண்ணிறந்த பழங்குடி வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள், ஏராளமான பிற்பட்ட சமூகாயத்தினராகிய அத்தனை பேரும் பயனடைய முடிந்தது என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இத்தனைக்கும் மேலாக இந்த ஆட்சி செய்த மகத்தான சாதனை என்னவென்றால், கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலமாக உலகத்தின் எந்த மூலை முடுக்கிலும் காண முடியாத, உலக நாடுகளின் வரலாற்று ஏடுகளின் எந்தப் பக்கத்திலும் பார்க்க முடியாத, மிகப்பெரியதொரு மொழிப் போராட்டம் தமிழகத்தில் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. இந்தியை ஏற்க மறுத்து இன்னுயிரை காணிக் கையாக தந்த தியாகிகளின் கல்லறைகள் நாடு நெடுகிலும் குவிந்து கிடக்கும் காட்சியை நாம் பார்க்கிறோம். அன்னை மொழியை காப்பாற்ற தமிழகத்தின் செம்மண்ணை சிவந்த மண்ணை மாற்றிய கோரக் கொடுமையிலிருந்து இந்த நாட்டையும் தமிழ் மொழியையும் பாதுகாக்க தமிழக அரசு இந்த மாமன்றத்திலே இருமொழிக்கொள்கையை தீப்பொறி பறக்கும் தீர்மானமாக நிறைவேற்றி காட்டியிருக்கிறது. அதன் மூலம் "நாடு விட்டு நாடு வந்த இந்திக் கழுகே நீ கேடு கெட்டு, சூடு பட்டு ஓடு வெளியே" எனக்கூறி இந்திக்கு இந்த மாநிலத்திலே சாவுமணி அடித்து தமிழர் சமுதாயத்தை காப்பாற்றியிருக்கிறது. இப்படிப் பட்ட வீர முடிவை மேற்கொண்ட தமிழக அரசுக்கு ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் அவன் கடைசி மூச்சு உள்ள வரையிலும், அவன் ரத்த நாளத்திலே கடைசி சொட்டு இரத்தம் இருக்கும் வரையிலும் இந்த ஆட்சிக்கும் அறிஞர் அண்ணா வழி நடக்கும் கலைஞர் அமைச்சரவைக்கும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள் என்பதை இந்த கல்வி மான்யத்தை ஆதரித்து பேசுகிற இனிய நேரத்தில் எடுத்துச் சொல்லி அமருகிறேன். வணக்கம்.

1971 துலை 10]

* திரு. ஏ. சுவாமிதாஸ்: மாமன்ற பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்த கல்வி மான்யக் கோரிக்கை மீது ஒரு சில கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தில் கூற விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் ஆட்சி காலத்திலிருந்து இன்று வரையில் நமக்கு வருகிற மொத்த வருமானத்தின் அடிப்படையில் ஏறத்தாழ 4-ல் ஒரு பகுதி கல்விக்காக செலவழித்து வருகிறோம். இவ்வளவு தொகை செலவிட்டும் கல்வியின் குவாண்டி விரிவு படுத்தியிருக்கிறோம் தவிர அதனுடைய தரத்தை உயர்த்தியதாகத் தெரியவில்லை. இனி நாம் செய்ய வேண்டியது கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவது தான். நிறைய கல்லூரிகள் திறந்து இருக்கிறோம். பாடசாலைகள் திறந்து இருக்கிறோம். இது எல்லாம் வர வேற்கக்கூடியது. நாம் செலவழிக்கிற பணம், நம் நாட்டின் கல்வித் தரம் அண்டை நாட்டோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, மேல்நாடுகளில் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் அளவுக்கு தரத்தை உயர்த்த என்னென்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை சிந்தித்துப் பார்த்து அதற்கான முறையில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத்தலைவர்—தலைமை)

நான் இங்கே குறிப்பிடுவது, நாம் எந்த சோசலிச சமுதாயத்தை அமைக்க விழைகிறோமோ அந்த சோசலிச நாடுகளில் கல்வி முறை எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் கல்வி முறை எப்படி அமைத்து இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து, நம் நாட்டு மக்களுக்கு அது எந்த வகையில் பயனளிக்கும் என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கல்வியின் தரத்தை எடைபோட்டு நாம் நிர்ணயிக்க முடியாது. தரம் தரம் என்று கூறும்போது, ஆங்கில அறிவு பெற்றிருப்பதை வைத்தா, தொழில் கல்வித் திறமையை வைத்தா, விஞ்ஞான அறிவை வைத்தா, எதை வைத்து நாம் தரத்தை குறிப்பிடுகிறோம். கட்டாயக் கல்வி, இலவசக் கல்வி காரணமாக தரம் குறைகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. மேல்நாடுகளில் இருக்கும் கல்வித் தரத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, நம் நாட்டில் கல்வியின் தரம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஆகவே இந்த கல்வித் துறையை அடியோடு மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இப்போது, எல்லா அதிகாரங்களும் ஒரு இயக்குநரிடம் குவிந்து கிடக்கின்றன. குவிந்து கிடக்கிற அந்த அதிகாரங்களை பரவலாக்க வேண்டும். அந்த அடிப்படையில்தான் மேல் நாடுகளில் கையாளப்படுகிறது. எனவே, எல்லா அதிகாரங்களையும் ஒரு இயக்குநரிடமே தராமல், ஆரம்பக் கல்வி, இடை நிலை கல்வி, கல்லூரிக்கல்வி என்று ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு இயக்குநர் வைத்து அந்த அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாம் இப்போது இடைநிலைக் கல்விக்காக மொத்தம் கிட்டத்தட்ட 60 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறோம். அந்த 60 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கவும் ஒரே ஒரு இயக்குநரைத்தான் வைத்து இருக்கிறோம்.

[திரு ஏ. சுவாமிதாஸ்]

[1971 சூலை 10]

ஆகவே, தனித்தனியாக இயக்குநரைப்போட்டு, அதிகாரங்கள் குவிந்து கிடக்காமல், பரவலாக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேல்நாடுகளில் கல்வித் தகுதி சான்று இதழ்கள் அந்த கல்லூரி ஆசிரியர்களின் மட்டத்திலேயே கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு உயர் நிலைப்பள்ளி இருக்கிறது என்று சொன்னால் அங்கே கற்கும் மாணவர்களுக்கு தகுதி சான்றிதழ் வழங்குவது என்பது அந்த உயர்நிலைப்பள்ளி மட்டத்திலேயே முடிந்து விடுகிறது. இப்போது தமிழ்நாட்டில் மாநில அளவில் சென்ட்ரல் வேல்யூவேஷன் வைத்து இருக்கிறோம். இது பொருத்தமானது அல்ல. பல நாறு ஆசிரியர்களைக் கொண்டு வந்து ஒரு இடத்தில் வைத்து, அவர்களை மாணவர்களுடைய விடைத் தாள்களை திருத்தச் சொல்லும் முறை இயற்கைக்கு முரண்பாடாக இருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கு 'ப்ரீடம் ஆப் வேல்யூவேஷன்' வேண்டும். அவர்களுக்கு இந்த திருத்துகிற சுதந்திரம் கொடுத்தால் தான், விடைத்தாள்களை நன்கு ஊன்றிப்பார்த்து திருத்த முடியும். ஆகவே, அந்த முறையில் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நமது மாநிலத்திலே 10 சி. இ. ஒக்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த மாநிலத்தை 10 பிரிவாக பிரித்து, ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் தேர்வு தனியாக நடத்த வேண்டும். அப்படி தேர்வு நடத்தி, விடைத்தாள் களையும் ஆங்காங்கு முன்பிருந்த முறையில் திருத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதனால் திருத்துவதில் ஏற்படும் காலதாமதம் தவிர்க்கப்படும். மாநில அடிப்படையில் விடைத்தாள்கள் திருத்தப்பட்டு, ரிசல்ட் போடுவதால், பி.யு.சி. படிக்கக் கல்லூரியில் சேர்ந்து கொள்வதில் கால விரயமும் தாமதமும் ஏற்படுகிறது என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பி.யு.சி. என்று வைத்து இருக்கிறோம். உயர்தர பாடசாலைக்குள்ளும் வராது. இது கல்லூரிக்குள்ளும் வராது. இந்த இடைநிலை பயிற்சி திட்டத் தால் நாம் இடையில் நின்று நசங்கிக் கொண்டு இருக்கிறோம். பல மாநிலங்கள் இதை கை விட்டு விட்டன. கேரளா கை விட்டுவிட்டது, மைசூர் கைவிட்டு விட்டது. ஆந்திரா கைவிட்டு விட்டது. நாம் மாத்திரம் அதை வைத்துக்கொண்டு இருப்பதில் பயன் இல்லை. முன்பு இருந்தது போல் இன்டர்மீடியேட் வகுப்புகள் வைக்க வேண்டும். அல்லது டிகிரி கோர்சே நான்கு வருஷம் வைக்க வேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.சி.க்கு பிறகு 4 வருஷம் டிகிரி படிப்பு என்று வைக்கலாம், இந்த பி.யு.சி. தேவையில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் இரு மொழிக் கொள்கையை இந்த அரசு கடைப்பிடித்து வருகிறது என்று சொன்னார்கள். அதாவது, ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழுக்கும் சம அந்தஸ்து கொடுப்பது என்று இரு மொழிக்கொள்கையை பின்பற்றி வருகிறோம் என்று சொன்னார்கள். சென்ற ஆண்டில், தமிழ்தான் போதனா மொழியாக எல்லா அரசினர் கல்லூரிகளிலும் இருக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டார்கள். அதிலே கிளர்ச்சி, போராட்டம்

1971 தூலை 10]

[திரு. ஏ. சுவாமிதாஸ்]

நடைபெற்றதால், அதை ஆராய்வதற்காக ஒரு குழுவைப் போட்டார்கள். அந்தக் குழு கொடுத்த அறிக்கையின்படி இரண்டு மொழிகளிலும் பயிலும் வாய்ப்பு மாணவர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று இருக்கிறது. இந்த ஆண்டு மாணவர்கள் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் பயில வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டு இருக்கிறதா, அரசினர் கல்லூரியில் ஆங்கிலத்தில் பயில திட்டம் புகுத்தியிருக்கிறார்களா என்று பார்க்க வேண்டும். மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் கற்க வேண்டுமென்கிற விருப்பம் இருக்கிறது. அந்த விருப்பம் மொழி அறிவதற்கு மட்டுமல்ல. ஆங்கிலத்தில் கற்றால், வெளி மாநிலத்திற்கு சென்றுவது வேலை பாக்கலாமே என்றுதான் அப்படிச் சொல்கிறார்கள். அந்த வாய்ப்பைக் குறைக்கக்கூடாது.

ஆங்கிலத்தின் தரம் குறைந்து விட்டது என்று சொல்கிறார்கள். இப்போது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலே ஆங்கிலத்திற்கு இரண்டு பாடங்கள் தான் வைத்து இருக்கிறார்கள். முன்னாலே 4 பாடம் இருந்தது. பொயட்ரி, ப்ரோஸ், ஷேக்ஸ்பியர், காம்போசிஷன் என்று இருந்தது. ஆனால், இப்போது மாதர்ன் இங்கிலிஷ் எழுதப் படிக்க ஓரளவு தெரிந்தால் போதும் என்ற அடிப்படையில் இருக்கிறது. அதோடு, இந்த இரண்டு பேப்பர் இருப்பதால் தரம் குறைவதற்கான சூழ்நிலை இருக்கிறது. அப்படி இரண்டு பேப்பர்கள் மட்டும் புகுத்துவதால், ஆங்கில ஆசிரியர்களுக்கு வேலை குறைந்து விடும். அதே போல தமிழுக்கும் இரண்டு பேப்பர்தான் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இனி தமிழ் எம்.ஏ. பாஸ் செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கும் தமிழ் ஆர்வம் குறைந்துவிடக்கூடும், என்பதையும் இந்த அவைமுன் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

புகழுக வகுப்பு வரையில் இலவசக் கல்வி என்று நாம் செய்திருந்தாலும், தனியார் கல்லூரிகளில் “பீஸ்” என்று இல்லாவிட்டாலும், இதர காரியங்களுக்கு என்று தங்கள் மனம்போல் பணத்தை பெறுகிறார்கள். அரசு இதைச் கண்காணிக்க வேண்டும்.

தொழில் நுட்பக் கல்லூரிக்கு தேர்வு நடத்துகிறோம். அதில் “கிரேட்” மட்டும் பார்க்கப்படுகிறது. ஒரு மாணவன் இரண்டு மூன்று டிப்ளஸ் இருந்தால் அல்லது, டி, ஏ-ப்ளஸ் எடுத்துவிட்டால், அதனால் தொழில் நுட்பக் கல்வி வளர்ச்சி அடையாது. ஆகவே, தொழில் நுட்பக் கல்லூரிக்கு சேர்ப்பதற்கு மாணவர்களுக்கு ஒரு “ஆப்டிடியூட்” டெஸ்ட் வைக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு அந்தக் கலையில் ஆர்வம் இருக்கிறதா என்பதைப் பரீட்சித்துப் பார்க்க வேண்டும். வெறும் கிரேடை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அவர்களை எடுக்கக்கூடாது என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். தொழில் கல்வி வளம் பெற, மாணவர்கள் தேர்ச்சி பெற, இந்தமாதிரியான டெஸ்ட் அவசியம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

(மணியடித்து அடுத்த உறுப்பினர் அழைக்கப்பட்டார்.)

* திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா: துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த கல்வி மானியத்தின் பேரில் என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா]

[1971 ஜூலை 10]

இப்பொழுது புகுமுக வகுப்புக்கும் இலவசக் கல்வி வரவேற்கக் கூடியதுதான். ஆனால் சில பாகுபாடுகள் செயல்படுகின்றன. “ஃபீ” கன்செஷன் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், 1967-ல் ஒரு ஜி.ஓ. போட்டிருக்கிறார்கள். ஜி. ஓ. நெ. 1055, 24-6-1967-ல் சர்க்கார் உத்தரவு போட்டிருக்கிறது. அந்த உத்தரவின்படி இதற்கு முன் வருஷத்தில் என்ன ஃபீ வாங்கப்பட்டதோ அதைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வறையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல கல்லூரிகள் ஒழுங்காகச் செயல்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் சிலர் ரூ. 80 வரையில் வசூல் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சாதகமாக சர்க்கார் தன்னுடைய போக்கை மாற்றிக் கொண்டு இருக்கிறது. அந்த வகையில் சலுகை கொடுக்கிறது. அதாவது 1968-69, 1969-70-ல் என்ன ஃபீ வாங்கியதோ, அதையே செயல்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பாகுபாடு அநீதியானது என்பது என்னுடைய எண்ணம். ஒழுங்காக சர்க்கார் கொடுத்த விதிமுறைப்படி, முன் ஆண்டு வாங்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து சிலர் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சலுகை இல்லாமல், சில கல்லூரிகள் தன்னுடைய போக்கில் போகிறவர்களுக்கு சர்க்கார் தன் போக்கை மாற்றிக்கொண்டு, அவர்களுக்குச் சலுகை கொடுத்திருப்பது வருந்தத் தக்கது. ஆகவே, எல்லோருக்கும் ஒரு “டனிபாரம் ரேட்” கொடுக்கும் நிலையை உருவாக்க சர்க்கார் யோசிக்க வேண்டும். முக்கியமாக கிராமப் பகுதிகளில் ரூரல் ஏரியா கல்லூரிகளில் தரத் திறகுத் தக்கபடி பீஸ் அனுமதிக்கிறார்கள். ஆகையால், அது சம்பந்தப்பட்ட வரையில் நிதிக் கஷ்டம் இருக்கிறது. ஆகவே, ஒரு யூனிபாரம் ரேட் போட்டு, எல்லோருக்கும் உயர்வு கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும்.

பிட்டிங் கிரான்ட் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், சர்க்கார் கல்லூரிகளுக்கு ரூ. 45 லட்சம் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. தனியார் கல்லூரிகளுக்கு ரூ. 5 லட்சம் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆக மொத்தம் 50 லட்சம். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், 118 கல்லூரிகள் தனியார் துறையில் இருக்கிறது. சர்க்கார் மேற்பார்வையில் இருப்பது 43 கல்லூரிகள்தான். இந்த 43 கல்லூரிகளுக்கு 45 லட்சமும், தனியார் கல்லூரிக்கு 118-க்கு 5 லட்சமும் தான் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு விதத்திலும் பொருத்தமாக இல்லை. இதை கவனித்து அதிகப்படியான தொகையை தனியார் கல்லூரிக்குக் கட்டி நிதிக்கு ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு ஒரு கல்லூரிக்கு 75,000 ரூபாய் அளவில் 50 பர்சன்ட் கிரான்ட் கொடுக்க திட்டம் இருக்கிறது. இது 20 வருஷத்திற்கு முன் ஏற்பட்ட திட்டம். இதே தான் இன்றுவரையில் அமுலில் இருக்கிறது. அறிக்கைப்படி ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு கட்டடத்திற்கு ரூ. 4,000 என்றிருந்ததை, இன்றைக்கு இருக்கும் நிலையை அனுசரித்து ரூ. 8,000 என்று மதிப்பு எடுத்து, 100 பர்சன்ட் உயர்த்திக் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது, கல்லூரிகளுக்கு மட்டும் அதே ரூ. 75,000 என்றிருப்பது பொருத்தமில்லை. அதைக் கொஞ்சம் மாற்றி, ஒரு லட்சம் என்ற அளவில் வைத்தால், இன்றைக்கு இருக்கும் விலை வாசிகளைக் கவனத்தில் கொண்டு செய்ததாக இருக்கும்.

காலேஜ் பஸ் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு தடவை பின்னஸ் சர்ட்டிபிகேட் வாங்க வேண்டும் என்றிருப்பதால், பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. காலேஜ் பஸ்கள் சம்பந்தப்பட்ட

1971 தூலை 10]

[திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா]

வரையில் இந்த விதியை மாற்றி, ஒரு வருஷத்திற்கு ஒரு தடவை வாங்கினால் போதும் என்று வைத்தால், விடுமுறை காலத்தில் ரிபேர் செய்து கொள்ள வாய்ப்பாக இருக்கும்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் டிச்சர்ஸ் டிரான்ஸ்பர்கள் ஒழுங்கினமாக இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் சர்க்கார் பொறுப்பில் எடுக்க வேண்டும். டி.இ.ஓ. அல்லது வேறு ரீஜனல் ஆபீசர் கீழே வைத்து, அவர்கள் பொறுப்பில் விட்டு, ஆசிரியர்கள் அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் மாற்றங்கள் செய்யப் படுவதைத் தடுக்க வேண்டும். இவைகளெல்லாம் சர்க்கார் பொறுப்பில் இருக்க வேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடம் இருப்பது திருப்தியாக இல்லை. நடுநிலையில் இருந்து சர்க்கார் கண்காணிப்பதாக இருந்தால் நல்லது.

நண்பகல் உணவு விரிவு படுத்தப்பட வேண்டும். சென்ட்ரல் கிச்சன் ஸ்கிமை மற்ற இடங்களுக்கும் விரிவு படுத்தி செயல்பட வேண்டும். அந்த சென்ட்ரல் கிச்சன் ஸ்கிமை மற்றவர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது இருக்கும் ஒழுங்கினங்களை நிவர்த்தி செய்யவும் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடிக்கிறேன்.

*திரு. எம். ஏ. லத்திப் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மாவியத்தின் மீது, இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு என்னுடைய கருத்துக்களையும் எடுத்துக் கூற வாய்ப்பினை அளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய தமிழக அரசு கல்வித் துறையில் கணிசமான அளவில் முன்னேற்றத்தைக் கண்டிருக்கிறது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இன்று 81 கோடி ரூபாய் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருப்பதிலிருந்து நாம் அறிந்துக் கொள்ள முடிகிறது. அதற்காக நாம் இந்த அரசை பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். கல்விக்காகச் செலவிடும் பணம் அரசாங்கம் நல்ல முறையில் செலவிடுகிறது, இந்தப் பணமெல்லாம் வருங்காலைச் சந்ததியினருக்கு நல்ல அறிவையும், கல்வியையும் அளித்து அவர்களுடைய வருங்காலத்தை ஒளிமயமாகச் செய்ய வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில் அமைந்திருக்கிறது. அது உண்மையாக இருந்தாலும், நிர்வாக முறையில், செயல்படும் முறையில், நாம் ஆங்காங்கே சில குறைபாடுகளைக் காணக்கூடிய துரதிர்ஷ்டமான நிலை இருக்கிறது என்பதை மெத்த வருத்தத்துடன் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, ஊராட்சி ஒன்றியத்தால் நடத்தப்படும் கல்விக் கூடங்கள் மேற்கொண்டும் அவர்களாலேயே நடத்தப்பட வேண்டுமா, அல்லது மாற்றுத் திட்டங்கள் செய்ய வேண்டுமா என்பதனை யோசனை செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு நாம் வந்திருக்கிறோம் என்பதனை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விழைகிறேன்.

குறிப்பாக மலைப் பகுதிகளில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களால் நடத்தப்படும் பள்ளிகளைப்பற்றி அன்றுகூட சட்ட மன்றத்தில் குறிப்பிட்டேன். எங்களுடைய பகுதியான ஜல்வாது மலையில் ஊராட்சி ஒன்றியத்தால் சில ஆரம்பப் பள்ளிகள் நடத்தப்படுகின்றன. மலைத்திருப்பத்தூர் என்ற ஊரில் கடந்த 2½ ஆண்டுகளாக பள்ளிக்கூடம் மூடிக் கிடக்கிறது. கிராம மக்கள் ஆசிரியரைக் காணவில்லை. மாணவர்கள்

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்] [1971 சூலை 10]

கூட காணவில்லை. மாணவர்கள் இல்லையென்றால், பள்ளிக்கூடம் நடத்தப்படவில்லை. ஆனால் அந்த ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் மட்டும் மாதா மாதம் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அதைப் பற்றி நான் யாரையும், அந்த ஆசிரியர்களைக் கூட, குறை சொல்ல விரும்பவில்லை. அதிகாரிகள் எப்படி இவ்வளவு ஏனோ தானோ என்ற நிலையில் பொறுப்பற்ற தன்மையில் இருந்து வருகிறார்கள் என்பதை நினைக்கும்போதுதான் நான் வேதனை அடைகிறேன். மலைத் திருப்பத்தூர் என்ற மலை ஊர். அங்கு நெல்லிவாசல் என்ற ஒரு இடம் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : நான் குறுக்கிடுவது. இதை தவறு என்று சொல்லுவதற்காக இல்லை. இதைப்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்து இருக்கிறாரா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். ஏ. லத்திப் : நான் இதைப்பற்றி சப்-கலெக்டர் அவர்களுக்கும், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கும் தெரிவித்து இருக்கிறேன். அவர்களிடமிருந்து நேற்றுதான் ஒரு குறிப்பு எனக்கு வந்தது. சம்பந்தப்பட்ட நான்கு ஆசிரியர்கள் மலைத் திருப்பத்தூரில் மட்டும் அல்ல, புலியூர், இன்னும் சில கிராமங்களில் அப்படி நடந்து வந்திருக்கிறது என்ற காரணத்தால் ஆசிரியர்கள் இரண்டு திங்களுக்கு முன்பு சஸ்பெண்டு செய்யப்பட்டு இருப்பதாக எனக்குத் தகவல் வந்திருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அதைத்தான் நான் சொல்லுகிறேன். பேசும்போது அதையும் சேர்த்துப் பேசி இருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். வெறும் குற்றச்சாட்டுகள் மாத்திரம் அல்லாமல் அவைகளைக் குறிப்பிடுகிற நேரத்தில் அவைகள் களையப்படுகின்றன என்று சேர்த்துப் பேசுவது மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

திரு. எம். ஏ. லத்திப் : அதைத்தான் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக என் கடமையை உணர்ந்து சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன். அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன். அதனாலே இப்போது அவர்கள் சஸ்பெண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. சஸ்பெண்ட் செய்யப்பட்ட ஆசிரியர்களுடைய இடத்தை நிரப்பும் வகையில் உடனடியாக அரசு நடவடிக்கை எடுத்து குறிப்பாக மலைப் பகுதிகளில் வாழுகிற பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கம் நம்முடைய அரசுக்கு இருக்கிறது. அந்த வகையில் அவர்களைப்பற்றி தனி அக்கறை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்வதோடு மேற்கொண்டு இவ்வாறு நிகழாமல் கண்காணித்து வருவதற்கு—மலைப் பகுதியில் கண்காணித்து வருவது கஷ்டம் தான், அதை உணர்கிறோம்—நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

வனத் துறையினரால் பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்தப்படுகின்றன. அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் இத்தகைய புகார்கள் வரவில்லை. ஆகையினாலே கண்காணிக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அத்துடன் மிட்டூர் என்ற ஊர் என்

1971 தூலை 10]

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

தொகுதியில் இருக்கிறது. அங்கே ஒரு அரசாங்கப் பள்ளி நடத்தப் படுகிறது. உயர்நிலைப் பள்ளி அது. அந்தப் பள்ளிக்கு கட்டிடம் கட்டுவதற்கு ஊர் மக்கள் பணம் கொடுத்தால்தான் பள்ளிக்கு அங்கிகாரம் கொடுக்க முடியும் என்று சொல்லப்பட்டதன் காரணமாக கட்டிடம் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு வாக்களித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் கொடுத்த வாக்கு ஏதோ 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடைபெற்றிருக்கிறது. அதற்காக ஒரு கமிட்டியை அவர்கள் நியமித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கமிட்டியினர் பிள்ளைகளிடத்திலிருந்து பள்ளியில் சேர்க்கும்போது பணம் வசூலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பணம் எல்லாம் எங்கே சென்றது என்று இன்று வரையில் தெரியவில்லை. கட்டிடம் கட்டப்படவில்லை. தலைமை ஆசிரியரைக் கேட்டேன். தலைமை ஆசிரியர் அவர்கள் கைப்பட ஒரு குறிப்பை எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார். அந்தக் குறிப்பு என்னிடத்தில் இருக்கிறது. அமைச்சர் விரும்பினால் அதை அவரிடத்தில் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். யார் யார் எவ்வளவு ரூபாய் வசூல் செய்தார்கள் என்ற விவரமும், யாருடைய பெயரில் சேமிப்பு நிதியிலும், வங்கிகளிலும் இருக்கின்றன என்ற விவரமும் இருக்கின்றன. அதிலே வசூல் செய்த சிலர் மறைந்து விட்டார்கள். எப்படி மீட்பது என்று கவலையாக இருக்கிறது. அரசாங்கத்திற்கு எந்த முறையில் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்ற நிலையில் நான் இருக்கிறேன். நான் புதிதாக வந்திருக்கிறேன் என்று அந்தத் தலைமை ஆசிரியர் மிகவும் வருத்தத்தோடு அந்தக் குறிப்பைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதிலே பெயர்கள் கூட இருக்கின்றன. நான் பெயர்களைப் படிக்க விரும்பவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் விரும்பினால் கொடுத்து விடுகிறேன். அதைப்பற்றி அமைச்சரவர்கள் கவனிக்க வேண்டும். இத்தகைய சமூக விரோதிகள், சில பெரிய மனிதர்கள் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு ஊரில் நடமாடும் சமூக விரோதிகள் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு பணம் சேர்க்கிறோம் என்று பணத்தைச் சாப்பிட்டு விடுகிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்களிடமிருந்து நம்முடைய இந்த அரசாங்கப் பள்ளிகளை, தனியார் பள்ளிகளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் என்ற முறையில் எங்களுக்கும் இருக்கிறது. இதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய தொகுதியில் உள்ள ஜவ்வாது மலையில் 50 கிராமங்கள் இருக்கின்றன. அந்த மலைக்குக் கீழ் சுமார் 42 கிராமங்கள் இருக்கின்றன. இந்த கிராமங்களுக்கெல்லாம் ஆண்டியப்பனூரிலேதான் ஒரு 8-வது வகுப்பு வரை உள்ள பள்ளி இருக்கிறது. அதை உயர்நிலைப் பள்ளியாக்க வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாகக் கோரிக்கை விடுத்து வருகிறார்கள். அங்கே ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியை அமைத்துத் தந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சில லப்பை முஸ்லீம்கள் கூட உருது பேசுகிறார்கள். கம்யூனிடி சர்டிபிகேட் கேட்டால் பல அதிகாரிகள் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள் என்ற புகார் மாநிலம் முழுவதும் இருந்து வந்திருக்கிறது. அதைக் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று நான்

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

[1971 துலை 10]

அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதோடு கூட, கடைசியாக அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புவது, ஆடுதுறையில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி வைக்கவேண்டுமென்று மனு செய்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளியை நாங்கள் அமைத்துக் கொள்வதற்கு ஏதோ டெபாசிட் செய்யவேண்டுமென்று முறை வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த டெபாசிட்டிலிருந்து விதி விலக்கு தரவேண்டுமென்று முறையீடுகள் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன. அந்த முறையீடுகளைக் கவனிப்பதாகவும், மாணவர்களைச் சேர்க்கும் பள்ளி வேலைகளைத் துவங்கலாம் என்று குறிப்பிட்டதற்குப் பின்பு அந்தப் பள்ளியில் மாணவர்களைச் சேர்க்கத் துவங்கிய பிறகு, இப்போது நேற்றையதினம் அனுமதியில்லையென்று மறுத்திருக்கிறார்கள் என்ற ஒரு வருந்தத்தக்க செய்தி எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. இந்த முறையை மாற்றியமைத்து, அப்படி சட்டம் இடம் கொடுக்காவிட்டால், இப்படி உங்களுடைய முறையீடுகள் கவனிக்கப்படும் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கும் வகையில் அரசாங்க அதிகாரிகள் நடந்து கொள்ளக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதை அமைச்சர் அவர்கள் கண்காணிக்க வேண்டும். இந்த விதி முறைகளை மாற்றி அந்தப் பள்ளிக்கூடம் துவங்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, குறிப்பாக, இந்த அரசு கல்விக்காக செய்து வருகின்ற நல்ல பணியினை, கல்வியில் நம்முடைய மாநிலம் கண்டிருக்கிற முன்னேற்றத்தை, 15 கோடி ரூபாயாக இருந்த இந்த மானியம் 81 கோடி ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டு நம்முடைய நாட்டில் படிக்கின்ற அத்துனை மக்களும் படித்து முன்னேற வேண்டும் என்ற நந்நோக்கத்தோடு இந்த அரசு செய்கிறது. அப்படிப்பட்ட முன்னேற்றமான திட்டங்களுக்கு ஆதரவு தெரிவித்து அவர்களுக்குப் பாராட்டு தெரிவித்து இந்த மானியத்தை ஆதரித்து விடைபெறுகிறேன்.

*திரு. பெ. சௌந்திரபாண்டியன் : சட்டப்பேரவை துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்த மானியச் கோரிக்கையை ஆதரித்துப் பேசுகிற நல்ல வாய்ப்பினை அளித்தமைக்கு நான் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒரு நாட்டின் பொருளாதார ஏற்றத்திற்கும், நாகரீகம் படைத்த சமுதாய வளர்ச்சிக்கும், கல்வி இன்றியமையாத ஒரு கருவியாகும். ஆகவே, கல்விக்காக செலவிடப்படும் தொகை ஒரு நாட்டில் எதிர்கால சமுதாயத்திற்காகப் போடப்படும் உரம், மூலதனமாகும். நம்முடைய அரசு ஏற்படுவதற்கு முன்பிருந்த காங்கிரஸ் அரசு 1966-67-இல் கல்விக்காக செலவிட்ட தொகை 44 கோடி ரூபாய். 1967-ம் ஆண்டு முன்னேற்றக் கழக அரசு ஏற்பட்ட பிறகு, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சரான பிறகு நம்முடைய கழக அரசு செலவிட்ட தொகை 54 கோடி. அதற்குப் பிறகு நம்முடைய முதல்வர் கலைஞர் அவர்களுடைய அரசு பொறுப்பேற்ற பிறகு படிப்படியாக செலவிடும் தொகையை உயர்த்தி 1971-72-ம் ஆண்டு 81, 84 கோடியை ஒதுக்கியிருப்பது மாபெரும் சாதனை என்று நாடும் நாமும் வரவேற்கிறோம்.

1971 சூலை 10] [திரு. பெ. சௌந்திரபாண்டியன்]

இந்தச் செலவு நம்முடைய மொத்த மாநிலச் செலவில் 23 சதவீதமாகும். இதில் மருத்துவக் கல்விக்காக செலவிடப்படும் தொகை, வேளாண்மைக் கல்விக்காக செலவிடப்படும் தொகை, கால்நடை மருத்துவ கல்விக்காக செலவிடப்படும் தொகை, அரிஜன நலப் பள்ளிகளுக்காக செலவிடப்படும் தொகை, ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் உள்ள பள்ளிகளுக்காக செலவிடப்படும் தொகை இதில் அடங்காது என்பதை எண்ணும்போது மொத்தத்தில் ஏறத்தாழ 30 சதவீதம் நம்முடைய அரசு கல்விக்காக செலவிட்டு வருகிறது.

இதே போல பள்ளிகள் தொடங்கவும், உயர் நிலைப் பள்ளிகள் அமைக்கவும், கல்லூரிகள் கட்டவும் நம்முடைய அரசு ஒரு மாபெரும் வரலாற்றை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. 1966-67-ம் ஆண்டு காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் 31,157 தொடக்கப் பள்ளிகள் இருந்தன. 4 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நம்முடைய ஆட்சிக் காலத்தில் 70-71-ல் 2,635 பள்ளிகளாக உயர்ந்து இருக்கின்றன. இதே போல 66-67-இல் 105 கல்லூரிகள் நம்முடைய நாட்டில் இருந்தன. ஆனால் 70-71-இல் 2,635 பள்ளிகளாக உயர்ந்து இருக்கின்றன. இதே போல 66-67-இல் 105 கல்லூரிகள் நம்முடைய நாட்டில் இருந்தன. ஆனால் 70-71-இல் 161 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. கல்லூரிகளின் வரலாற்றையும், உயர் நிலைப் பள்ளிகளின் வரலாற்றையும் எடுத்துப் பார்ப்போமானால் கழக அரசின் இந்த 4 ஆண்டு காலத்தில் 724 தொடக்கப் பள்ளிகள் கூடுதலாகத் தொடங்கியிருக்கின்றன, 263 உயர் நிலைப் பள்ளிகள் கூடுதலாகத் தொடங்கியிருக்கின்றன, 56 கல்லூரிகள் கூடுதலாகத் தொடங்கியிருக்கின்றன.

ஒரு நாட்டில் கல்வி கற்றால் மட்டும் போதாது, கற்கின்ற இடம் நல்ல முறையில் இருந்தால்தான் மாணவர்கள் உற்சாகமாகக் கல்வி பயில முடியும் என்பதை அறிந்த கழக அரசு 1968-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஏற்கனவே தொடக்கப் பள்ளிக்கு காங்கிரஸ் அரசு ரூ. 4,000 வழங்கிய மானியத்தை நம்முடைய கழக அரசு, கலைஞர் அரசு ரூ. 8,000 ஆக உயர்த்தியிருக்கிறது. இதேபோல இடை நிலைப் பள்ளிகளுக்கு காங்கிரஸ் அரசு ரூ. 7,000 மானியம் தந்தது. ஆனால் கழக அரசு ரூ. 13,000 ஆக உயர்த்தியிருக்கிறது. இது உள்ளபடியே நாம் நானும் பாராட்ட வேண்டிய ஒன்றாகும். இதேபோல நம்முடைய கலைஞர் அவர்கள் பரிசுச் சீட்டு நிதியிலிருந்து நடப்பு ஆண்டுக்கு ஏறத்தாழ 50 லட்சம் ரூபாயைப் பள்ளிகள் கட்டுவதற்காக ஒதுக்கி இருப்பதை உள்ளபடியே நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதேபோல கல்வியைப் பயிற்றுவிக்கின்ற ஆசிரியர்கள் அவர்களுடைய குடும்பங்கள் நல்ல முறையில் இருந்தால்தான் நிம்மதியாக வாழ்ந்தால்தான் பள்ளியில் மாணவர்களுக்கு நல்ல முறையில் கல்வியைப் பயிற்றுவிக்க முடியும் என்பதை மனதில் கொண்டு நம்முடைய கழக அரசு ஆற்றியுள்ள சாதனையை நான் இங்கே குறிப்பிடுவது சாலப் பொருந்தும் என்று நினைக்கிறேன். 20 ஆண்டுகாலம் காங்கிரஸ் அரசுக் காலத்தில் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ. 20 தான் ஓய்வு ஊதியம் வழங்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால் கழக அரசு பொறுப்பேற்ற பிறகு ரூ. 20-ஐ ரூ. 30 ஆக ஏற்றி இருப்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. பெ. செளந்திரபாண்டியன்] [1971 துலை 10]

இதேபோலத்தான் ஓய்வு ஊதியத் திட்டத்தின் கீழ் நன்மை பெறுவதற்கு ஆசிரியர்களுக்கு அவர்களுடைய பணிக் காலத்தை 20 ஆண்டுகளாக வரம்பு விதித்து இருந்தது. ஆனால் கழக அரசு ஏற்பட்ட பிறகு 20 ஆண்டு பணிக் காலத்தைக் குறைத்து 5 ஆண்டு காலம் பணியாற்றினால் போதுமென்று ஆணை பிறப்பித்துள்ளது.

இந்த ஓய்வு ஊதியத் திட்டத்தில் உடற் பயிற்சி ஆசிரியர்களும் தனியார் பள்ளிகளிலே பயிற்றுவிக்கின்ற ஆசிரியர்களும் காங்கிரசு அரசு காலத்தில் சேர்க்கப்படவில்லை. ஆனால் கழக அரசு ஏற்பட்ட பிறகு இந்த நியாயமான கோரிக்கையை ஏற்று அவர்களுக்கும் விரிவு படுத்தப்பட்டு இருப்பதை உள்ளபடியே நாம் அத்தனை பேரும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

இதேபோல தொடக்கப்பள்ளியிலே பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்கள் உற்சாகத்தோடு தங்களுடைய கடமையை ஆற்றவேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு நம்முடைய அரசாங்கம் விருதுகளும், ரொக்கப் பரிசுகளும் அளித்து ஊக்குவித்து இருப்பது உள்ளபடியே நாம் அத்தனை பேரும் வரவேற்கவேண்டிய ஒன்றாகும். ஆசிரிய குடிமக்கள் முந்திய காங்கிரசு அரசு காலத்தில் மருத்துவ மனைகளில் சென்று சிகிச்சை பெறுவதற்கு இலவசமாக அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் கழக அரசு, கலைஞரின் அரசு, ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் மருத்துவ மனைகளில் சிகிச்சை பெறுவதற்கும், வீட்டு வாடகைப்படி பெறுவதற்கும், தீபாவளி, பொங்கல் போன்ற பண்டிகைக் காலங்களில் முன்பணம் பெறுவதற்கும், திருமணக் கடன் பெறுவதற்கும் வழி வகை செய்திருப்பது உள்ளபடியே ஆசிரிய சமுதாயத்திற்கு முன்னேற்ற கழக அரசு செய்துள்ள சாதனைப் பட்டியல் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

இதைவிட 1970 முதல் இரண்டாவது சம்பள ஆணைக் குழுவின் சிபார்சுக்கு இணங்க இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பள விகிதத்தை உயர்த்தி, ஆசிரியர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தி அவர்களுடைய நிம்மதியான வாழ்க்கைக்கு இந்த அரசாங்கம் வழி வகை செய்திருக்கிறது என்பதை நாம் அத்தனை பேரும் பாராட்டவேண்டும்.

அதே போல, நம்முடைய கழக அரசு ஆசிரியர்களுக்கு உதவியதைப்போல, மாணவ சமுதாயத்திற்குப் பல நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது. பி.யூ.சி., வரை இலவசக் கல்வி அளிக்கப்படுகிறது, இதே போல பி.ஏ., பி.எஸ்.ஸி., போன்ற பட்டப் படிப்புகளில் தமிழ்க் கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்கு ஜாதி மத வேறுபாடின்றி, பொருளா தார ஏற்றத் தாழ்வின்றி ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 180 அளிப்பதற்கு நம்முடைய கழக அரசு, கலைஞர் அரசு முன்வந்திருக்கிறது.

அதேபோல நம்முடைய ஊராட்சி ஒன்றியத்திலுள்ள பள்ளிகளை அரசாங்கம் சீர்திருத்தி, ஆரம்ப தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு ஒரு நிலையையும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு ஒரு நிலையையும், கல்லூரிக் கல்விக்கு ஒரு நிலையையும் மூன்று பிரிவாகப் பிரித்து நிர்வாகத்தைச் சீரமைக்கவேண்டுமென்று நான் விரும்பி வேண்டிக்கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1971 துலை 10]

[திரு. பெ. சௌந்திரபாண்டியன்]

நம்முடைய மாணவ சமுதாயத்தையும், ஆசிரிய சமுதாயத்தையும் ஒருங்கிணைத்து செயல்பட்டால்தான் வருங்காலத்தில் நாமும் இந்த நாளும் பொருளாதாரத் துறையிலும், சமுதாயத் துறையிலும், நாகரிகத் துறையிலும் மற்ற நாட்டோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு முன்னேற முடியும். ஆகவே, இதைக் கருத்தில் கொண்டு நம்முடைய கழக அரசின் முதல்வர் கலைஞர் அவர்களும், கல்வி அமைச்சர் நாவலர் அவர்களும் இப்போது நாட்டுக்குப் பயன்படும் வகையில் மேலும் மேலும் நம்முடைய நாட்டில் கல்வியைப் பெருக்குவதற்குப் பல வழிமுறைகளை வகுக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டு எனக்குப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு பேரவைத்தலைவருக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

*திரு. காதர்பாஷா என்ற வெள்ளைச்சாமி : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, முந்தையநாள் நமது மாமன்றத்தில் கல்வி சம்பந்தமாக நமது மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட கல்வி கோரிக்கை மானியத்தை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய அரசு கல்வியிலே நல்ல பல முன்னேற்றங்களைக் கொண்டு வருகிறது என்பதனை யாகும் மறுக்கமாட்டார்கள் எனக் கருதுகிறேன். 1966-67-ம் ஆண்டிலிருந்து இன்றைய 1971-72 வரையிலும் நல்ல பல முன்னேற்றங்களை பலதரப்பட்ட கல்வியில் கொண்டு வந்திருக்கிறது நமது அரசு.

1966-67-ல் தொடக்கப் பள்ளிகள் 31,157 ஆக இருந்தது. இன்று 1971-72-ல் 31,881 பள்ளிகளாக வளர்ந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் அதை நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சரியாக 724 தொடக்கப் பள்ளிகள் இந்தத் தமிழகத்திலே அதிகப் படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகள் 1966-67-ல் 2,372 ஆக இருந்த எண்ணிக்கையை 1971-72-ல் 2,635 பள்ளிகளாக உயர்ந்திருக்கின்றன. 263 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் உயர்ந்திருப்பதைப் பாராட்ட நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதேபோல கல்லூரியிலும் 1966-67-ல் 105 கல்லூரியாக இருந்தது இன்று 161 கல்லூரிகளிலும் உயர்ந்திருக்கின்றன. 56 கல்லூரிகள் அதிகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கல்வித் தரம் உயர்வதற்கும், பின்தங்கிய மக்கள் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் ஏனைய பகுதிகளில் எல்லாம் சீராக, கல்லூரி காணாத பகுதிகளுக்கெல்லாம் கல்லூரிகள் ஏற்படுத்தி, கல்வி வசதிகளைப் பெருக்குவதற்கு நல்ல பல வசதிகளை உருவாக்கியிருக்கிற இந்த அரசை உண்மையில் மக்கள் சார்பாக நாமெல்லாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே, கல்லூரிகள் தரம் சிறப்பாக நடக்கிற நேரத்தில் நம்முடைய அரசு கண்காணிப்பாகவும், கவனமாகவும் கவனிக்கவேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தனியார் துறையில் நடத்தப்படுகிற உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் சில நிர்வாகக் குறைபாடுகளும் நிர்வாகக் கவனக் குறைவுகளும், நிர்வாக ஊழல்களும் உள்ள முறையில் சில நிர்வாகஸ்தர்கள் அமையப் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

[திரு. காதர்பாட்சா என்ற வெள்ளைச்சாமி] [1971 துலை 10]

உதாரணமாக, நாங்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாக எங்கள் தொகுதியான முதுகுளத்தூரில் கல்லூரி வேண்டுமென்று கேட்டு வந்தோம். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களுடைய திருக்கரத்தால், எங்களுடைய ஒப்பற்றத் தலைவர் மறைந்த மாமேதை திரு. முத்துராமலிங்கத் தேவர் அவர்களுடைய பெயரால் கடந்த ஆண்டு ஒரு கல்லூரி தொடங்கப்பெற்றது. அந்தக் கல்லூரி தனியார் கல்லூரியாக அமையப் பெற்று சர்வகலாசாலையும், அரசும் அனுமதி வழங்கி அந்தக் கல்லூரி நடந்து வருகிறது. ஏற்கெனவே பல ஆண்டு காலமாக அரசு நிர்வகித்து வந்த உயர் நிலைப்பள்ளி நிர்வாகத்தையும் அந்தக் கல்லூரி நிர்வாகஸ்தினருக்கே திறமையாக நடக்குமென்ற நம்பிக்கையோடு அரசாங்கத்தால் ஒப்படைக்கப் பட்டது. பின் தங்கியிருக்கின்ற மக்களெல்லாம் கல்லூரியே காணாத, கல்வி வளர்ச்சி அதிகமாக இல்லாத பகுதிகளில் இருந்த அவர்கள் பெருமையோடும் மகிழ்ச்சியோடும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் கல்லூரி இன்று மிகவும் கல்வித்தரம் குறைந்திருக்கின்றது. நிர்வாகக் குறைவின் காரணமாகவும், நிதி வசதி இல்லாத காரணத்தினாலும் நல்ல முறையில் இருக்கிற பணத்தையும் சிக்கனமாகச் செலவிட்டு வராத காரணத்தினாலும்—சரியான முறையில் ஆசிரியர்கள் இல்லாதது போயிற்று. கல்வித் தரம் வெகுவாகக் குறைந்தது. பெரும் அளவு மாணவர்களின் தேர்ச்சியை இது பாதித்திருக்கிறது. கடந்த ஆண்டு இந்தக் கல்லூரியின் தேர்ச்சி 8 சதவீதம் என்ற அளவுக்கு வந்துவிட்டது. இந்த 8 சதவீதம் ரிசல்ட்டைப் பார்த்து இவ்வாண்டு மாணவர்கள் அங்கே போய்ச் சேருவதற்கே அஞ்சுகிறார்கள். அதற்காக வேறுவேறு கல்லூரிகளைத் தேடி அலைகிறார்கள். அந்தத் தனியார் கல்லூரி நிர்வாகம் சரியான முறையில் அமையாத காரணம் அது. ஆகவே, மாண்புமிகு தமிழக அரசு இதைச் சீர்திருத்த உடனடியாக முன்வந்தாக வேண்டும். மிகமிக எங்கள் பிற்பட்ட பகுதியில் தேவர் கல்லூரி என்று ஏற்படுத்தப்பட்ட போது நாங்கள் எல்லாம் கட்டி வேறுபாடின்றி மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றோம். இன்றைக்கு அங்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நிலை எங்களுக்கு எல்லாம் மிக்க வேதனை அளிக்கிறது. அரசாங்கம் விதிக்கிற நிதியை கொடுக்கக்கூட நாங்கள் தயாராய் இருக்கிறோம். ஆகவே அங்கே நடக்கின்ற கல்லூரியையும், உயர்நிலைப்பள்ளியையும் அரசாங்கப் பொறுப்பில்—ஒப்பற்ற தலைவர் தேவர் அவர்கள் பெயராலேயே அரசாங்கமே பொறுப்பேற்று நடத்த முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள கல்வி மானியத்தை முழுமனதோடு ஆதரித்து இன்னும் பல கல்வி வசதிகளை முதுகுளத்தூர் பகுதிகளுக்குச் செய்துதரவேண்டும், கட்டிட வசதி, விஞ்ஞான கருவி வசதி முதலியவற்றை எல்லாம் செய்துதரவேண்டும் என்று கேட்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. மு. பழனிவேலன் : மாண்புமிகு சட்டப்பேரவை துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1971-72 ஆம் ஆண்டு கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசுகின்ற ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் கொடுத்தமைக்காக நன்றியையும், வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1971 துலை 10]

[திரு. மு. பழனிவேலன்]

1971-72 ஆம் ஆண்டு கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய முதல் பேச்சினை இங்கே நான் நிகழ்த்த ஆசைப் படுகிறேன். நம்முடைய தமிழக அரசு கல்விக்காக 81 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்னால் இருந்த அரசு 44 கோடி ஒதுக்கிற்று என்றால் இன்றைக்கு அது 81 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் தமிழக அரசின் சாதனையைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் சொன்னதைப்போல தமிழக அரசு இவ்வளவு பெரிய சாதனை செய்த பிறகும் மாமன்றத்தில் இருக்கிற சில அங்கத்தினர்கள் கல்வித்துறைக்காக இந்த அரசு என்ன செய்தது என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். அதே அங்கத்தினர்கள் என்னுடைய தொகுதிக்கு வந்து பார்க்க வேண்டும். கல்விக்காக 44 கோடி என்று இருந்ததை 81 கோடிக்கு உயர்த்தியுள்ளது இந்த அரசு அட்சிப்பொறுப்புக்கு வந்த பிறகுதான். 20 ஆண்டு காலமாக கல்லூரி எதுவுமே எங்கள் தொகுதியில் இல்லாதிருந்ததை அகற்ற இரண்டு கல்லூரிகளை, ஒன்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் பெயராலும், மற்றொன்று கருணாநிதி மகளிர் கல்லூரி என்ற பெயராலும், இரவுக் கல்லூரி ஏற்படுத்துகின்ற வாய்ப்பினோடு அமைத்துத் தந்திருக்கிறார்கள். இதைக் கண்டு என்னுடைய தொகுதி மக்கள் எல்லாம் இந்த அரசைப் போற்றுகிறார்கள். இந்தக் கல்லூரிகளை எங்கள் தொகுதியில் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது இன்றைய தமிழக அரசுதான் என்று சொல்லிக்கொள்வதில் நான் மிக்க பெருமை அடைகிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் கல்விக்காக மேலும் பல நல்ல சேவையை இந்த அரசு செய்திருக்கிறது. இன்றைக்கு எங்கள் தொகுதியில் இருக்கிற கல்லூரிக்காக 2 இலவச மாணவர் விடுதிகளை அரசு ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக இந்த அரசைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து ஒருசில குறைகள்—இவற்றைக் குறைகள் என்று சொல்ல முடியாது—ஒருசில விஷயங்களில் அரசு கவனிக்கவேண்டுமென்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில் இன்றைக்கு ஒரு பள்ளிக் கட்டிடம் இடிந்து அந்தக் கட்டிட இடிபாட்டால் 3 பேர் காலமான செய்தியை பத்திரிகை வாயிலாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கலாம். அப்பேர்ப்பட்ட அந்தக் கட்டிடத்தைக் கட்டிய காண்டிராக்டர்மீதும், அது சம்பந்தப் பட்ட அதிகாரிகள்மீதும் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்குமாறு விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு எங்கள் மாவட்டத்தில் ஆசிரியர்களின் பிரச்சினை ஒன்று இருக்கிறது. முன்பு தர்மபுரி, சேலம் இரண்டும் ஒன்றாக இருந்த போது வேலை செய்து வந்தவர்கள் தர்மபுரி பிரிந்தவுடன் இந்தப் பகுதியில் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் இன்றைக்கு சேலத்திற்கு மாற்றி வர முடியாத சூழ்நிலையில் கடந்த ஏழுமூன்று ஆண்டுகளாக அவதியுற்று வருகிறார்கள். அவர்களுடைய துணைவியார்கள் ஒரு பக்கத்திலும், இவர்கள் தர்மபுரி மாவட்டப் பகுதிகளிலும் பணியாற்றி வருகிறார்கள். இதைத் தவிர்க்க இந்த அரசு ஒரு நல்ல முடிவளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. மு. பழனிவேலன்]

[1971 துலை 10]

என்னுடைய தாழ்மையான யோசனை என்னவென்றால் இன்றைக்கு புதியதாக சேலம் மாவட்டத்தில் ஆசிரியர்கள் எடுக்கிறார்கள். அப்படி எடுக்கிறபோது தர்மபுரி மாவட்டத்தில் உள்ள இந்த மாவட்டக்காரர்கள் இங்கே வர விரும்பினால் அதற்கு ஒரு சீனியாரிடி லிஸ்ட் வைத்து அவர்களை இங்கே மாற்றிவர வகை செய்ய வேண்டும். புதியதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறவர்கள் சில ஆண்டுகள் தர்மபுரி மாவட்டத்தில் சென்று பணியாற்றப் பணிக்க வேண்டும்.

இறுதியாக என்னுடைய தொகுதியில் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டு களாக ஒரே இடத்தில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படியில்லாமல் அரசு ஊழியர்களைப்போல 3 ஆண்டுக்குக் குறை யாமல் 5 ஆண்டுக்கு மேற் போகாமல் ஒரு ஆசிரியர் ஒரேயிடத்தில் பணியாற்ற அனுமதிக்காது மாறுதல் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த மாமன்றத்தில் பேச அனுமதி அளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்து என் உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. குழ. செல்லையா : பெருமதிப்பிற்குரிய பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்த அரசு ஏழை எளிய மக்களின்மீது வைத்திருக்கிற பற்றின், பாசத்தின் காரணமாக, 1967-க்கு முன்னால் கூட்டங்களில் பேசப் பட்ட கருத்துக்களையெல்லாம் செயல்படுத்து வருகிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு ஏற்படுமானால் கல்வியின் தரம் இந்த அளவுக்கு இருக்காது என்று பேசப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு கெல்லாம் முற்றுப் புள்ளி வைக்கின்ற வகையில் முன்பு கல்விக்காக செலவு 44 கோடி ரூபாய் என்ற நிலைமையை மாற்றி, 81.84 கோடி ரூபாயை இன்றையதினம் கல்வியின் முன்னேற்றத்திற்காகச் செலவழித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பெருமையுடன் கூறிக் கொள்கிறேன். நம்முடைய மாநிலத்தின் மொத்த வருமானத்தில் நான்கில் ஒரு பகுதியை கல்விக்காகச் செலவழிக்கிறது. இந்த அளவுக்குப் பங்கு பெற்றிருப்பது கண்டு நான் மனதார இந்த அரசைப் பாராட்டுகிறேன். கல்வியில் சிறப்பான திட்டங்களை உருவாக்கி, ஏழை எளிய மக்கள், நடுத்தர மக்கள், பின்தங்கிய மக்கள், அரிஜன மக்கள் ஆகியோர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக நல்ல முறையில் கவனத்தைச் செலுத்தி வருகிற இந்த அரசைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்றையதினம் கல்வியின் தரம் மேம்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பக் கல்வியில் இருக்கிற ஆசிரியப் பெருமக்களை இரண்டு மூன்று பிரிவு களாக வைத்திருந்தனர். முனிசிபாலிட்யில் பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு ஒருவித சலுகை, ஒன்றியப் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு ஒருவித சலுகை, அரசினர் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு ஒருவித சலுகை என்றெல்லாம் ஆசிரியப் பெருமக்களைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து வைத்திருந்த நிலைமைகளை யெல்லாம் மாற்றி, எல்லோரையும் ஒன்றாக இணைத்து, தரப்படுகின்ற

1971 சூலை 10] [திரு. குழ. செல்லையா]

சலுகைகள், ஊதிய உயர்வுகள், மருத்துவ வசதிகள் இன்ன பிற வெல்லாம் ஒன்றாக அமைத்துக் கொடுத்திருப்பதைக் கண்டு ஆசிரியப் பெருமக்கள் இந்த அரசைப் பாராட்டுகிறார்கள், நானும் என்னுடைய பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியப் பெருமக்கள் இந்த அரசைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஊதிய உயர்வு அளிக்கப்பட்டு கல்வியின் முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகை செய்திருக்கிறது. அநேக தொடக்கப் பள்ளிகளையும், 200-க்கும் அதிகமான உயர்நிலைப்பள்ளிகளையும், 56 கல்லூரிகளையும் தொடங்க இருப்பதைக் கண்டு பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்னுடைய தொகுதியையும் பற்றி ஓரிரு கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில் கல்லூரி இல்லையென்றாலும், நான்கைந்து உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. கல்வியின் தரம் முன்பு இருந்ததைவிட அதிகமான அளவுக்கு முன்னேறி இருக்கிறது. மாணவர்கள் தங்கிப் படிப்பதற்கான இலவச விடுதிகளை மூன்று உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. மீதம் இருக்கும் ஒரு பள்ளிக்கும் இலவச விடுதியை அமைத்துத் தருமாறு பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பெருமகனாரில் பின்தங்கிய மாணவர்கள் தங்கிப் படிப்பதற்கான ஹாஸ்டல் வசதி ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும்.

அடுத்து உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் கட்டிட வசதி இல்லாததால், விஞ்ஞானப் பரிசோதனைக் கூடங்கள் எல்லா இடங்களிலும் இல்லை. அதன் காரணத்தினால் மாணவர்கள் விஞ்ஞானத்தை விருப்பப் பாடமாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பேராளுரணியில் உள்ள விஞ்ஞானப் பரிசோதனைக் கூடத்தில் நிறைய கருவிகள் இருக்கின்றன. அவை இரண்டு மூன்று பள்ளிகளுக்குத் தேவையான அளவிற்கு இருக்கும். ஆகவே, அந்தப் பள்ளியிலிருந்து விஞ்ஞான பரிசோதனைக் கருவிகளை கொத்தமங்கலம் பள்ளிக்கு பகிர்ந்து அளிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். எல்லா மாணவர்களும் விஞ்ஞானம் படிக்கின்ற வகையில், பரிசோதனைகளை நடத்தித் தெரிந்து கொள்கின்ற வகையில் அரசு கவனித்து மாணவர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அரசினர் பள்ளியில் பணியாற்றுகின்ற நேரத்தில் சம்பள உயர்வு தருகின்ற நேரத்தில் ஒரு சில குறைபாடுகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பட்டதாரிகளுக்கு ரூ. 275-ம் ரூ. 15-ம் சேர்த்து 290 ரூபாய் என்று இருக்கிறது. செலக்ஷன் கிரேடு பட்டதாரிகளுக்கு 400 பிளஸ் 30, 430 என்று இருக்கிறது. ஆயிரம் மாணவர்களைக்கொண்ட பள்ளிகளின் தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு 450 பிளஸ் 30, 480 என்று இருக்கிறது. கெசட்ட் ரேங்க் தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு 500 பிளஸ் 30, 530 என்று இருக்கிறது. டி.இ.ஓ.க் களுக்கு 550 பிளஸ் 30, 580 ரூபாய் என்று இருக்கிறது. இப்படியாக பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் சம்பள உயர்வு பெற்றிருக்கிறார்கள். கீழே யிருந்து பார்த்தால் 500/400 ரூபாய் என்ற விகிதம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மட்டும் ரூ. 275 என்று அடிப்படைச் சம்பளம்

[திரு. குழ. செல்லையா] [1971 தூலை 10]

வைத்திருக்கிறார்களே, நமக்கு 350 ரூபாய் வைக்க வேண்டாமா என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு ஆசிரியர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அரசு அதை ஆராய்ந்து பரிசீலனை செய்து கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய பகுதி மிகவும் பின்தங்கிய பகுதி. இந்த அரசு எந்த அளவிற்கு தமிழுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகிறது என்பதை நாடே அறியும். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் திருவையாற்றில் உள்ள புலவர் கல்லூரியில் கல்வி கற்பவர்களுக்கு இந்த ஆண்டிலேயிருந்து உணவு விடுதி இல்லையென்று சொல்கிறார்கள். முன்பு இருந்த விடுதியை அரசாங்கமே எடுத்து தொடர்ந்து நடத்தி, ஆக்கம் தந்தால் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு வரதியாக இருக்கும். மேலும், இந்த ஆண்டு ஆண்களுக்குத் தனியாக விடுதியை தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும். அரசு இதிலே கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தது, வீட்டு வாடகைப் படியைப்பற்றியது. 1965-ல் பட்டுக்கோட்டை முனிசிபல் நகரமாகியும், அந்த ஊர் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப்படி கொடுக்கப் படவில்லை. வீட்டுவாடகைப்படி கொடுக்க வேண்டுமென்ற மனுவை ஆசிரியர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அரசு இந்த மனுவைப் பரிசீலனை செய்து, வீட்டுவாடகைப்படி வழங்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கிப்பப்பா அவர்கள் தஞ்சையிலே ஒரு விவசாயக் கல்லூரி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். தமிழகம் முழுவதற்கும் உணவு வழங்கக்கூடிய நெற்களஞ்சியமாக இருக்கும் தஞ்சையில் ஒரு விவசாயக் கல்லூரியை ஏற்படுத்தித்தர வேண்டுமென்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களையும், வேளாண்மைத் துறை அமைச்சர் அவர்களையும், மற்ற அமைச்சர் பெருமக்களையும் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பட்டுக்கோட்டை, ஆலங்குடி, அறந்தாங்கி, பேராலூரணி ஆகிய பகுதிகளில் கல்லூரிகள் கிடையாது. அந்தப் பகுதிகளிலுள்ள மாணவர்கள் கல்லூரிக்கு கல்வி படிப்பதற்கு வெகு தூரம் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, பேராலூரணியில் ஒரு கலைக் கல்லூரியை அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கல்லூரியில் சேர்க்கின்ற நேரத்தில் தஞ்சை நகரில் உள்ளூரில் இருக்கிற மாணவர்கள், கொஞ்சம் விவரம் தெரிந்தவர்கள் முன்சூட்டியே தங்களுடைய முகவரியை மாற்றிக்கொடுத்துவிட்டு, கல்லூரியில் அட்மிஷன் பெற்றுவிடுகிறார்கள். அதனால் எங்களைப் போன்றவர்களுக்குக் கல்லூரியில் இடம் கிடைப்பதில் சிரமம் இருக்கிறது. தஞ்சையில் இருக்கிற மாணவர்களுக்கும், கந்தர்வ கோட்டையில் இருக்கும் மாணவர்களுக்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து, கல்லூரிகளில் அதிகமான இடங்களை எங்களுக்கு ஒதுக்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1971 துலை 10]

[திரு. குழ. செல்லையா]

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு 300 மார்க் இருந்தால்தான் மனுப் போடலாம் என்று இருக்கிறது. அரிஜன மாணவர்களுக்கு, மிகவும் பின்தங்கிய மாணவர்களுக்கு ஏதாவது சலுகைகளை அளித்து, கடந்த ஆண்டைப்போல 250 மார்க் என்று அலுவலக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனக்குப் பேச வாய்ப் பளித்த தலைவருக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் நாவலர் அவர்களின் பிறந்தநாள் 11-7-1971-ல் வருகிறது. அதற்கு எனது பேராழ்வுரணி தொகுதி 1,88,685 வாக்காளர் பெருமக்களின் சார்பில் வாழ்த்தி, வரவேற்று நான் உரையை முடிக்கின்றேன்.

* புலவர் சி. பழனிச்சாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்த மானியக் கோரிக்கைகளை வரவேற்றுப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு கலைஞர் அரசு கல்வியின் முன்னேற்றத்திற்காக ரூபாய் 81.84 கோடியை ஒதுக்கி, கல்வித் துறையில் பெரும் பணிகளைச் செய்து கொண்டு வருகின்றது. கல்வியின் முன்னேற்றத்தை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்து, இந்த அரசு ஆசிரியர்களுக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது. ஆசிரியர் சமுதாயத்தின் சார்பாக நான் இந்த அரசுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசு கல்வி வளர்ச்சிக்கு மேலும் பல நல்ல பணிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றையதினம் தொடக்கப் பள்ளிகளில் சராசரியாக 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று இருப்பதை 25 மாணவர்கள் என்று மாற்றியமைக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் நாட்டில் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றவர்கள் வேலையில்லாமல் தவிக்கும் நிலையை அகற்றலாம், அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும், மாணவர்களுடைய கல்வித் தரமும் உயரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொடக்கநிலை இடத்தில் பணியாற்றிய 14 ஆயிரம் இடைநிலை ஆசிரியர்கள், இடைநிலை ஆசிரியர்களாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். 1971-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 1-ம் தேதியிலிருந்து 5,500 தொடக்க நிலை ஆசிரியர் பதவிகளை இடைநிலை ஆசிரியர் பதவிகளாக நிலையுயர்த்த அரசு ஒப்புதல் வழங்கியுள்ளதாக அறிகிறேன். அதற்காக ஆசிரியர்கள் சார்பில் நன்றி தெரிவிக்கிறேன். மீதமுள்ள எல்லா ஆசிரியர்களின் தரத்தையும் உயர்த்த வேண்டுமென்று பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வித் தொண்டு முழுமையாகச் செயல்பட வேண்டுமானால், ஏழை எளிய மாணவர்களுக்கு மதிய உணவுத் திட்டம் நன்கு நடைபெற வேண்டும். 1971-72-ல் புதிதாக 30 மைய சமையற்கூடம் இந்த அரசு ஏற்படுத்த இருப்பதாக மானியக் கோரிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி அமைக்கப்படும்

[புலவர் சி. பழனிச்சாமி] [1971 தூலை 10]

போது, எனது தொகுதியில் பழனியில் ஒரு மைய சமையற்சாடம் அமைக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் நாவலர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மக்கள் தொகையில் பழனியைவிடக் குறைவாக உள்ள உடுமலைப்பேட்டை, தாராபுரம் போன்ற இடங்களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் பழனியில் ஒரே ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளிதான் இருக்கின்றது. இன்னும் ஒரு ஆண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி அங்கே ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது நடந்துவருகின்ற உயர்நிலைப்பள்ளி நகரவையின் மேற்பார்வையில் இருப்பதை அரசாங்கமே எடுத்துக்கொண்டுவிட வேண்டும் என்று அந்த நகரவையின் தீர்மானம் போடப்பட்டிருக்கிறது. எனவே அரசாங்கமே அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழாசிரியர்களில் முதல் நிலை, இரண்டாம் நிலை என்று இரண்டு பிரிவுகள் இருப்பதை ஒரே நிலையாக - சமநிலையாகக் கொள்ளவேண்டியது அளவியம் அவர்களுக்குக் கொடுக்குமாறு அரசு செய்யவேண்டும்.

அதோடு உடனடியாக பள்ளி இறுதிவகுப்பு வரையில் படித்து புலவர் பட்டம் பெற்ற தமிழாசிரியர்களை 10 ஆண்டு காலம் வரை ஊழியம் செய்திருந்தால் அதை வைத்து அவர்களை முதல்நிலைத் தமிழாசிரியர்களாக ஆக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

புலவர் தேர்வு எழுதுகின்ற நிலையில், பட்டப்படிப்புப் படிக்கின்ற மாணவர்கள்போல் மார்க் மாதத்தில் எழுதுகின்ற தேர்வைத்தவிர அக்டோபர் மாதத்திலும் தேர்வு எழுத நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயர்தொடக்கப் பள்ளிகளிலேயும் தமிழாசிரியர்களை நியமித்து 5 முதல் 8-ஆம் வகுப்பு வரை தமிழை நல்ல முறையிலே கற்றுத்தர ஏற்பாடுகள் செய்தால் அந்த மாணவர்கள் நல்ல தமிழறிவைப் பெறுவதற்கும் வேலைவாய்ப்பற்ற தமிழாசிரியர்கள் வேலைவாய்ப்பினைப் பெறுவதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உடல் பயிற்சி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையிலும்கூட சீழ்நிலை ஆசிரியர்கள் அவர்கள் 10 ஆண்டுக்காலம் ஊழியம் செய்திருந்தால் அவர்களையும் மேல்நிலை ஆசிரியர்களாகத் தகுதியைக் கொடுக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் 250 மாணவர்கள் இருந்தால் ஒரு உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் போடலாம் என்று இருப்பதை 200 மாணவர்கள் இருந்தால் போடலாம் என்று ஆக்கவிட்டால், அதைத்தவிர உயர் தொடக்கப்பள்ளிகளிலும் உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களை நியமித்து விட்டால் மாணவர்கள் இளமையிலேயே, உடல் வலிவோடு இருக்கவும், வேலையின்றி இருக்கும் உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் வேலை வாய்ப்புப் பெறுவதற்கும் வசதியாக இருக்கும் என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1971 துலை 10]

[புலவர் சி. பழனிச்சாமி]

ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு இப்பொழுது வழங்கப்படுகின்ற 30 ரூபாய் ஓய்வூதியும் போதாது. எனவே இப்பொழுதிருக்கின்ற விலைவாசிகளுக்கு ஏற்றவாறு அதை 50 ரூபாயாக உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் அரசு அளிக்கின்ற பல சலுகைகள் விரைவிலே கிடைக்க வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களை நியமிக்கின்ற வேளையில்—இந்த ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டும் கூறி முடித்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதுகிறேன்—ஊராட்சி ஒன்றியத்திலே ஆசிரியர்களைத் தற்காலிகமாக நியமித்து விட்டு—வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்திலிருந்து அவர்களுடைய பெயர்கள் அங்கே வருகின்றன—அதற்குப்பிறகு அவர்கள் வேலையில்லிருந்து நீக்கப்பட்டால் வேலையில்லிருந்து நீக்கப்பட்ட ஒரு சில மாதங்களிலே மீண்டும் வேலைவாய்ப்பு ஏற்படுகின்ற நிலையில் மீண்டும் வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்திலிருந்து ஒரு பட்டியல் வரவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அந்தமாதிரியான நிலைமை இல்லாமல், ஏற்கனவே வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்திலிருந்து ஆசிரியர்கள் பெயர்கள் வந்து ஒருமுறை வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டு விட்டால் பிறகு தற்காலிகமாக நீக்கப்பட்டாலும்கூட அவர்கள் பெயர்களை வெயிட்டிங் லிஸ்ட்டில் வைத்து வரிசைக் கிரமமாக ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்பிவேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டு இந்த அளவுக்குக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்துப் பேசுவாய்ப்புத் தந்தமைக்காக எனது மனப்பூர்வமான நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டு விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

*திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : உபதலைவர் அவர்களே, மதிப்பிற்குரிய கல்விமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற இந்த மானியத்தின்மீது சில வார்த்தைகளை எங்களுடைய சார்பாகவும் திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி அவர்களுடைய வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்தும் என்னுடைய அபிப்பிராயங்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற தொகை ஏறத்தாழ 82 கோடி, அது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது என்றாலும்கூட தமிழ்நாடு பூராவும் கல்வி தரத்திலே உயர்ந்திருக்கிறதா என்ற நிலைமையைப் பார்த்தால், 39 பெர்சென்ட்டுக்குக் கொஞ்சம் கூட இருக்கிறது. ஆனால் பெருமைப் படுகின்ற அளவிலே நாம் நிதி ஒதுக்கியிருக்கிறதைப் பார்க்கும் பொழுது குறிப்பாக பிரி பிரைமரி ஸ்கூல்ஸ், பிரைமரி ஸ்கூல்ஸ் இந்தப் பள்ளிகளின் பணிகளை எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது பிள்ளைகள் வயது ஐந்திலிருந்து படிக்க வாய்ப்பு உண்டு—இளமையில் கல்வி கலைமேல் எழுத்து என்று சொல்வதைப்போன்று—அவர்கள் நல்ல முறையிலே சிறந்த கல்வி பெற்று நல்ல மக்களாக ஆக்குகின்ற பொறுப்பு அந்தப் பள்ளிகளுக்குத்தான் இருக்கிறது. நேற்றைய தினம் திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் பேசியதைப்போல பல இடங்களிலே “மஷ் ரூம்” போன்று ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் ஸ்கூல்கள் கமர்ஷியல் முறையில், ஒரு வியாபாரம் போல் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்] [1971 துலை 10]

இதற்குக் காரணம் பிரி பிரைமரி ஸ்கூல்ஸ், பிரைமரி ஸ்கூல்ஸ், இவற்றில் ஆங்கிலம் இல்லாமை. மூன்றாம் வகுப்பிலேயிருந்தே ஆங்கிலத்தைக் கற்பித்துக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு இருக்கின்றது. Pre-Primary and Primary பள்ளியில் ஆங்கிலத்தை ஆரம்பித்தால் நலமாக இருக்கும் இன்னும் பல Private பிரைமரி பள்ளிகளுக்குச் சில இடங்களிலே அரசாங்கம் ரிகக்ஷேஷன் கொடுக்காத காரணத்தினாலே பிள்ளைகளைப் பல High School களில் சேர்ப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது, அதையும் தவிர்க்க வேண்டும். எனவே ஆங்கிலத்தையும் தமிழோடு பிரி பிரைமரி ஸ்கூல்ஸ், பிரைமரி ஸ்கூல்ஸ் இவற்றில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பல ஜில்லாக்களிலே கல்லூரிகள் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். இன்னும் பல ஜில்லாக்களிலே ஆர்ட்ஸ் காலேஜஸ் ஆரம்பிக்கவில்லை. எனவே அவற்றையும் அரசாங்கம் ஆரம்பிக்க வேண்டும். சில காலத்திற்கு முன்பே என்னுடைய தொகுதியான ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து அங்குள்ள மக்கள் முக்கியஸ்தர்கள் ஒரு கல்லூரியை அங்கே ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற முயற்சியெடுத்து தேவையான தகவல்களை எல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அது எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் உரையிலே கூற வேண்டும், இல்லையென்றால் அரசாங்கம் உடனே அங்கே கல்லூரி ஏற்படுத்த வேண்டும். மாணவ மாணவிகள் தற்பொழுது ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து திருச்சிக்குத்தான் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பஸ் நெருக்கடிகளும் மற்ற பல நெருக்கடிகளும் இருக்கிற காரணத்தினால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

நேற்றைய தினம் திருச்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் ஒருவர் அங்கே ஒரு பெண்கள் கல்லூரியை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். சமயபுரத்திலே ஒரு பெண்கள் கல்லூரி ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று ஒரு ப்ரப்போஸல் இருந்தது. அது என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லை. சமயபுரத்திலே மக்கள் அதற்காக உதவி செய்ய முன் வந்திருக்கிறார்கள், எனவே அங்கேயும் ஒரு கல்லூரியை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழாசிரியர்கள் கிரேட் இரண்டு இருக்கிறது. முதல் கிரேடுக்கு மட்டும் பி.டி. கிரேட் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஊதியம் கொடுக்க முன் வந்து இருக்கிறார்கள். அப்படியில்லாமல் முதல் கிரேட், இரண்டாம் கிரேட் இரண்டையும் டிஸ்பேரிட்டி இல்லாமல் ஒன்றாக்கி ஒரேவிதமான ஊதியம் அளிக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும்.

ஆங்கிலத்திலே எம்.ஏ. படித்து அசிஸ்டெண்ட் புரபஸர்களாக வருவதற்கு மாதம் 100 ரூபாய் ஸ்டைபென்ட் கொடுக்கப்படும் என்று கூறியிருக்கிறது. அப்படிச் செய்து அவர்களை உத்தியோகத்திலே வைப்பதாக ஒரு திட்டம் இருப்பதாக இந்த அறிக்கையிலே இருக்கிறது. ஆங்கிலத்திலே எம்.ஏ. படிக்க மாதம் 100 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் தமிழ் மீடியம் படிக்கின்றவர்களுக்கு ஆண்டிற்கு 50 ரூபாய்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அது அவர்களுடைய பஸ் ஃபேர்க்குக்கூடக் காணாது, கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால். எனவே,

1971 சூலை 10]

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

அதை 300 ரூபாய் என்றாவது உயர்த்தவேண்டும். அதைப்போன்று 100 ரூபாய் என்று ஆங்கில மாணவர்களுக்கு Post-graduate படிப்புக்காகக் கொடுப்பதை வரவேற்று, தமிழ் மீடியம் Degree course படிப்பவர்களுக்கு 180 ரூபாயை 500 ரூபாயாக உயர்த்த வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் மாணவர்களுக்கு நல்ல பலன்கள் ஏற்படும்.

அடுத்தபடியாக ஆர்ப்னேஜஸ் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. போர்டிங் கிராண்ட் ஆக அனாதைப் பிள்ளைகளுக்கு ரூபாய் 10-லிருந்து 12 ரூபாய் ஆக உயர்த்திக் கொடுக்கப்படுகிறது.

போர்டிங் கிராண்ட் 15 ரூபாயாக ஹில் ஸ்டேஷன்களில் இருக்கும் orphanage களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தக் காலத்திலே எல்லாம் சாமாஸ்களுக்கும் லீலை உயர்ந்திருக்கும் பொழுது 10 ரூபாயும், 12 ரூபாயும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு குழந்தையைப் பராமரிக்க முடியுமா? அதை நடத்துபவர்களுக்கு எத்தனை கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்து அவர்களுக்குக் குறைந்தபட்சம் 25 ரூபாயாவது கொடுக்கின்ற வகையில் உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சில ஆர்ப்னேஜஸ் எஜுகேஷன் கிராண்ட், ஹரிஜன் வெல்பேர் கிராண்ட், சோஷியல் வெல்பேர் கிராண்ட் என்று இப்படிப் பல கிராண்டுகள் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் சில ஆர்ப்னேஜ்களில் மாத்திரம் எஜுகேஷன் கிராண்ட் மாத்திரம் 12 ரூபாய், 10 ரூபாய் என்று கிடைக்கிறது. ஒரு குழந்தையைப் பராமரிப்பதற்குள் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதெல்லாம் நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனவே ஆர்ப்னேஜ்களுக்குக் கொடுக்கும்பொழுது குறைந்த பட்சம் 25 ரூபாயாகவாவது உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, லோகல் லைபரரி. அதைப் பார்க்கும் பொழுது லோகல் லைப்ரரிக்குக் கொடுக்கக்கூடிய பணம் மிகவும் குறைவாக இருக்கின்றது. அவர்கள் அதைக்கொண்டு சரிக்கட்ட இயலாத நிலையில் பல லோகல் லைப்ரரிகள் நல்லமுறையில் நடத்த இயலாது போகிறது ஆகையால் தமிழ்நாடு பப்ளிக் லைப்ரரிஸ் ஆக்ட்டில் அடிப்படையில் சில திருத்தங்களை அரசாங்கம் கொண்டு வந்து நடவடிக்கை எடுத்து லைப்ரரிகள் நல்லமுறையில் நடக்க வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தி நிதியை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மதுரை முனிசிபாலிட்டியை இப்பொழுது கார்ப்பரேஷனை ஏற்படுத்தியிருப்பதால் அங்கே ஸ்டேடியம் ஒன்றை கட்ட குறிப்பிருக்கிறது. அந்த ஸ்டேடியத்தை இவ்வாண்டுக்குள் கட்டி அங்கிருக்கும் மக்கள் பயன்படுத்தும் அளவில் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றபடி, டெக்னிகல் எஜுகேஷனை பற்றி ஒரு வார்த்தை கூற விரும்புகிறேன். ரீப்பேட்ரியேட்ஸ், பர்மாவிலிருந்தும், சிலோனிலிருந்தும் வரும் அகதிகளின் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு டிரெயினிங் கொடுக்க, அதை நான் வர வேற்கிறேன்.

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

[1971 துலை 10]

அதே சமயத்தில், ஏற்கனவே படித்திருக்கின்ற பொறியியல் வல்லுனர்களுக்கெல்லாம் சான்ட்விச் கோர்ஸ் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். சான்ட்விச் கோர்ஸில் குறிப்பாக என்ஜினியர்கள் பலர் வேலை கிடைக்காததால் அவர்கள் இந்த சான்ட்விச் கோர்ஸில் சேர்ந்து இருக்கிறார்கள். அதை முடித்து விட்டு அவர்கள் வரும்பொழுது பிரையாரிட்டி இன் கேசஸ் ஆஃப் அப்பாயிண்ட்மென்ட் என்ற முறையில் அவர்களுக்கு முதலிடம் கொடுத்து, மற்றவர்கள் வெளியிலிருந்து வந்திருக்கிறார்களே என்று கருதாமல், எல்லா நாட்டினருக்கும் பிரையாரிட்டி கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைக்காமல் சான்ட்விச் கோர்ஸை ஸ்பெஷல் கோர்ஸாக எடுத்து, வேலையில்லாத காரணத்தால் எடுத்திருக்கிறார்கள். அதை முடித்துவிட்டு அவர்கள் வரும்பொழுது அவர்களுக்கு முதல் வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும், பல வேலைவாய்ப்புகளுக்கு அவர்களுக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. நா. வீராசாமி: சட்டப்பேரவைத் துணைத்தலைவரவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்கள் சில வற்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு 15 கோடி ரூபாய் செலவிடப்பட்ட இந்தக் கல்வித்துறைக்கு இன்றைய தினம் 81 கோடி ரூபாய் என்ற அளவில் ஆகியிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது எந்த அளவிற்கு நாம் இதில் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோம் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இந்த 4, 5 ஆண்டுக்காலத்தில் 56 கல்லூரிகளைத் துவக்கியிருக்கிறோம். ஏறத்தாழ 64 இலட்சம் மாணவர்கள் படிக்கக் கூடிய நிலையிலே இன்றிருக்கிறார்கள். ஒரு இலட்சத்து 93 ஆயிரம் பேர் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வு எழுதும் மாணவர்கள் என்று மாணவர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனாலும்கூட படித்தவர்களின் எண்ணிக்கை கிட்டத்தட்ட 39.39 என்ற அளவில்தான் இருக்கிறது என்று எண்ணும்பொழுது உள்ளபடியே நாம் வருந்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அரசாங்கம் எவ்வளவுதான் பணம் செலவழித்தாலும், எவ்வளவுதான் பள்ளிகளையும், கல்லூரிகளையும் திறந்தாலும், எவ்வளவுதான் முதியோர் கல்விக்காகச் செலவழித்தாலும் நாட்டின் சராசரிக் கல்வி வளர்ச்சி அடைந்திருக்கும் நிலையைப் பார்த்தால் வருந்தத் தக்கதாகயிருக்கிறது. ஆகவே, அதற்காக நாம் இன்னும் தீவிரமான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக, இன்றைய தினம் பல்கலைக்கழகம் இருக்கிறது என்றால் அதனுடைய அதிகாரங்களையெல்லாம் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். என்றோ அமைக்கப்பட்ட அந்த அதிகாரங்களெல்லாம் பரவலாக்கப்பட்டு அது மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நமக்குப் பின்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பல யூனிவர்சிட்டிகள் புதிய பாடத் திட்டங்களின் மூலம் நல்ல வளர்ச்சியைக் காட்டி இருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய யூனிவர்சிட்டியோ 100 ஆண்டுகளுக்கு முன் என்ன

1971 துலை 10]

[திரு. நா. வீராசாமி]

பாடத்திட்டம் இருந்ததோ அதே பாடத்திட்டம்தான் இப்பொழுதும் இருப்பதால் மாணவர்களின் கல்வித்தரம் உயர வாய்ப்பில்லாமலிருக்கிறது. அதமட்டுமல்ல, அங்கேயிருக்கும் சிண்டிகேட்—சிண்டிகேட் என்றாலே ஏதாவது நாட்டிற்கு உருப்படக்கூடிய வழிவகைகளைச் சொல்லாமல்—சிண்டிகேட் என்ற பெயரை வைத்துக் கொண்டு அங்கேயும் கெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காலையிலே கூடச் சொன்னார்கள், இருபாலரும் சேர்ந்து படிக்க வேண்டுமென்பதை சிண்டிகேட் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை என்று. எனவே அந்த சிண்டிகேட் என்ன சொன்னாலும் பல்கலைக்கழகத்திலிருப்பவர்கள் அதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தனியார் கல்லூரிகளை எடுத்துக்கொண்டோமானால் பல மிடங்களில் பல அக்கிரமங்கள் நடக்கின்றன. எத்திராஜ் கல்லூரியில் 494 மார்க்குகள் வரங்கியவருக்கு இடம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதைப்பார்க்கும் பொழுது மாணவர்களின் எதிர்காலம் எப்படியிருக்கும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அரசாங்கத்திலிருந்து மானியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு இப்படி அக்கிரமங்கள் செய்பவர்களைக் கண்காணிக்க வேண்டும், இல்லையென்றால் அரசாங்கமே அந்தக் கல்லூரிகளை எடுத்து நடத்தத் தயாராக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நம்முடைய பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் விருப்பம் போல் அப்டிஷன் கொடுப்பதால் உள்ளபடியே இந்த ஆட்சிக்கு நல்ல பெயராக அது அமையாது. எனவே அமைச்சரவர்களும், அரசாங்கமும் இதிலே அதிக அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு இந்தப் பிரச்சனையிலே கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, என்.சி.சி. இருப்பதைக் கட்டாயமாக ஆக்க வேண்டும். ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து எல்லாப் பள்ளிகளிலும் கட்டாயம் சொல்லிக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பி.டி. காலேஜ் அட்மிஷனில், பயிற்சி பெறக்கூடிய நேரத்தில், இதற்கு முன் ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்களுக்கு வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது ஏதோ ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ் பெற்றவர்களுக்குத்தான் இடம் என்கிறார்கள். அந்த நிலை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும்.

எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சை எழுதி பாஸ் செய்துவிட்டு எலீஜிபில் ஃபார் காலேஜ் கோர்ஸ் என்று 220 மார்க்குகளுக்கு மேல் இருந்தாலும் கொடுக்கிறார்கள். 220 மார்க்குகளை வாங்கிவிட்டு எங்கள் உயிரை எடுக்கிறார்கள். காலேஜில் இடம் வாங்கிக்கொடுங்கள் என்று. அந்தப் பிரச்சனையில் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். எலிஜிபில் ஃபார் காலேஜ் கோர்ஸ் என்று 300 மார்க்குகளுக்கு மேல் இருப்பவர்களுக்குப் போட்டுவிட்டு, மீதிப்பேர்கள் வேலைவாய்ப்பை தேடிக்கொள்ள பாஸ் என்று வேண்டுமானால் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க முடியுமா என்று அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. நா. வீராசாமி] [1971 துலை 10]

மச்சர் டிரெயினிங்கிற்கு 300 மார்க்குகள் வாங்கினால் இடம் என்று சொல்கிறார்கள். அதை பி.யூ.சி. பரீட்சை தேறியவர்களுக்கு 50 சதவிகிதமும், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சை தேறியவர்களுக்கு 50 சதவிகிதமும் என்று மாற்றியமைத்தால் நன்றாகயிருக்கும். நம் முடைய அரசாங்கம் அதில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது எஸ்.எஸ்.எல். சி. விடைத்தாள்கள் ஒரேயிடத்தில் திருத்தப்படுவதால் பல தவறுகள் போக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதே போல பி.யூ.சி. தேர்வு ஏறத்தாழ 70,000 அல்லது 80,000 பேர் எழுதுகிறார்கள். அப்படி எழுதுகின்ற விடைத்தாள்களையும் ஒரே இடத்தில் கொண்டுவந்து திருத்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

டெப்டி இன்ஸ்பெக்டர் ஆஃப் ஸ்கூல்ஸ் இருக்கிறார்கள். பதவி உயர்வு கொடுக்கும்பொழுது அவர்களை டி.ஈ.ஓ.க்களாக நியமிக்கும் நேரத்தில் சீனியாரிட்டி பிரகாரம் நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். காலேஜிலே படித்தவர்களுக்கு மட்டும் டி.ஈ.ஓ.க்கள் பதவி கொடுக்கப்படுவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். ஆனால் அந்த இலாக்காவிலுள்ள ஊழியர்களுக்கும் வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு மாலைநேரக் கல்லூரிகளில் பட்டப்படிப்புகளுக்கும் வசதி செய்து கொண்டிருக்கிறோம், பொறியியல் துறை பட்டப்படிப்புக்கும் செய்து கொண்டு வருகிறோம். பல மாநிலங்களில் போஸ்டல் டியூஷன் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பினை நம்முடைய அரசாங்கமும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இலவசக் கல்வியை ஏழைமக்களின் நன்மைக்காக அமல்படுத்துவதாகயிருந்தாலும்கூட எந்த அளவிற்குக் கொண்டுபோய்விட்டிருக்கிறது என்பதைச் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்தியாவில் மற்ற மாநிலங்களில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையில் இருக்கிறது. மேற்கத்திய நாடுகளில் 17 வயது வரை இலவசக்கல்வி படிக்க வாய்ப்புண்டாக்கி வருகிறார்கள். ஆனால் கல்லூரியில் பி.யூ.சி. வரை நாம் கொடுத்திருக்கிறோம். அதன்மூலம், உண்மையிலேயே மாணவர்கள் கவனம் செலுத்த முடியாத நிலைக்கு மாறிக்கொண்டு வருகிறது. சத்திரத்திலே சாப்பிட்டுவிட்டு திண்ணையிலே தூங்குவது போல் அது ஆகிவிடக்கூடாது. ஏழைகளுக்குப் பயன்தரத்தக்க விதத்திலே அதிலே மாற்றங்களை உண்டாக்கவேண்டும். குபேரர்களுக்கும் நாம் இலவசக் கல்வி என்று வைத்தால் நாட்டிலே பொருளாதாரத் துறையில் அக்கறை காட்டியவர்களாக ஆவோமா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். குசேலர்களுக்கு வேண்டுமானால் இலவசக் கல்வியைக் கொடுத்துவிட்டு, குபேரர்களிடமிருந்து பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு கல்வி தருவதில் எந்தவிதமான கஷ்டமும் ஏற்படாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆட்சிமொழித்துறையிலே மத்திய சர்க்கார் பல பள்ளிகளை வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்தி சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள். நம்முடைய நாட்டிலே படிப்பவர்களுக்கு இந்தி படிக்க வாய்ப்பில்லை.

1971 துலை 10]

[திரு. நா. வீராசாமி]

அவர்கள் இந்தியைச் சொல்லிக்கொடுப்பதன் காரணமாக நம்முடைய நாட்டில் படிப்பவர்கள், ஒரே நாட்டிலே படிப்பவர்கள், ஒரு இடத்தில் இந்தி சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டு, இன்னொரு இடத்தில் இந்தி இல்லை என்றால் அவர்கள் அகில இந்திய அடிப்படையில் பல தேர்வுகளை எழுதிப் பல வாய்ப்புகளைப் பெற வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இதைத் தடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து முக்கியமாக நான் சொல்ல விரும்புவது, இந்த மன்றத்தில் பல உறுப்பினர்கள் சொல்லாத கருத்தை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கத்திலே இன்றையதினம் கவர்ன்மென்ட் டெக்னிகல் எஜுகேஷன் என்று ஷார்ட்ஹேண்ட், டைப்ரைட்டிங் அந்தத் தேர்வுகளையெல்லாம் கண்டக்ட் செய்துவரும் நிலையிலிருந்து வருவதைப் பார்க்கிறோம்.

மு.ப.
11-50

ஆறு மாதத்திற்கு ஒருமுறை ஏறக்குறைய 40,000 மாணவர்கள் பரிட்சை எழுதுகிறார்கள். அந்த அளவுக்கு மாணவர்கள் எழுதக் கூடிய தேர்வுகளை நடத்துவதிலே ஒவ்வொரு முறையும் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. தேர்வு எழுதி ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகுதான் இந்த ஆண்டு விடைத்தாள்களைத் திருத்தாவதற்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். கவர்ன்மென்ட் டெக்னிகல் எக்ஸாமினேஷனை இதுவரை டைரக்டர் ஆஃப் ஸ்கூல் எஜுகேஷன் நடத்தி வந்தது, இப்போது அதை டைரக்டர் ஆப் டெக்னிகல் எஜுகேஷனுக்கு மாற்றி விட்டார்கள். அதனால் காலதாமதம் ஏற்பட்டது என்று அவர்கள் இப்போது காரணம் சொல்லக்கூடும். தேர்வுகளை நடத்துவதை யாருக்கு மாற்றினாலும் தேர்வுகளைக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஆரம்பித்து நடத்த வேண்டும். அதிலே எந்தவிதமான காலதாமதமும் செய்யக் கூடாது.

இந்தத் தேர்வுகளை நடத்தும் பொறுப்பு டைரக்டர் ஆப் டெக்னிகல் எஜுகேஷனுக்கு மாற்றப்படுகின்ற இந்த நேரத்தில் பல பிரச்சினைகள் எழுப்பப்படுகின்றன. அந்தப் பாடங்களைக் கற்றுத் கருவதில் இனி அரசாங்கமே ஏற்று கற்றுக் கொடுக்கமோ என்ற பிரச்சினை இருக்கிறது. இந்தத் தேர்வை ஆண்டுக்கு ஒருமுறை நடத்தினால் போதும் என்றும் சொல்லப்படுவதாகத் தெரிகிறது. மெகானிசம் பரிட்சையை எடுத்துவிடலாம் என்று யோசித்து வருவதாகவும் அறிகிறேன். இவ்வாறெல்லாம் செய்தால் எதிர்காலத்தில் மாணவர்கள் தங்களுடைய தகுதியை, திறமையை நிர்ணயித்துக் கொள்ள உறுதுணையாக இருக்காது.

இந்தத் தேர்வுகளை இதற்கு முன்பு நடத்தியது போல் ஆண்டுக்கு இருமுறை நடத்தியாக வேண்டும். மெகானிசம் போன்ற தேர்வுகள் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும். டைரக்டர் ஆப் ஸ்கூல் எஜுகேஷன், டைரக்டர் ஆப் டெக்னிகல் எஜுகேஷன் என்று இருப்பது போல் ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை 40,000 மாணவர்களுக்கு மேல் தேர்வு எழுதக்கூடிய இந்தத் துறைக்குத் தனியாக டைரக்டர் ஆப் கமர்ஷியல் எஜுகேஷன் என்று ஒரு தனி டைரக்டரை நியமிக்கலாம். இந்த சப்ஜெக்ட் தெரிந்தவர்களை இதற்கு டைரக்டர் ஆக்கலாம். அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. நா. வீராசாமி] [1971 தூலை 10]

இந்தப் படிப்பைப் படிக்கின்ற பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்க உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்காக என்னுடைய மகிழ்ச்சியையும் பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

டிப்ளோமா படிக்கின்றவர்கள், அதாவது டைப்ரைடிங், ஷார்ட் ஹாண்ட், மற்ற கமர்ஷியல் பாடங்கள் எல்லாம் ஹையர் கிரேடு படித்துத் தேர்வு பெறுகிறவர்கள் டி.காம். என்ற டிப்ளோமா பெறுகிறார்கள். இந்த டிப்ளோமா பெறுகிறவர்கள் பி.காம். பட்டப் படிப்பில் படிப்பதற்குச் சரியாக, அதற்கும் அதிகமான பாடங்களைக் கூடப் படித்துத் தேர்வு பெறுகிறார்கள். இதிலே டிப்ளோமா பெற்றவர்கள் பி.காம். தேர்வு எழுதுவதற்கு, பி.காம். பட்டம் பெறுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதையெல்லாம் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளும் இதே நேரத்தில் இறுதியாக நான் சொல்ல விரும்புவது—

நம்முடைய பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து பல புரபசர்கள் வெளி நாடுகளுக்குச் செல்லுகிறார்கள். பல பாடங்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள், படித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் படித்துவிட்டு இந்த நாட்டுக்குத் திரும்பியவுடன் அவர்கள் எந்தத் துறையில் அனுபவம் பெறச் சென்றார்களோ அந்தப் பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் படித்த படிப்பும், பெற்ற அனுபவமும் இந்த நாட்டுக்குப் பயன்படுகிறதா என்றால் இல்லை, செலவழித்த பணம் வீண் என்ற நிலைதான் இருக்கிறது. பல்கலைக் கழகத்திற்கு இருக்கும் அதிகாரங்களைப்பற்றி நமது அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து சட்ட திட்டங்களை மாற்றி செலவழிக்கும் பணம் நாட்டு மக்களுக்குப் பயன்தரும் வகையில் அமையவேண்டுமென்ற முறையில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டு, பேச வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

*திரு. இ. எஸ். தியாகராஜன் : மாண்புமிகு குணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தின்மீது தமிழரசுக் கழகத்தின் சார்பில் சில வார்த்தைகள் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கல்வித் துறையில் நம்முடைய அரசின் சாதனைகள் பாராட்டுக் குரியவை, கடந்த நான்காண்டு காலத்திலே புதிய கல்லூரிகள் பல துவக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புழுமுசு வகுப்பு வரை ஜாதி வேற்றுமை யின்றி இலவசக் கல்வி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் பல சலுகைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தச் சாதனைகளுக்காக தமிழக அரசையும், குறிப்பாக நம்முடைய மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரையும் பாராட்டுகிறேன்.

மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குச் சில குறைபாடுகளையும் கொண்டுவருவது என்னுடைய கடமை என்று கருதுகிறேன். வெளியார் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் மாணவர்களைச் சேர்க்க நன்கொடை கேட்கிறார்கள். இதனால் ஏழை மாணவர்கள் துன்பப்படுகிறார்கள். இந்த நிலையைத் தடுக்க வேண்டும்.

1971 துலை 10]

[திரு. இ. எஸ். தியாகராஜன்]

நம்முடைய நாடு சுதந்திரம் அடைந்து கால் நூற்றாண்டு ஆகியும் பழைய முறையிலேயே கல்விமுறை இருந்து வருகிறது. சுதந்திர நாட்டுக்கு ஏற்ற முறையில் கல்வி முறையை மாற்ற வேண்டும்.

போதன மொழிப் பிரச்சினையில் தமிழக அரசு உறுதியான கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும். 21—1—1968-ம் நாள் அன்று இந்தப் பேரவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தில் 1974-ம் ஆண்டுக்குள்ளாக அனைத்துக் கல்லூரிகளிலும், அனைத்து பாடங் களும் தமிழில் கற்றுக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தீர்மானம் முழுமையாக அமல் படுத்தப்படவில்லை என்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க ஒன்றாகும். கல்வி நிபுணர்களின் குழுவின் பரிந்துரையை ஏற்று மாணவர்களின் விருப் பத்திற்கு அரசு இணங்கியிருக்கிறது. இது விஷயத்தில் மாணவர் களோடு போராட வேண்டுமென்று நாளை, தமிழரசுக் கழகமோ விரும்பவில்லை. சட்டப் பேரவையின் தீர்மானத்தை முழுமையாக அமலாக்காமல் இருப்பது நல்லதல்ல. கான்வென்ட் பள்ளிகள் நாள் தோறும் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு தோன்றுவது தமிழ்ப் பயிற்சி மொழிக்கு நல்லது அல்ல என்ற என்னு கருத்தினைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

திருத்தணியில் கலைக் கல்லூரிக் கட்டடம் கட்டப்பட்டு பட்டதாரி வகுப்பு துவங்கப்பட வேண்டும். திருத்தணி வட்டத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் கட்டடம் இல்லாமல் மிகவும் சிரமப்படுகிறா் கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் கட்டடங்கள் கட்ட அரசு ஆவன செய்யவேண்டும்.

புதிய கலை நூலகங்கள் இன்றைக்கு அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. நூலக நிதிநிலைமைகள் மோசமாக இருக்கின்றன. அதற்கும் அரசு உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. என். குமாரசாமி: துணைத் துலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்த கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்பேரில் என்னுடைய கட்சியின் சார்பில் சில வார்த்தை கள் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கல்வியமைச்சர் அவர்கள் 81 கோடி ரூபாய்க்கு மேலாக கல்வி மானியக் கோரிக்கையைச் சமர்ப்பித்திருப்பது கல்வியினுடைய நிலைமை தேசம் சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு சரியான முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்பதிலே அக்கறை காட்டப்பட்டு வருகிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவதாக இருந்தாலும் கூட, அதிலே பல குறைகளும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

அடிப்படையில் இருந்து ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால், தொடக்கக் கல்வியிலிருந்து பார்ப்போமானால் நாட்டு மக்களுக்குக் கல்வி போதிக்கின்ற அளவுக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள், ஆசிரியர்கள் இன்னும் போதுமான அளவு இல்லை என்பதுதான் உட்பொருளாக அமைந்திருக்கிறது. மக்கள் எல்லோருக்கும் கல்வி அளிக்க வேண்டு மென்ற முறையில் அரசாங்கம் கட்டாயக் கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாக வேண்டும். இன்றும் கிராமங்களில் பெருவாரி

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

[1971 துலை 10]

யானவர்கள் கல்வியறிவு பெறுவதில்லை. ஆகவே, கிராமங்களில் பண்பாட்டிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் முன்னேற்றம் அடைவதற்கான வாய்ப்புகள் இழக்கப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கட்டாயக் கல்வித் திட்டத்தைப் புகுத்தினால் இதிலே குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல் இன்னும் 60 சதவிகிதம் மக்கள் கல்வியறிவற்றவர்களாக இருக்கும் நிலை இருக்காது. ஒரு நாடு முன்னேற வேண்டுமென்று சொன்னால், அந்த நாட்டு மக்கள் எந்த அளவுக்குக் கல்வியறிவு பெறுகிறார்களோ, அந்த அளவுக்குத்தான் அந்த நாடு முன்னேற முடியும். அந்த அடிப்படையில்தான் இங்கே கட்டாயக் கல்வியைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் பல்வேறு இடங்களில் மாணவர்கள் 10, 12 மைல்கள் நடந்து வந்து உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குச் சென்று படிக்கும் நிலை இருக்கிறது. பல மாவட்டங்களில் அந்த நிலை இருக்கிறது. அங்கெல்லாம் உயர்நிலைப் பள்ளிகளைத் தொடங்கவும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டடங்கள் கட்டவும் அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும். என்னுடைய பகுதியான பல்லடம் பகுதியில் வாகராயன் பானாயத்தில் பள்ளிக் கட்டடம் பாதி கட்டப்பட்டு நின்றுவிட்டது. அதைக் கட்டி முடிக்கும் பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

தொழிலாளர்களுடைய குழந்தைகளுக்குக் கல்வி போதிப்பதிலே வருமான வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்டு ஒன்றுக்கு 2,500 ரூபாய் வருமானம் இருக்கமானால், அவர்களுக்குக் கிடையாது என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் வருஷத்தில் 240 நாட்களுக்கு மேல் வேலைக்கு வந்தால் கூட அந்த வருமானம் கிடைப்பதில்லை. அவர்களுடைய லீவ் நாட்களை எல்லாம் கழித்துவிட்டு அவர்களுக்கு ஆண்டுக்கு 2,500 ரூபாய் முதல் 3,000 ரூபாய் வரை வருமானம் வருமானால் சலுகை அளிக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்போதுதான் தொழிலாளர் குடும்பங்கள் கல்வியில் முன்னேறும் வாய்ப்பு ஏற்படும். அவர்களுடைய வாய்ப்பை தடைப்படுத்த வேண்டாம்.

நம்முடைய நாடு கல்வித் துறையில் முன்னேற வேண்டுமென்று சொன்னால் பொறியியல் கல்லூரிகள், தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள், பல தொழில் பயிற்சிப் பள்ளிகள் எல்லாம் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். இப்போது குறைவாக இருக்கிறது.

பயிற்சிப் பள்ளிகள் 1970-71-ல் 139 என்ற அளவில் இருக்கிறது. 1966-67-ல் 145 ஆக இருந்தது இப்போது இந்த அளவிற்கு குறைந்திருக்கிறது என்றால் அந்தத் துறையில் போதிய கவனம் செலுத்தப்படவில்லை என்பதுதான் பொருள்.

பல்தொழில் பயிற்சிப் பள்ளிகள் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக இருந்தது போலவே இப்போதும் இருக்கிறது. பொறியியல் கல்லூரிகள் கடந்த நான்காண்டுகளாக 12 ஆக இருந்து வருகிறது. இப்போதும் அப்படியேதான் இருக்கிறது. தொழில் நுட்ப பயிற்சிப் பள்ளிகள் முன்பிருந்த அதே அளவில்தான் இப்போதும் இருந்து

1971 துலை 10] [திரு. கே. என். குமாரசாமி]

வருகிறது. இப்படி தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளையும், பள்ளிகளையும் அதிகப்படுத்த முடியாமல், அதில் கவனம் செலுத்தப்படாமல் இருப்பதன் மூலம் தொழில் துறையிலும் மற்றத் துறைகளிலும் இந்த நாடு முன்னேற வேண்டும் என்று சொன்னால், அதற்கான வாய்ப்பு எங்கே இருக்கப் போகிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

பட்டப் படிப்பு படித்துவிட்டு அரசாங்கத் துறைகளிலோ அல்லது மற்றத் துறைகளிலோ உத்தியோகம் பார்க்கக்கூடிய அளவில் மட்டும் கல்வி முறையை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் எதிர்காலத்தில் எல்லோருக்கும் உத்தியோகம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்துதான் போவார்கள். விவசாயத் துறையிலும், தொழில் துறையிலும் வேண்டிய வல்லுநர்கள் கிடைக்காமல் போகக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டுவிடும். ஆகவே அத்துறைகள் முன்னேற வேண்டுமென்று சொன்னால் அத்துறைகளில் வேண்டிய பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு, அத்துறைகள் முன்னேறுவதற்கான வாய்ப்புகளை அளிக்கும் மார்க்கங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்காக தொழில் பயிற்சிக் கல்லூரிகளை எல்லாம் அதிகப்படுத்தி அதில் மாணவர்களைச் சேர்த்து பயிற்சி அளிக்கப்படவேண்டும்.

அடுத்து, ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் பணி புரியும் ஆசிரியர்கள் பெற்றோர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வது மிக மிகக் குறைவாகப் போய்விட்டது. ஆசிரியர்கள் பெற்றோர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளும் நிலை குறைவாகப் போய் விட்ட காரணத்தினால், ஆசிரியர்களுக்கு சமுதாயத்தின் பேரில் ஒரு அக்கறையற்ற போக்கு ஏற்படுகிறது. இது ஒரு விபர்தமான போக்காகும். முன்பு ஆசிரியர்கள் பெற்றோர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு பிள்ளைகளின் எதிர்கால நல் வாழ்விற்காக திட்டம் போட்டு செயல்படுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இருவரும் சேர்ந்து முன்பு பணி புரிந்து வந்தார்கள். நாளாவட்டத்தில் அந்தத் தொடர்பு குறைந்து போய் இப்போது பலயிடங்களில் பள்ளிகள் சீர்குலைகிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அரசாங்கம் ஆசிரியர்கள் பெற்றோர்களிடையே உள்ள உறவை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். கட்டாயப்படுத்தி வாரத்திற்கு ஒரு தடவையாவது ஆசிரியர்கள்—பெற்றோர்கள் கூட்டத்தை நடத்துவதற்கான நிலையை அரசு ஏற்படுத்த வேண்டும்.

அடுத்து, பல்வேறு கிராமங்களில் பணி புரியும் ஆசிரியர்களுக்கு வீடுகள் இல்லாத காரணத்தினால்—பின்தங்கிய வகுப்பினராக இருந்தால் வீடுகள் கிடைக்காத நிலை பலயிடங்களில் இருக்கிறது—அவர்களுக்கு அந்தந்த இடத்தில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க அரசு முன்வர வேண்டும். அப்படி வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க முன்வந்தால்தான் அவர்கள் அங்கேயே குடியிருந்து பணி புரிய முடியும்.

அடுத்து, உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தொழில் நுட்பக் கருவிகள், லாபரட்டரீஸ் முதலியவை இல்லாத காரணத்தினால் மாணவர்களுக்கு சரியான விஞ்ஞான அறிவைப் போதிக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது. ஆகவே பள்ளிகளுக்கு அந்தக் கருவிகளை எல்லாம் வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. என். குமாரசாமி] [1971 தூலை 10]

அடுத்து, பேக்வேர்ட் கம்யூனிட்டீஸ், பார்வேர்ட் கம்யூனிட்டீஸ் என்று சொல்கிறார்கள். அதில் கொங்கு வேளாள கௌண்டர் என்ற ஜாதி பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற்றம் அடைந்த ஒரு ஜாதி அல்ல. இவர்களிடையே பொருளாதாரத் துறையில் பின்னடைந்து நிற்கும் ஏழைகள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கல்வி கற்க முன்வந்தாலும், இந்த பார்வேர்ட்—பாக்வேர்ட் என்றிருப்பதால் அவர்கள் கல்வி கற்க முடியாமல் தடை ஏற்படுகிறது. ஆகவே ஏழைகள், பணக்காரர்கள் என்று இரண்டாகப் பிரித்து ஏழைகளுக்கு கல்விச் சலுகைகள் வழங்கும் விதத்தில் கொள்கையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பேக்வேர்ட் கம்யூனிட்டியில் உள்ள பணக்காரர்களுக்குக் கல்விச் சலுகை இருக்கிறது, ஆனால் பார்வேர்ட் கம்யூனிட்டியில் உள்ள ஏழைகளுக்கு கல்விச் சலுகை இல்லை என்று சொன்னால், இதை எந்த நேரத்திலும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று கூறி எனக்கு இந்த வாய்ப்பை அளித்ததற்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : நான்கு தலைவர்கள் பேசவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, 15 நிமிடங்கள் என்ற அடிப்படையில் எடுத்துக்கொண்டால், அமைச்சர் அவர்கள் பதில் அளிப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும்.

DR. H. V. HANDE: Hon. Deputy Speaker, Sir, in support of the cut motions moved on behalf of the Swatantra Party, I wish to speak a few words.

Sir, at the very outset I would say that the educational policy of the State is in a total mess. I am sorry I have to express my total disappointment with the educational policy and its performances. I shall in the course of my speech enumerate the reasons why I have come to this unpleasant conclusion.

The Government, in the fields of school education, collegiate education and even in technical education have bungled at several stages. The educational policy of the Government has not given satisfaction to the students, the parents, and the teachers including lecturers. The biggest problem of boys and girls to-day is how to find out seats in colleges and schools. In the olden days students used to open newspapers to find out whether their numbers had come in the newspapers or not and they were happy when their numbers were there and they were even thrilled at that. But to-day when they open the newspapers and find out their numbers, they are disappointed because the next problem starts. For the students who pass the S.S.L.C. Examination there is the problem of P.U.C. admission to the colleges and for the students who have passed the P.U.C., there is the problem of admission to the B.A., B.Sc. and B.Com. courses. To-day their parents are not even one-tenth happy as they were in the olden days.

Then there is the heart-breaking sight of the parents running from pillar to post to get admission for their children in colleges. This is the pathetic phenomenon in our State. What is our Hon. Chief Minister doing to put an end to this? I have even given

1971 ஜூலை 10]

[Dr. H. V. Hande]

a call attention notice to bring this matter to his notice but absolutely nothing has been done. But it is generally thought that things are going on smoothly and in this House even economists have been paid pointing out the difference in expenditure incurred by the previous Government and this Government. I am not concerned with the expenditure but I am concerned with the concern of the parents and students. What are the concrete steps taken to mitigate the suffering at least by one per cent? Everything is increased except the ameliorative measures. I hope and trust the Hon. Minister for Education will give serious consideration to this aspect of the matter and do something to augment the number of seats, etc.

Then I come to the language policy. This language policy has completely isolated us. Actually it looks as if we have separated ourselves from the rest of the country. For instance, we want to bring the two-language policy and I am not going into details because short time is allowed to me. I will briefly touch upon some points.

Our communication system with the rest of the country suffers on account of this language policy. We are progressively, steadily and systematically removing or unlearning the English language. We are also driving away Hindi and also Sanskrit from our State. Sir, the words, which are used in the Lok Sabha or in other State Legislatures, like Adyaksha, Vidhan Sabha are all Sanskrit words and not Hindi words. Whether we want it or not, we have to face facts. If we go to the Andhra Pradesh or Kerala States or Mysore we will see that these Sanskrit words are used there. Those States are in an advantageous position and I do not know for what reasons we want to completely be rid of Sanskrit. In this connection, I will refer to one point. For the study of Sanskrit a sum of Rs. 12,000 has been allotted by the Centre to our State. About Rs. 10,000 or Rs. 11,000 would be spent in Standards X and XI and a small amount would be left over for other purposes. There is a provision that it can be passed on to oriental schools. Even that provision is not exploited what is the problem? I do not know. We ask for more funds for this and that. Here a small amount is allotted and even that is not utilised. That is another grievance which I want to bring to the attention of the Hon. Minister.

Now, I come to the standard of education. It has gone down awfully. We are not able to compete in IAS, IIT examinations. We are facing severe competition in the central examination that is being conducted annually by the Indian Council of Medical Research for admission into medical college of boys and girls. Many of our boys and girls are not aware of this and many members here also may not be aware of the same. Indian Institute of Medical Sciences provides the facility. But our boys and girls are not able to compete because of the high standard.

[Dr. H. V. Hande]

[1971 துலை 10]

We are not able to compete with Calcutta University, Bombay University, etc. Ultimately we are not able to compete even in the examinations conducted by UPSC. This serious matter I want to bring to the attention of the Hon. Minister and this august House in the interest of our boys and girls. Government must pay heed to what I say and do the needful in the matter for raising the standard of education.

We are in between two horns. We are in a dilemma. What are the two horns? One is infiltration of politics in governmental institutions which we should put an end to. We are nurturing these institutions with money collected from the tax payer. But there is political infiltration. It is progressively increasing. I have some details on hand regarding this. I have no time to go through this in detail. This is on the one hand. On the other hand is the exploiting tendency exhibited in private institutions. That is why I say we are in between two horns. I know that from the lecturers in a college Rs. 100/- is demanded and the person who collects is the correspondent. I know the name of the institution. I know the amount collected. Please do something about this. If the teachers resist, their services are terminated. What can the poor teachers do?

Take the S.I.E.T. College in the City. What has happened? The Hon. Minister last year issued a statement. There was a wordy warfare between Government and the College concerned. But nothing happened afterwards. From girls studying in 1970-71, they had collected money. That money has not yet been refunded. I bring it to the notice of the Hon. Minister. It is like Charles Dickens's Spindlow saying it is Jerkins' responsibility and Jerkin saying it is Spindlow's responsibility, one blaming the other. I wish something is done in this respect. Open receipts are being given for donations for college admission. This is why when the other day the PSP member remarked that free education had become a farce, I agreed with him. That is exactly what is happening there? What is the pay given to these S.I.E.T. teachers? Not the Second Pay Commission's Scale or UGC but what was obtained from the First Pay Commission. They are helpless. If they resist, they would be sent out. I wish Government does something about this.

Now I come to the quality of teachers. How are we going to improve? Increase the emoluments of teachers to attract better quality. That is the only method. I have heard from a very distinguished teacher friend of mine that once there is a brilliant lecture all the rumblings will die away and all the boys and girls would be attracted by the eminent lecture emanating from the mouth of the lecturer. What are the steps we are going to take to get such quality of teachers? I have said so many times that they should be paid UGC scale. I have written to the department and I have got a reply. There are lots of anomalies in it; because of want of time I shall not go into those things now. Please do something about this.

1971 ஜூலை 10] [Dr. H. V. Hande]

I have time and again pleaded that the education policy of Government should not be changed, once they get some brain-wave due to some political ideology. I want that there should be an Education Board comprised of persons, who do not depend upon Government for their jobs and who would be independent of politicians. Such an independent Board might be appointed and the Board could evolve an education policy for our State. In highly developed countries, teachers are paid very high salaries. Unless you pay the teachers adequately, there is no hope.

Rs. 100 is being collected from everyone who seeks PUC admission in Ambur College. I wish the Hon. Minister for Education does something about this.

Even though Government say they had accepted Dr. A. L. Mudaliar's Committee's recommendations, they had not provided English medium in all colleges. Ooty is one example I have received number of representations. I wish Government does something about this.

I have no time and I am only touching upon some points. Rs. 1,500 is the limit prescribed for grant of stipends for technical students. That limit was fixed several years ago and it should be adequately raised. It has not relevancy to the present day conditions. That means the basic salary of the parent should not be more than Rs. 125. That is very low when compared to present day cost of living. The limit should be increased.

Some local bodies have not paid the salaries of teachers. The Panchayat Unions of Thiruchendur and Sattankulam have delayed payment of salaries of teachers. Salary for May 1970 was paid on 5th July 1970, days six delay. Salary for July was paid on 1st September 1970, 31 days' delay. Salary for September was paid on 19th October 1970, delay of 19 days. February pay was paid after delay of 17 days and that of March after 42 days. May salary had not been paid at all.

Government should appoint B.A., B.T's as headmasters of Government elementary schools. That would give encouragement for graduates and post-graduates. The services of part time teachers also deserve consideration. They receive a pittance of Rs. 30 per mensem.

By the two-language formula, 2,000 Hindi teachers' had been affected. Many had lost their jobs. Anna assured that they would not be affected. But many had not been provided with alternative jobs. This is one instance where this Government had cast to the winds Anna's assurance. I wish they pay attention to rehabilitation of all these Hindi teachers. Please do something in this connection.

There is one more shocking incident. This has particular relevancy to my constituency. There should always be a proper co-ordination between the Government and the local authorities.

[Dr. H. V. Hande]

[1971 சூலை 10]

ந.ப.
2-00

the problem of introducing high schools is actually the Government's problem, but the local authorities help the Government. I have given a number of cut motions. I have given 25 cut motions. If only Government properly examine the cut motions and get proper answers, at least a considerable section of the grievances of the public can be mitigated. I have also given a cut motion with regard to the high school in Choolai. Nothing has been done.

I will give you an example. Afterwards I will give all these papers to the Hon. Minister—33/34, Manickam Chetty St., Choolai, Purasawalkam—R.S. No. 1859/6—5 grounds and 500 sq. feet—this particular place was to be taken over by the Corporation for high school purposes. Then for about 7 or 8 years 'dilly-dallying' was going on. Finally the Corporation passed a resolution that it has to be taken over. But nothing has been done. Now, it is possible for the Government if only they took a decision in the matter and asked the Corporation also to start a high school. There are two reasons for which I am stressing the point now. One reason is the Hon. Minister for Education is also the Minister for Local Administration. But apart from that, primarily this comes under the Education Demand. I want the Hon. Minister to do something in the matter.

There is another case which is more shocking—5, Veda Vinayagar Road, Choolai, Madras-7 where they want to start a Girls' school. Some years ago the Corporation passed a resolution that this place should be acquired. The matter came to the Government. The Government served 41-A notice inviting objections. Objections were invited. One objection was raised by the landlord. But the objection was overruled by the Government. But then, shockingly, after everything was over, after the Corporation had passed a resolution, after the Government had served the notice calling for objections, after the objection was overruled, again 15 Corporation Councillors some years ago—I have got all the evidence—I do not bother to what parties they belong to—suddenly passed a resolution saying that they want this to be stayed. There is a provision like that. I wonder why it was done. I wonder what the C.I.D. Department is doing, what our Vigilance Department is doing. What business the Councillors have got to pass such a resolution? Why do not the Government ask the Vigilance Department to find out on what consideration they passed such a resolution, when the place was required for a public purpose? If they had indulged in any nefarious activities, it is a '*samootha virodha cheyal*', it is a very, very obnoxious thing. I want the Vigilance Department to find out what made them pass such a resolution, why exactly it was stalled. It is all a very old story. No action was taken by this Government to see that the particular resolution has been finally vetoed. The house was in the hands of that man and that man approached 15 councillors and the whole thing has been kept in abeyance.

1971 தூண் 10]

[Dr. H. V. Hande]

High schools could have been started in Ashtabujam Road, Veda Vinayagar Road and Manicka Chetty Street. It is purely an industrial area where poor workers are there and they cannot contribute even a rupee or two to start a school. It is not an aristocratic area like South Madras. It was a scandal. I want the Government to see that necessary instructions are given to the Vigilance Department to find out on what considerations the 15 councillors passed such a resolution, and to issue instructions to the Education Department to instruct the Corporation to see that that resolution is not immediately implemented. I also want an assurance from the Hon. Minister on the floor of the House that necessary steps will be taken to see that something is being done about it.

Finally, house rent allowance and city compensatory allowance have not been given to teachers of private polytechnics and colleges and they represented to me about this problem. I want the Government to take particular note of it.

Our Minister is a strong man both in the party and outside and everywhere. Finally my only request to the Hon. Minister is this. Unless he takes a strong attitude and sees that no infiltration of politics enters either private or Government Colleges and that Aegean's stables are properly washed and till he sees that proper standard of education is given to our students, I think our Education Department will continue to be in a mess.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : மிஸ்டர் டெபுடி ஸ்பீக்கர், சார், கல்வி மானியத்தின் பேரில் எங்களடைய கட்சியின் சார்பில் பல வெட்டுப் பிரேரணைகள் கொடுத்திருக்கிறோம். குறிப்பாக தனியார் கல்வி நிறுவனங்களை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தும் முறையில், வெட்டுப் பிரேரணை சபையின் முன்னால் சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். அதன் அடிப்படையில், எங்கள் கட்சி சார்பில் பேசிய சுப்பு அவர்கள் பல உதாரணங்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். நாலாம் எல்லாடைய பிரச்சந்தகின் இறுதியில் சில உதாரணங்களைக் கொடுக்க இருக்கிறேன். தனியார் நிறுவனம் என்று சொன்னால் சாதாரண ஆரம்பக் கல்விச் சாலை முதல் கல்லூரி வரையில் என்பதை தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். நம்முடைய கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், அரசியல் சட்டம் 1950-ம் வருடத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு, 1960-ம் வருஷத்திற்குள்ளாக, 14 வயது வரை மாணவர்களெல்லாம் கட்டாயமாகக் கல்வி பயிலவேண்டும் என்று, 45-வது பிரிவின்படி, செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த முறையில் எந்த மாநிலமாவது செய்ததாகத் தெரியவில்லை. நமது மாநிலத்தில் 7 முதல் 11 வயதுவரை உள்ள மாணவர்கள் கட்டாயமாக கல்வி கற்கவேண்டும் என்று செய்திருக்கிறது. 75-க்குள் எல்லோருக்கும் கல்விகற்க வசதி அளிக்கப்படும் என்று சொல்லியிருக்கும் வாக்குறுதியை நான் வரவேற்கிறேன்.

அதே நேரத்தில், சாதனைகளைப் பற்றிப் பேசும்போது, இன்னும் நம்மிடையே "டோடல் லிட்டரனி", தமிழ் நாட்டினிக்கும் நாலு கோடி மக்களுக்கும், கல்வி என்று சொல்லக் கூடிய, "ரீடிங், ரைடிங்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 துலை 10]

அண்ட் (அ)ரீத்மெடிக்” என்கிற ஆரம்ப மூன்று “ஆர்”களும் தெரியாது என்ற நிலை இல்லை என்று ஏற்பட்டால்தான், தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் நாம் சிறப்பாகக் கொண்டு போகிறோம் என்று சொல்லமுடியும்.

அடுத்த விஷயம், கல்வியும் நீதியும் கண்டிப்பாக மக்களுடைய விருப்பத்திற்கும் மாறாக, இன்னும் நியாயத்திற்கு அப்பாற்பட்டு போவதற்கு ஆரம்பித்தால், degeneration begins to set in என்பது என்னுடைய கருத்து, ஏனென்றால், இன்றைய நிலைமை கல்வியில் கூட இப்படி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று வருத்தப் படவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதுபற்றியெல்லாம் எங்களுக்குப் பல கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன. கல்வி முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று கோரி எழுதியிருக்கிறார்கள். அவை பூராவையும் வெட்டுப் பிரேரணைகளில் கொண்டு வருவது என்பது முடியாத காரியம். எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் கடிதங்களை இலாக்காக்களில் பரிசீலனை செய்தால் வெறும் கமிஷன் போட்டுக் கூடக் கிடைக்கக் கூடாத விவரங்கள் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும்.

அதேநேரத்தில், சட்ட மன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில், பல உறுப்பினர்கள் அதிகமாகக் கேள்விகள் கேட்பதும் கல்வியின் அடிப்படையில்தான். தமிழ் நாட்டில் இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய கல்வி முறையில் திருப்தி இல்லை, அதை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்ற ஒரே கருத்தோடு சொல்லுகிறார்கள் என்றுதான் அர்த்தம். அதைத் தான் பல ஸ்தாபனங்கள், ஆரம்ப ஆசிரியர்கள், இன்னும் பல ஆசிரியர்கள் ஸ்தாபனங்களெல்லாம் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு போர்டு அமைக்க வேண்டும் என்று அந்தக் கோரிக்கையை வலியுறுத்துகிறார்கள்.

(திரு. நா. வீராசாமி தலைமை)

இப்பொழுது கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், எவ்வளவோ கோளாறுகள் இருக்கின்றன. ஒரு சிறு உதாரணம் கொடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். தனியார் கல்விச் சாலைகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அவர்களுக்கு உற்சாகம் கொடுக்கக் கூடாது என்று சொல்லும்போது, புதிதாக வந்த டைரக்டர் அவர்கள், தனியார் கல்விக்கு, ஆரம்பக் கல்விக்கு கிராண்ட் கொடுப்பதை 10-லிருந்து, 12 ஆக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் சம்பளம் அடிப்படைச் சம்பளம் உயருகிறது. இப்பொழுது 12 சதவிகிதம் ஆக இருக்காது, அது 35 சதவிகிதம் ஆக இருக்கும். ஒரு பக்கத்தில் தனியார் கல்விச் சாலைகளை மூடவேண்டும் என்ற கொள்கை வேண்டும் என்கிறோம். ஆனால், அதே நேரத்தில் அதிகமான கிராண்ட்கொடுக்கும், கொடுக்கப்போகும் முறையில் இருக்கிறது. இலாகாவின் இதைப் பரிசீலனை செய்தால், நான் சொல்லுவது, எவ்வளவு பொருத்தமானது. சரியாக இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

அடுத்து, கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் சில பிரதானமான விஷயங்களை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். பல விவரங்களை எனக்கு முன்னால் பேசிய அங்கத்தினர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எனக்கு என்ன படுகிறது என்றால், கல்லூரியில் இடம் கிடைக்க, உயர்நிலைப்

1971 துலை 10] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

பள்ளியில் இடம் கிடைக்க சிபாரிசுதான் வேண்டும் என்ற நிலை இருக்கிறதே. அதை மாற்றுவதற்கு பெரு முயற்சி எடுக்க வேண்டும். ஒரு கல்லூரிக்கு, அதுவும் சென்னையில் இருக்கும் ஒரு கல்லூரிக்கும் நான் சிபாரிசு கடிதம் அனுப்பவில்லை.

மதுரையில் இருக்கிற கல்லூரிக்கு நிர்ப்பந்தம் காரணமாக டெலிபோன் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. கடிதம் எழுதவேண்டிய தாயிற்று. அதன் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். இது ரொம்ப சிரமமாக இருக்கிறது. இந்த முறை மேலிருந்து கீழ் வரையிலும் வருகிறபோது சாதாரணமாக படித்த மாணவர்களுக்கு இடம் கிடைக்காமல் போகிறது. அரசியல் சட்டம் தெளிவாகச் சொல்கிறது. "ரைட் ஆப் எஜுகேஷன்" என்பதை காரண்டி பண்ணவேண்டும். சமுதாயத்தில் பின்தங்கிய மக்களுக்குப் போதுமான வசதிகளைக் கொடுக்க வேண்டும். பின்தங்கிய மக்களுக்கு 31 சதவீதமும் ஷெட்யூல்ட் கேஸ்டுக்கு 16 சதவீதமும் இருப்பதை உறுதியாகக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். தனியார் கல்லூரிகளெல்லாம் இன்றைக்கு 400 மார்க், 450 மார்க், 500 மார்க் வேண்டும் என்று அந்த அடிப்படையிலே கேட்கிறார்கள். நாம் இன்றைக்கு ஒரு பரீட்சை வைக்கிறோம். அதில் நிறம்பட ஜெயித்தவர்களுக்கெல்லாம் இடம் கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான் நியாயம். அந்த அடிப்படையிலே இல்லாமல் அந்தக் கல்லூரிகளிலே 400 மார்க்குக்குக் குறைந்து மார்க் வாங்கியவர்களுக்கு இடம் கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்கிறார்களே, அந்தக் கல்லூரிகளை பிளாக் லிஸ்டு செய்யுங்கள். அவர்கள் என்ன பெரிய காரியம் செய்கிறார்கள் என்று நாம் கேட்கிறோம்.

பலவிதமான ஜாதிமத அடிப்படையிலே கல்லூரிகள் அமையக் கூடாது. ஏதோ சென்ற காலத்தில் நாட்டைப் பிடித்த துரதிருஷ்டம் கிருஸ்துவ கல்லூரி என்றும், இந்துக் கல்லூரி என்றும், முஸ்லீம் கல்லூரி என்றும் மதத்தின் பெயரால் ஏற்பட்டன. படிப்படியாக அவைகள் குறையவேண்டும். அந்தப் பெயர்களில் இருக்கக்கூடிய கல்லூரிகள் தான் மிக மோசமான முறையில் நடந்து கொள்கிறார்கள். அந்தக் கல்லூரிகளில் நல்ல ரிஸல்டு வரலாம். அதனாலே சமுதாயத் திற்கு என்ன நன்மை இருக்கிறது. ஆகவே, அப்பேர்ப்பட்ட கல்விச் சாலைகளுக்கு அதிக ஆதரவு கொடுப்பதை குறைக்கவேண்டும்.

சாதாரணமாக 260 மார்க் வாங்கினாலும் எங்கள் கல்லூரியில் சேரலாம் என்று இருக்கவேண்டும். 300 மார்க் வாங்கினாலும் சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள் என்ற நிலையில் அதிகமான வசதியும் வாய்ப்பும் இருக்கவேண்டும். அதே நேரத்தில் கல்லூரியில் இருக்கிற பேராசிரியர்கள்—அவர்கள் போற்றி பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்கள்—வேலை இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பது வாஸ்தவம் தான். யூனிவர்சிட்டி கிரான்ட்ஸ் கமிஷன் சிபாரிசுகளை பற்றி சொன்னார்கள். 1—4—1964 முதற்கொண்டு யூனிவர்சிட்டி கிரான்ட்ஸ் கமிஷன் சிபாரிசு அடிப்படையில் அவர்களுக்கு எல்லாம் ஊதியம் கொடுக்க வேண்டும்.

அது அல்லாமல் பிசிகல் எஜுகேஷன் சொல்லிக் கொடுக்கிறவர்கள் வேறு கல்லூரிகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் பிறகு லைப்ரரியில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு எல்லாம் இந்த யூனிவர்சிட்டி

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 தூலை 10]

கிராண்ட்ஸ் கமிஷன் சிபாரிசு பொருந்தாது என்று சொன்னார்கள். பிறகு தான் 1—4—1968-லிருந்து கொடுக்கலாம் என்று உத்தரவு வந்தது. இதைப்பற்றி பேரைக் கூட சொல்லுவேன். சொக்கையா என்பவர் 14 ஆண்டு காலம் பெரியநாய்க்கன்பாளையம் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தவர். அவர் செய்த தவறு எல்லாம் எனக்கு யூனிவர்சிட்டி. கிராண்ட்ஸ் கமிஷன் அடிப்படையில் சம்பளம் கொடுங்கள் என்று கேட்டதுதான். அவருக்கு என்ன பாதுகாப்பு இருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். அப்படி ஒரு நிலைமை கல்லூரிகளுக்கு ஏற்படும் என்றால், அந்த கல்லூரிகள் எதற்காக இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட கல்லூரிகள் எதற்காக நடத்தப் பட்டவேண்டும் என்று வேதனையோடு கேட்கின்றேன்.

அதே மாதிரிதான் தனியார் பள்ளிகளில் 10 ஆண்டு காலம் பணியாற்றி வருகிறவர்கள் திடீரென்று நீக்கப்படுகின்ற கேடுகள்— நான் எல்லாம் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் அதிகம் செல்லும் வாய்ப்பு இல்லாததால், இப்போது தான் பல விவரங்கள் தெரிகிறது. பத்து வருஷம் ஆசிரியராக இருந்தவர்கள், 12 வருஷம் ஆசிரியராக இருந்தவர்கள், பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று அனுப்பபற்றி கேள்விகள் கேட்டேன்.

பெண் ஆசிரியர்கள் எந்த முறையில் நடத்தப்படுகிறார்கள். திடீரென்று வேலையிலிருந்து போ என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள் தனியார் கல்லூரிகளில் ஆனாலும் சரி, பள்ளிகளில் ஆனாலும் சரி. கேட்டால் திட்டவட்டமாக சொல்லுகிறார்கள் சொந்தக்காரர் களுக்கு வேலை கொடுக்கவேண்டும் என்று. அல்லது வேலையை விட்டு போகாமல் இருக்க இவ்வளவு ரூபாய் முன் பணம் கொண்டு வா என்று சொல்லுகிறார்கள். இதை எல்லாம் நான் பொறுப்போடு சொல்லுகிறேன். வேண்டும் என்றால் இன்னினர் இன்னின்ன இடங்களில் இவ்வளவு பணம் கேட்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியும். இந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக தான் நான் கொஞ்சம் அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொன்னேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் இந்த சர்க்கார் நடத்தக்கூடிய கல்லூரிகள் அதிகமாக்கப்பட வேண்டும். சர்க்கார் நடத்தக்கூடிய கல்லூரி முப்பத்தாரே முப்பத்தேழோ இருக்கிறது. தனியார் கல்லூரிகள் 110 இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அரசு நடத்துவது 43. தனியார் நடத்துவது 118 கல்லூரிகள். அது 118 அரசாங்கம் நடத்துவதாகவும், 43 தனியார் நடத்தும் முறையிலும் இன்னும் ஐந்து வருடத்தில் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எப்படியென்றால் தனியார் நடத்தக் கூடிய கல்லூரிகள் படிப்படியாக நம் கையில் வர வேண்டும். நம் எண்ணிக்கை அதிகமாக ஆக்க வழி வகைகளை வகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேமாதிரி டிரெயினிங் காலேஜ்—இதில் போய்ச் சேருவதே கஷ்டம். டிரெயினிங் காலேஜ்களைப் பற்றிய விவரங்களை வைத்திருக்கிறேன். 7 பெண்கள் கல்லூரிகள் தனியார் கையில் இருக்கின்றன. நம் கையில் இரண்டுதான் இருக்கின்றன. பெரும் பகுதியான பெண்கள் டிரெயினிங் கல்லூரிகள் ஏன் அவர்களிடம் இருக்க

1971 துலை 10]

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

வேண்டுமா? இதை மாற்றுவதற்கு முடியுமா? இனிமேல் புதிதாகக் கல்லூரிகள் அமைக்கிறபோது அரசு நடத்தவேண்டும். அந்தப் பெண்கள் கல்லூரிகள், தனியார் கையில் இருக்கிற கல்லூரிகளைக் குளோஸ் பண்ணுவதற்கும் நாம் தயாராக இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால், கல்லூரிகளில் நடக்கிற தவறுகளை யாரிடம் சொல்வது? 1970-ம் வருஷம் சென்னை, மதுரை பல்கலைக் கழகங்களில் அறிவு படைத்த மேதாவிகள் உட்கார்ந்து கொண்டு பி.யு.சி. ஆண்கள் கல்லூரியில் பெண்களைச் சேர்க்க முடியாது என்றால் அந்த பல்கலைக் கழகங்களில் நிர்வாகம் பண்ணக் கூடியவர்கள் எந்த உலகத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள்மேல் எனக்குக் குறையில்லை. அவர்கள் நல்ல முறையில் செயல்பட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதைப்பற்றி சந்தேகம் இடையாது.

அடுத்தபடியாக எஸ்.எஸ்.எல்.சி.-யைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டு லட்சம் மாணவர்கள் பரீட்சைக்கு உட்கார்ந்தார்கள். அதற்கு ஆயிரம் சென்டர்கள். ஆயிரம் சென்டர்களில் உட்கார்ந்து பரீட்சை எழுதியதை ஒரே இடத்தில் சென்ட்ரலைஸ் பண்ண வேண்டுமா? ஏற்கனவே, கமிஷனர் கீபார் கவர்ன்மெண்டு எக்ஸாமினேஷன்ஸ் அலுவலகம் ஒன்று மதுரையில் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டு அந்த விவகாரம் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கு ஒன்று வைப்பதால் ஆபத்து ஒன்றும் வந்து விடாது.

இன்னொரு ஆலோசனை, இன்றைக்கு 111 ஆயிரம் பேர் வரையிலும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்கிறார்கள். இங்கே நடந்த பல வாதங் களில் மாணவர்கள் படை, நிலத்தில் போய் உழைக்கக் கூடிய படை, நில மீட்சிப் படை, விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்கின்ற படை என்று பல படைகளைப் பற்றியெல்லாம் பேசினார்கள். நான் சொல்கிறேன். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்த ஆண்கள், பெண்கள் அவர்கள் நேரடியாக பி.யு.சி.-க்கு வருவது என்பது வேண்டாம். ஓராண்டு காலம் அவர்கள் கிராமங்களுக்குச் செல்லட்டும். நல்ல விதைகளை எடுத்துக் கொடுக்கட்டும். கிராம விவசாயிகளுடன் உழைக்கட்டும். பிரான்ஸ் போன்ற தேசங்களில் கான்ஸ்கிரிப்ஷன் இருக்கிறது. 19 வயதானவுடனே அங்கே ஓராண்டு காலம் பயிற்சி கொடுக்கப் படுகிறது. அந்த மாதிரி இங்கும் பயிற்சி கொடுக்கப்படவேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியன் சர்ட்டிபிகேட் கொடுக்கட்டும். ஸ்டைபண்டு கொடுக்கட்டும். சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்து அப்படி சர்ட்டிபிகேட் வாங்கிய மாணவர்கள் தான் பி.யு.சி.-க்கு வரவேண்டும் என்று இருக்க வேண்டும். அப்படி இடைவெளி இருப்பது நல்லது என்ற ஆலோசனையைத்தான் சொல்கிறேன். கல்லூரியில் உள்ள படிப்பை இன்னும் திறமையாக ஆக்கலாம்.

இன்னொரு ஆலோசனை. வைத்தியக் கல்லூரியில் இருக்கிற மாணவர்கள் எம்.பி.பி.எஸ். பாஸ் செய்தவுடன் ஓராண்டு காலம் ஹவுஸ் சர்ஜன் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் பயிற்சி பெறுவதைப் போல என்ஜினியரிங் கல்லூரியிலே படித்தவர்கள், டெக்னிகல் இன்ஸ்டிடியூட்டிலே படித்து பட்டம் பெற்றவர்கள், அல்லது டிப்ளமா வாங்கியவர்களுக்கு தனியார் தராவிட்டாலும். சர்க்காருடைய பல தொழிற்சாலைகளில் பயிற்சி செய்வதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 துலை 10]

இன்னொன்று. ஓரிரண்டு விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சபாநாயகர் அவசரப்படுவதால் வேகமாக சொல்லிக் கொண்டு போகலாம் என்று நினைக்கிறேன். என்னவென்றால், பி.டி. ஆசிரியர்கள் சம்பளம் சம்பந்தமாக ஏற்கெனவே நமது கம்பம் தொகுதி உறுப்பினர் அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ரூ. 248 கிடைத்தது; இப்போது ரூ. 275 கிடைக்கிறது. மேற்கொண்டு 27 ரூபாய் கிடைக்கிறது. அவர்கள் பெரிய மாநாடு நடத்தி அன்றைக்கு வந்திருந்த அமைச்சர் அவர்களிடமும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை திரு. ராகவன் அவர்கள் ஒன் மேன் கமிஷன் கவனித்து நியாயம் வழங்குமென்று நினைக்கிறேன்.

அதேமாதிரி ஹிந்தி படித்த ஹிந்தி ஆசிரியர்கள் 600 பேர் வேலையில்லாமல் போய்விட்டார்கள். இவர்கள் என்னை வந்து பார்க்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சி.சு.ஓ. வேலையில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். சி.சு.ஓ. அப்பாயிண்டிங் அதாரிட்டி என்ற முறையிலே உத்திரவு இடவேண்டும். அவருக்கு காரியம் செய்யவேண்டுமென்றால் அப்போதுதான் முடியும். மதுரையிலே ஹார்வி மில்லிலே ஸ்ட்ரைக் நடந்தது. அமைச்சர் அவர்கள் எப்படியாவது செட்டில் பண்ணவேண்டுமென்று அதிகாரிகளைக் கேட்டுக்கொண்டார். உடனே செட்டில் ஆகிவிட்டது. அதே மாதிரி இந்த 600 பேருக்கும் வேலை கொடுக்க சி.சு.ஓ.-க்குத் தனி அதிகாரம் இருக்கவேண்டும்.

ஆங்கிலம் தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் கல்லூரிகளில் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். ஒரு கல்லூரியில் ஆங்கிலம் சொல்லிக்கொடுத்து தமிழ் சொல்லிக்கொடுக்காமல் இருக்கக் கூடாது.

மதுரையில் சட்டக் கல்லூரி கண்டிப்பாக ஏற்படுத்தவேண்டும். சட்டக் கல்லூரியில் கூட அதிகமான பேர்கள் படிக்க விரும்புகிறார்கள் என்ற விஷயம் தெரிகிறது.

செந்தமிழ்க் கல்லூரியை மூடிடுவதை நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது. அதைக் கலைக்கல்லூரியாக ஏற்படுத்த என்னம் இருக்கிறது. அது கூடாது.

பெரியநாயக்கன்பாளையத்தில் உள்ள ஆசிரியர்கள் கல்லூரியில் உள்ள பல கேடுகளை அகற்றி ட்யூட்டர் முறை இருக்கவேண்டும். இந்த முறை பல நாடுகளில் இருக்கிறது. ட்யூடோரியல் சிஸ்டம் என்றால் கல்லூரியிலே ட்யூட்டர்கள் இருப்பார்கள், அவர்கள் 20, 30 மாணவர்களைத் தயார் செய்வார்கள். அந்த முறையிலே செய்ய வேண்டும்.

ஆசிரியர்கள் எங்கேயிருந்தாலும், தனியார் துறையில் இருந்தாலும் சர்க்கார் துறையில் இருந்தாலும் ஒரு இடத்தில் 5 ஆண்டுகளுக்குமேல் இருக்கக்கூடாது. இருப்பவர்கள் தனியார் கல்லூரியிலே அதிகமாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் மாற்றப்பட வேண்டும்.

செகண்டரி கிரேட் ட்ரெயினிங்கை நல்ல முறையில் வைத்திருக்கிறார்கள். அதிலே விதிவிலக்கு "சேக்ரட் ஹார்ட் ஹெஸ்கூல்", பாளையங்கோட்டை. இது ஏன்? பால் கமிட்டியின் சிபார்சை

1971 துலை 107

அமல் ஆக்கவேண்டும். உழைப்பையும் தொழிலையும் ஆதாரமாகக் கொள்ளவேண்டும். 5 ஆண்டுகளுக்குள் இந்த மானவர் ஆசிரியர் கள விதிதாசாரத்தைக் குறைக்கவேண்டும். கல்லூரியோடு சேர்ந்திருக்கும் ஹாஸ்டல் இருக்கிறது. அதிலே சிப்பந்திகள் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவித பாதுகாப்பும் இல்லாமலிருக்கிறது.

சி. ஈ. ஓ. 10, இ.ஓ. 46 என்று இருப்பதை அதிகப்படுத்தவேண்டும். அவர்களுக்கு அதிகாரத்தை அதிகப்படுத்தவேண்டும். திருநெல்வேலி ஜில்லா கலெக்டர் "என்ன உத்தியோகம் பார்க்கிறீர்கள். உங்களுடைய உத்தரவுக்கு மதிப்பே இல்லையே" என்று எழுதியிருக்கிறார். "Bring something which will give some effective control so that your orders can be enforced" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அதே மாதிரி மதுரையிலே சோமசுந்தரபுரம் காலனியிலே ஒரு பள்ளிக்கூடம் மூடப்பட்டு விருக்கிறது. அதற்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். பாரதிதாசன் வீட்டை அரசாங்கம் வாங்கி நினைவுச் சின்னமாக ஆக்கியது. திருமண்கலத்தில் விஸ்வநாததாஸ் என்ற நடிசர், அவர் விடுதலையைப் பார்க்காமலே இறந்து போய்விட்டார். ஏதோ அவரைப்பற்றி எங்களைப் போன்றவர்கள் தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். அவர் தங்கியிருந்த வீட்டை அரசு வாங்கி அதை ஒரு சின்னமாக வைத்தால் குறிப்பாக தெற்கே இருக்கும் மக்கள் ரொம்பப் போற்றுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த மானியத்திலே கல்விக்காக 4-ல் ஒரு பங்கை ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்பது பாராட்டுக்குரியது. ரூ. 83 கோடி என்று நினைக்கவில்லை. மற்ற பகுதியில் இருப்பதைப் பார்த்தால், ரூ. 100 கோடியாக ஆகும். கல்விக்கு நாம் அவ்வளவு தொகை ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இப்படி ஒதுக்கியிருக்கின்றபோது அது நல்ல முறையிலே குறைபாடுகள் இல்லாத முறையில் செலவிடுவதற்கு அமைச்சரவர்கள் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என் கட்சியின் சார்பாக இருக்கக்கூடி இந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நான் இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU R. PONNAPPA NADAR : Sir, I wish to speak a few words regarding the Demand that is now before the House.

Several cut motions have been tabled on behalf of my party and other hon. Members also participated in the debate. Many of the Members who participated in the debate have praised the Government for allotting more funds in the current year's budget for Education. They have also been accusing that the previous Government did not do their best or they spent only a small amount with regard to Education.

I have got statistics for a few years and I will place them before this House, with your permission. The amount spent by the former Government is as follows. In 1957-58 the expenditure was Rs. 1,115.63 lakhs and that worked out to 18.89 per cent of the revenue. In 1958-59 it was Rs.1,221.99 lakhs and it worked out to 17.88 per cent. In 1959-60 it was Rs.1,514.70 lakhs which worked out to 18.80 per cent. In 1960-61 it was Rs.1,838.74 lakhs

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

[1971 ஆகஸ்ட் 10]

and it worked out to 20.19 per cent. In 1961-62 it was Rs.2,346.48 lakhs which worked out to 23.05 per cent. In 1962-63 it was Rs. 2,576.01 lakhs which worked out to 21.15 per cent. In 1963-64 it was Rs.2,741.46 lakhs and it worked out to 20.3 per cent. In 1964-65 it was Rs. 3,173.86 lakhs and it worked out to 20.98 per cent. In 1965-66 it was Rs.3,785.13 lakhs and that worked out to 20.95 per cent. So, by a comparison of these figures, we are able to see that the lion's share of the revenue was expended on education.

Sir, this House may be aware that education is a nation-building activity and whatever amount that is expended for education is for a social purpose and that is a laudable purpose and nobody would say that the amount spent on education is improperly used. But what about the speeches that have been made on the floor of the House? Many Members pressed their local demands and many other Members wanted more colleges, schools and other facilities. This is not all and I am sure that this House will agree with me when I say that some more amount can be allotted so far as the Education Demand is concerned. But are we in a position to allot it? That is a matter for the Government to decide. We, sitting in the Opposition will have to assail the policy of the Government by saying that the amount spent is not properly spent in several fields and with that background my speech may be just appreciated.

Sir, Education has been divided into three heads, school education, collegiate education and technical education. First I would deal with the school education. There are so many troubles besetting this field. Many Members have stated that the standards that have been maintained in our educational institutions are at a low ebb and is far from satisfactory. But that is a matter which the educationists and the Directorate will have to examine and see whether the steps already taken by the Government are commensurate with the growth and progress they have achieved in education. It has been stated on the floor of the House that the percentage of literacy is only 30.30 per cent. Is it a laudable figure and that is a thing which the educationists will have to consider. It has also been stated that we have got 3,881 primary schools. Is that enough? It has been stated that for every village with a population of 300 there is a school. I would say that the figure is static and does not grow. So far as elementary schools are concerned, the number has to be increased.

Certain measures have been taken for imparting English education from III standard. We now have only two language formula and we have given the go by to the three language formula that had been in vogue previously. Has even this two language formula, been accepted and implemented fully by this Government? This is a matter which this Government has to consider. Are they imparting English education fully? Why should we be allergic to English education?

[1971 சூலை 10] [Thiru R. Ponnappa Nadar]

We are for giving top-most priority to Tamil, the regional language. We do not say that Tamil should not be encouraged. Are we having enough text-books in Tamil? This is a matter which this House will have to consider. Of course, certain text books have been brought forth. But are they standard text books? That our educational experts have to examine. I am sure that many of the text books are far from satisfactory. Some incentive may be given to those authors who bring out good text-books. Then there could be some improvement of Tamil as well as improvement of English.

So far as selection of teachers is concerned, there is lacuna in the method of selection. Selection is done by D.E.O. in consultation with the C. E. O. I would say that many selections had been made mostly on recommendations. Performance at the examination may be taken as standard. Such of those who are above average may be given preference over others.

With regard to elementary education, Panchayat Unions are managing them and 87 per cent of the expenditure is borne by Government. Panchayat Unions bear only 13 per cent. Lion's share is borne by Government. Is it not fair and just that the whole education system should be taken over by Government and Panchayat Unions relieved of that burden? Many Panchayat Unions are not able to foot the bill and they are looking to Government to pay the teachers and so on. That is why I say let these institutions be taken over by Government. It is said that compulsory education of children between 6-11 is the aim. Are we enforcing it? Are there Attendance Committees? I say let this be enforced in the districts and at the D.E.O. level. Government may consider this aspect.

For primary schools, B.Ts. may be appointed as headmasters. Even B.Ts. who are without employment can be provided with jobs. As apprentice teachers, new hands are taken. I would say that there has been certain amount of delay in the matter of appointment of these apprentice teachers even when there are vacancies. This may be looked into and prompt steps may be taken. Several requests had been made to the Directorate as well as C.E.O. Let timely action be taken and teachers appointed so that the institutions may not be without teachers. This is a matter for the Education Minister and Government to consider.

There are the private schools' staff. Teachers in those schools are without security of service. Dr. Paul's Committee has, I think, given some recommendations. Let Government consider those recommendations and implement them. Now these teachers are at the mercy of the management. Management flout the orders of Director and Government. Such of those institutions who do not give effect to the orders of Government might be singled out.

[Thiru R. Ponnappa Nadar] [1971 ஜூலை 10]

I shall mention one instance wherein one B.T. Teacher had been sent away by management. He appealed to the C.E.O. The Chief Education Officer (C.E.O.) allowed the appeal and Government approved the same. The order was communicated to the management, I mean the management of Orappannamalai High School. The management is still to reinstate the teacher. Such Institutions may be suitably dealt with and suitable legislation might be brought forward. They should not flout the orders of the education department or Government. The Government or the concerned department should not become powerless. Such callous attitude on the part of management should be discouraged. I am sure the Government would take prompt and effective steps to see that teachers of private schools are not sent out on flimsy grounds.

Now I would come to libraries. Libraries do not have enough space and quality books are not to be found in many libraries. Grant to these libraries have to be increased. Every school should have a well-equipped library. Then only good and excellent education could be imparted to the boys and girls. The department should take prompt and immediate steps to augment the number of books in the libraries both at the school level and at the district level.

Hindi teachers had been affected by the language policy of this Government. The Government is bound to give them alternate employment. Some of them had represented to Government. Their representations were not heeded. I want to know how many Hindi teachers had been given alternate employment and how many were rendered jobless by the two language formula.

We say that we should give encouragement to music. But what about the plight of music teachers? They are part-time and what they get is a pittance. Their pay should be increased and this is a matter for Government to consider. Several representations had been made to Directorate and Government. We are not giving proper encouragement to these music teachers who had qualified themselves and who are without employment.

Now I come to frequent transfers of teachers. Of course the department has got powers to transfer. Let me tell you what had happened at the level of Chief Education Officer in Tirunelveli. I have got three or four instances wherein teachers had been transferred for nothing. There were three orders. One dated 21st June 1971 issued by Chief Education Officer, Tirunelveli notified 21 persons as having been transferred, while the number of those who requested transfer was only 5. Nobody knows the reason for such transfer. What is the reason for this transfer, nobody knows. It is an inscrutable secret which has been kept by the Chief Education Officer. Is it for political consideration or on other basis? That is a matter which this Government will have to consider. In that order one teacher's name has

1971 சூலை 10]

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

been described item 10 in that order —as N. S. Subramaniam, Government Primary School, Mahadanapuram and there was no teacher answering that description by name N. S. Subramaniam, Government Primary School, Mahadanapuram. So, the order could not be given effect to and could not be implemented. Then they waited for ten days; after that the name has been corrected and that teacher has also been transferred to some other educational district. What is the reason for all these transfers? That is the thing which will have to be considered.

Then, another list has been issued on the same date and by that order 20 persons have been transferred and out of that only 4 have been transferred on request, the rest on their own. Then the third list covers 20 persons and the number of persons who have been transferred on request is only three. Why I make mention about it is this. The Chief Education Officer is about to retire. Is it because that he harbours malice against the teacher community that he is resorting to this extreme method? That is a matter which the Education Minister will have to consider. I am sure, Sir, that this sort of frequent transfers will affect the morale of the teachers. If they have done anything wrong you frame charges and they may be dealt with either departmentally, or if they are corrupt, you proceed against them. But this sort of victimisation and harassment should be put an end to. This is one of the points which I wanted to refer to.

Now I would just go to collegiate education, Sir. So far as the collegiate education is concerned, by the appointment of the Mudaliar Committee it has been decided that the medium of instruction should be left to the choice of the pupils. In several colleges English medium classes are not yet open and I am sure that the Department would take effective and immediate steps to see that English medium sections are started in all the private institutions as well as in the Government institutions, which have not hitherto started those divisions. I am sure, Sir, that so far as the collegiate education is concerned, we had a set back. It has been pointed out that the percentage of passes that we get in the I.A.S. Examination is on the decline. Effective steps may be taken to streamline collegiate education. We should take immediate steps, so that the standards in our Universities may be raised and that is a matter for educationists.

(Mr. Speaker in the Chair)

Now, Sir, we have been demanding a law college at Madurai and that has been stressed by the hon. Member Thiru K. T. K. Thangamani. Previously also many members stressed the need for opening a law college at Madurai. Students are put to innumerable difficulties because they could not find adequate accommodation in Madras Law College. So, that should be given a priority. I am sure that this Government will bestow its proper care and attention to this matter.

[Thiru R. Ponnappa Nadar] [1971 சூலை 10]

Then, regarding the students who are staying in the college hostels, facilities are far from satisfactory. Effective steps may be taken to see that the students are housed in good hostels so that they may get good food. This is a matter which this Government will have to take into consideration. Several Arts Colleges have been now started. Four Government colleges and 9 private colleges are to be started. That is what I read from the note that has been circulated. I would say that preference may be given to such of those districts where there are no Government colleges. Top priority may be given to this matter and in that regard the Government should take effective steps and direct the District Collector to take steps to see that such of those districts where there are no Government colleges are given priority.

Regarding admission we are posed with terrible difficulties. The boys who get low marks are faced with difficulties. They are unable to get themselves admitted in the training schools. They are unable to get admission to the Pre-University course. What should be done is a matter which the Government will have to consider. Many of the institutions are denying admission. Such of those institutions which deny admission may be suitably dealt with. The Government have got powers. The Government can arm themselves with all the powers and direct them that all those people who have passed, all those people who have qualified themselves for collegiate education may be admitted in the colleges.

Then, Sir, one word regarding the choice of the Vice Chancellor. In the matter of choosing Vice-Chancellors, from the panel that is submitted, the Governor is selecting. I would say that a rotation method may be adopted in the matter of choice of Vice Chancellor. Preference may be given to leading medical men, leading educationists and leading jurists or lawyers. Such a panel should be made and effective steps should be taken so that collegiate education may be improved at all levels. North India is stealing a march over us. Delhi University, Calcutta University and other Universities are stealing a march over us. We should see that our boys also get effective and good education so that they may come up in flying colours in the I.A.S., I.P.S., and I.F.S. examinations and other All India examinations. That is a matter which the collegiate education authorities may take into consideration.

Then, regarding technical education I have mentioned in this House that so far as technical education is concerned, it should be job-oriented. That is what the note says. But there are many engineers and technicians who are now without any employment. Unemployment is so alarming and it has assumed alarming proportions. But what have you done so far as technical education is concerned. This Government which speaks of progress has not cared to increase the number of seats in the engineering colleges. They have not cared to increase the number of colleges. They have not cared to increase number of B.T. training colleges. They have not cared to raise the number of seats in the teachers'

1971 சூலை 10] [Thiru R. Ponnappa Nadar]

training colleges. So, we cannot say that we are progressing very well. On the other hand, we say that we are spending a lot. Should we not approach the Central Government and say that the number of seats that have been reduced in the engineering and other technical institutions be now restored and that may be given a go by and the *status quo* be maintained. There should be no stagnation so far as technical education is concerned. There is a brain drain because many of our engineers and technicians go to the foreign countries and they do not return because they get better prospects of employment elsewhere. I am sure that this Government will take effective and prompt steps in this matter.

The Government should also take steps to see that a separate university for technical education is started very soon. I think the Hon. Minister in one of his speeches in Tiruchirappalli stressed the need for starting a technical university and there are many things which have to be done in education. There are many flaws in the school education as well as in the collegiate education and technical education.

This Government would be failing in its duty, if it does not bestow proper attention to all the difficulties and defects that have been pointed out by several members. I am sure, Sir, that the plight of the teachers would be improved. Their lot should be improved. There are many teachers who have not got justice at the hands of Second Pay Commission and their cases may be once again examined and they may be given due salary.

The University Grants Commission scales of pay should be implemented at the college level. Such of the institutions who get signature and do not pay the full amount may be suitably dealt with. I am sure that the Hon. Minister will take prompt steps for implementing all these suggestions. With these words, I resume my seat. Thank you, Sir.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மாண்புமிகு கோரிக்கையின்மீது பேரவையினுடைய உறுப்பினர்கள் சிரிய கருத்துக்கள் பலவற்றை எடுத்துத் தெரிவித்து, இந்தக் கல்வித் துறை வளரவும், கல்வியின் தரம் வளரவும் பலவகையிலே பேருதவி செய்திருப்பதற்கு முதலிலே என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இதிலே பல உறுப்பினர்கள் பங்குகொண்டு, தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களைச் சிரிய முறையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள், எதிர்க்கட்சியில் இருப்பதாலேயே எதிர்க்க வேண்டும் என்று சிலபல கருத்துக்கள் சொன்னாலும், அவர்களுடைய உள்ளுணர்வை என்னால் ஊகித்தறிய முடிகிறது. கல்வித் துறை வளர்ந்து வருகிற பாங்களை அவர்கள் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். இது மேலும் மேலும் வளர வேண்டுமென்ற காரணத்தால், அதற்காக அவற்றை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

1971 சூலை 10] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அரசாங்கத்தினுடைய கவனத்திற்கோ அல்லது அதிகாரிகளுடைய கவனத்திற்கோ வராமல் ஆங்காங்கு சிலபல குறைபாடுகளும் குற்றங்களும் நிகழ்வதை மான்டபுமிகு மன்ற உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறியிருப்பது வரவேற்கத் தக்க ஒன்றுதான். ஏனென்றால் இந்தத் துறையிலே நூற்றுக்கு நூறு எல்லாமே குறைபாடுகள் இல்லாமல் குற்றங்கள் இல்லாமல் சரியாக இருக்கின்றன என்று என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்ள விரும்பவில்லை, இந்தப் பேரவையையும் ஏமாற்ற விரும்பவில்லை. சிலபல குறைபாடுகள் ஆங்காங்கே இருக்கத்தான் செய்யும். யானைக்கும் அடி சறுக்கும், இருக்கின்ற துறைகளில் எல்லாம் இந்தக் கல்வித் துறைதான் யானைபோன்று இருக்கிறது. யானைப் பசிக்குச் சோளப் பொறி போதுமா என்று கேட்பார்கள். அதுபோல் கல்வித் துறை என்கின்ற இந்த யானைக்கு ஒதுக்கப் பட்டிருக்கின்ற பொறி, தொகை போதாதுதான், எவ்வளவு இருக்கின்றதோ, அதை வைத்துக்கொண்டுதான் நாம் மேற்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

இந்த மன்ற உறுப்பினர்கள் பல குறைபாடுகளையெல்லாம் எடுத்துத் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். அவற்றிலெல்லாம் கவனஞ் செலுத்தி எந்த எந்த வகையிலே சீர்த்திருத்தியமைக்க முடியும் என்பதை அரசு பரிசீலனை செய்யும்.

கல்வித் துறையைப் பொறுத்தவரையிலே கல்வித் துறை வளர வேண்டுமென்ற எண்ணம் விடுதலை பெற்றதற்குப் பிறகு வளர்ந்து வந்து இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்கவில்லை. திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினார்கள். 1938-39ஆம் ஆண்டிலே 2 கோடியே 60 ரூபாய் அளவுக்குத்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது, பிரிக்கப் படாமல் இரண்டு மாநிலங்கள் ஒன்றாக இருந்த நேரத்தில். ஆனால் இன்றைக்கு அது படிப்படியாக வளர்ந்து 83 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு வேறு எந்தத் துறைக்கும் அந்த அளவுக்குச் செலவழிக்காத அளவுக்கு இந்தக் கல்வித் துறைக்குச் செலவழிக்கின்ற முயற்சியிலே நாம் ஈடுபட்டிருக்கின்றோம். அந்த அளவுக்கு நாம் ஒதுக்கியிருக்கின்ற தொகை மொத்தத்தில் 23 சதவீதமாக இருக்கிறது என்று சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

பொதுக் கல்விக்கும் தொழில் நுட்பக் கல்விக்கும் இவ்வளவு தொகை ஒதுக்கப்படுகின்றதே தவிர, இன்னும் பொதுவாக தமிழகத்திலே உள்ள கல்வித் துறைக்காக நாம் செலவிடுகின்ற தொகை முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால்—திரு. தங்கமணி அவர்கள் கூறியதைப்போன்று—ரூபாய் 100 கோடிக்கு வந்து சேரும். பொதுக்கல்விக்கும் தொழில் நுட்பக் கல்விக்கும் தான் நாம் 83 கோடியே 12½ லட்ச ரூபாய் அளவுக்குச் செலவிடுகிறோம். இதைத்தவிர, மருத்துவக் கல்விக்கு 3 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறோம். வேளாண்மைக் கல்விக்கு 60 லட்சம் ரூபாயும், கால்நடைக் கல்விக்கென்று 40 லட்சம் ரூபாயும், சமூகக் கல்வி, பள்ளிக் கட்டடங்கள் இவற்றிற்காக 30 லட்சம் ரூபாயும், அரிசன நலப் பள்ளிகளுக்கு உதவி மானியம் 6 கோடி ரூபாயும் இன்னும் பிற்பட்ட வகுப்பினர், கள்ளர் மறுவாழ்வு இவற்றிற்காக 4½ கோடி ரூபாயும்

1971 துலை 10]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

தொழில் கல்வித் திட்டங்கள், கட்டடங்கள் இவற்றிக்காக 2 கோடியே 80 லட்சம் ரூபாயும் ஆக, ஏறத்தாழ 100 கோடி ரூபாய்க்குப் பல்வேறு வகைக் கல்விகளுக்காக நாம் செலவிடுகின்றோம்.

திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் சொல்லியதைப்போன்று 18 பர்சென்ட், 20 பர்சென்ட், 21 பர்சென்ட் என்று இப்படி படிப்படியாக உயர்ந்து இன்றைக்கு 23 பர்சென்ட் ஆகியிருக்கின்றது. இந்த அளவுக்குப் பெருகிச் செலவிடுகின்ற அளவுக்கு நாம் கல்வித் துறையிலே வந்திருக்கிறோம். எவ்வளவு தொகை செலவழித்தாலும் இந்தத் துறை தாங்கும் என்றாலும் எவ்வளவு நிதி வசதிக்கு இதிலே இடம் கிடைக்கிறதோ, அந்த அளவுக்குத்தான் நாம் பணியாற்ற வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். அந்த அளவுக்கு வேறு எந்தத் துறையையும்விட இந்தத் துறையிலே வளர்ச்சி குன்றவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பலரும் பல கருத்துக்களை எடுத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். கல்வியின் தரம் வளர வேண்டும், கல்வியின் நோக்கங்கள் வளர வேண்டும் என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். உலகத்திலே எந்த நாடாக இருந்தாலும் கல்வித் துறையிலே நாட்டம் எவ்வளவு செலுத்தப்படுகிறதோ, அந்தத் துறையிலே எந்த அளவுக்கு வெற்றி கிடைக்கிறதோ, அதுதான் அந்த நாட்டின் எதிர்காலத்தில் சிறந்த வெற்றியாக அமையும். இன்வெஸ்ட்மென்ட் இன் எஜுகேஷன் என்ற அளவிலே கல்வித் துறையிலே முதலீடு செய்கின்ற அளவுக்குத் தான் அந்த நாட்டினுடைய எதிர்காலத்திற்கு வெற்றி மாத்திரமல்ல, சிறந்த பெரும் பலன்கள் அளிக்க முடியும் என்ற அளவுக்கு அவர்கள் திட்டங்களைத் திட்டியிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவிலே கூட எவ்வளவு வெற்றிபெறத்தக்க அளவுக்குப் பல்வேறு துறைகளிலும் அவர்கள் முன்னேறியிருந்தாலும்கூட இன்னும் போதாது என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஒரு பேரறிஞர்

“ Evolution of the creative man will require changes in education; changes as radical as the technological shifts that are causing them; changes that require boldness, imagination and hard work ”.

என்று மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். எனவே அப்படிப்பட்ட நோக்கங்களை நிறைவேற்றுகின்ற அளவுக்குக் கல்வித்துறை பயன்பட வேண்டுமென்றுதான் நாமும் முயன்று வருகின்றோம். சிலபல நாடுகளிலே விரைவான மாறுதல்கள் வேண்டுமென்று கருதுகிறார்கள், கல்வித்துறை செம்மையாக நடைபெறவேண்டுமென்று கருதுகிறார்கள், அதற்கான ஆதரவு அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றது, வசதியும் வாய்ப்பும் கிடைக்கின்றன, அப்படியிருந்தும் இன்னும் போதாது என்றுதான் அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நான்கூட பர்கிளி பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றிருந்தபொழுது அங்கே வெளியிலே ஒரு பலகை வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பலகையில் அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் எத்தனை பேராசிரியர்கள் பணியாற்றுகிறார்கள், எத்தனை லெக்சரர்கள் பணியாற்றுகிறார்கள்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1971 தூலை 10]

என்ற விவரங்கள் குறிக்கப்பட்டிருந்தன. அதிலே நோபிள் பரிசு பெற்றவர்கள் 17 பேர்கள் பணியாற்றுகிறார்கள் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அதிலேகூட ஒரு பையன் என்ன எழுதியிருக்கிறான் என்றால்

“Do not follow these fellows. They are behind five years”.

என்று எழுதியிருக்கிறான். இவர்களைப் பின்பற்றாதீர்கள், இவர்கள் அறிவு, தேர்ச்சி இவற்றில் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னால் இருக்கிறார்கள் என்று எழுதி இருக்கிறான், 17 நோபிள் பரிசு பெற்ற பேராசிரியர்கள் இருக்கின்ற அப்படிப்பட்ட நிலையிலேயே அவர்கள் இன்னும் வேகம் போதாது என்று சொல்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு இன்னொரு மாணவன் வந்து அவன் எழுதியதை அடித்துவிட்டு 5 ஆண்டுகள் என்பதை 7 ஆண்டுகள் என்று போட்டுவிட்டான்.

“They are not behind five years but they are behind seven years”

என்று குறிப்பிடுகிற அளவுக்கு அவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு மாறுதலை அவர்கள் ஏதிர்நோக்கி நிற்கின்றார்கள். அந்த அளவுக்கு நாமும் மாறுதல்களைச் சந்திக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதற்கு அரசாங்கம் மட்டும் முயன்றால் போதாது. எல்லாத் தரப்பினரின் உதவியுடன்தான் செய்ய வேண்டும்.

அரசினுடைய முயற்சி, பேராசிரியப் பெருமக்கள், பெற்றோர்கள், கல்வி நிலையங்களை நடத்துகின்றவர்கள், மாணவர்கள் ஆகியவர்களாகிய அத்தனை பேர்களுடைய பெரு முயற்சியின் அடிப்படையிலே தான் அப்படிப்பட்ட பலிகளை நாம் செய்தாக வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை ஏற்படுத்துவதற்கு நாம் பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெற வேண்டும். இப்பொழுது மாற்றங்களைக் கல்லூரிப் படிப்பிலேயும், உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பிலேயும் ஓரளவுக்குச் செய்து வருகின்ற முயற்சியிலேதான் நாம் ஈடுபட்டு வருகின்றோம்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் எடுத்துத் தெரிவித்ததைப் போன்று நாம் இந்தத் துறையிலே மறுமலர்ச்சி ஏற்பட வழிவகைகள் கண்டு கொண்டிருக்கிறோம். கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் நாம் பெருக்கி வருகின்றோம். இப்பொழுதுள்ள 161 கல்லூரிகளில் 118 தனியார் கல்லூரிகளும் 43 அரசினர் கல்லூரிகளும் இருக்கின்றன. இன்னும் 9 தனியார் கல்லூரிகள், 3 அரசினர் கல்லூரிகள் துவக்க இருக்கின்றோம். இந்த வகையில் மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கையும் நாளுக்குநாள் பெருகிக்கொண்டேதான் இருக்கிறது.

கல்வியினுடைய தரத்தினைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்த மாநிலத்திலே மட்டுமல்ல, அகில இந்தியாவிலே உள்ள எல்லா மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையிலும்கூட இது ஒரு குறைபாடாகச் சொல்லப்படுகிறது. அது இந்தியாவைப் பொறுத்தே பொதுவாக இருந்து வருகின்ற ஒன்று. எல்லா இடங்களிலும் தரம் குறைந்து இருக்கிறது என்று கூறப்படுகிறது. சாதாரணமாக எல்லா மாநிலங்களிலும் கல்வி அறிவு, எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களின் எண்ணிக்கை கணக்கிடப்படுகிறது. அதன்படி பார்த்தால், கேரள மாநிலம் முதலிடத்தைப் பெறுகின்றது. தனித்தனி ஊராகப் பார்த்தால் டெல்லியைத் தனியாகக் கணக்கிட்டுக் காட்டியிருக்கிறார்கள். எனவே

1971 சூலை 10] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அது முதலிலே வருகிறது. நாமும் கூட சென்னை நகரத்தினை மட்டும் தனியாகப் பார்த்தால் டெல்லிக்குச் சரியாகவும் ஓரளவுக்கு அதிகமாகவும் கூட நாம் காட்ட முடியும். நாம் நம்முடைய மாநிலம் என்று சொல்லுகின்றபொழுது பல்வேறு பின்தங்கிய பகுதிகளை இணைத்துக்கொண்டு கணக்கிடுகின்றோம். அப்படிப் பின்தங்கிய பகுதிகளை இணைக்காமல் டெல்லி நகரத்தை மட்டும் தனியாகக் கணக்கிடுகின்ற காரணத்தினால்தான் டெல்லி உயர்ந்ததாகக் காணப் படுகின்றது. நாமும் சென்னையையோ அல்லது கோயம்புத்தூரையோ தனியாக வைத்துப் பார்த்தால், அந்த அளவு சதவீதத்திற்கு வந்து நிற்கக்கூடும். ஆனால் நாம் வளர்ச்சியடையாத பகுதிகளையும் சேர்த்துக் கணக்கிட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஆனால் அப்படிச் சேர்வாவின் தன்மையிருந்தாலும் இந்த ஆண்டைப் பொறுத்தவரையில் பள்வி இறுதி வகுப்பிலே 36 சதவீதம் மாணவர்கள்தான் அங்கு வெற்றி பெற முடிந்திருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு 48 சதவீதமாகியிருந்து ஆண்டுக்காண்டு குறைந்து இப்பொழுது 36 சதவீதம்தான் அனுப்பப்பட்ட மாணவர்களில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆகவே, கல்வியின் தரம் குறைந்து விட்டது. அங்கு கணக்குவிக்க எல்லாவிதமான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படும் என்று அங்கிருக்கும் கல்வியமைச்சரவர்கள் அண்மையில் அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் நான் சொல்வதற்குக் காரணம், பொதுவாக தரம் குறைந்திருக்கிறது என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. அதைச் சீர்படுத்த, செம்மைப்படுத்த பல்வேறு வழிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

முதலாவதாக, பாடத் திட்டங்களை மாற்றியமைக்கும் அளவில் இன்னும் கொஞ்சம் கடுமையாக ஆக்கும் அடிப்படையிலே நாம் அதற்கான முயற்சிகளை எடுத்து, அதற்கான வல்லுநர்களைப்போட்டு, தனித்தனிக் குழுக்கள் போடப்பட்டு உயர்நிலைப்பள்ளிகளின் பாடத் திட்டத்தை மாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதைப்போலவே கல்லூரிப் படிப்பிற்கான நிலைகளையும் ஓரளவு மாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். காலத்திற்கேற்ற வகையில் கல்வியின் நோக்கம் இருக்க வேண்டுமென்ற தன்மையில் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. சொல்லிக் கொடுக்கப்படுவது அவர்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படக் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுவது அவர்களுக்குப் படும் வகையில் இருக்க வேண்டும். சொல்லிக்கொடுக்கப்படும் கருத்துக்கள் நினைவிலே மட்டுமல்லாமல் நடைமுறையிலும் பயன்படுத்தப்படக் கூடிய முறையில் இருக்க வேண்டுமென்ற அந்தக் கருத்துக்களின்படி பாடத் திட்டத்தில் இடம் பெற வேண்டுமென்பதைப்பற்றி குழுக்கள் ஆராய்கின்றன.

கல்லூரிக் கல்வியிலே புகுமுத வகுப்பிற்கு இலவசக் கல்வியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி அனந்த நாயகி அம்மையார் அவர்கள் கல்லூரி முழுவதும் பட்டப்படிப்பை இலவசமாக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் அதற்குப் பெரும் செலவாகும். அதுமட்டுமின்றி, அடிப்படை நோக்கம் நிறைவேற்றத்தக்க அளவில் நிலைமைகள் இருக்கின்றன. புகுமுத வகுப்பில் இலவசக் கல்வி தருவதால் 1 கோடியே 20 லட்சம் ரூபாயை ஏற்றுக் கொள்ளும் அளவிற்கு அரசு முன்வந்து இலவசக் கல்வியைப் புகுத்தி

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1971 தூலை 10]

யிருக்கிறது. நிதி நிலைமை நன்றாக ஏற்பட்ட பிறகுதான் அவர்கள் கூறிய இப்படிப்பட்ட முறைகள் கவனிக்கப்படவேண்டும். பரவலான கல்வியாக இருக்கிறதேயொழிய உறுதியாக, நிலையாக ஆக்கும் அளவிற்குப் பொருள் செலவழிக்க முடியவில்லை. இரண்டாயிரத்து அறு நூற்றுச் சில்லறை உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் கிட்டத்தட்ட 1,000 உயர்நிலைப்பள்ளிகள் நல்ல கட்டடம் இல்லாமல், கூரைக் கட்டடத்தில் மட்டும் தமிழகம் முழுவதும் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் கல் கட்டடங்களாக மாற்றி வசதியடைவதாக ஆக்க, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் கூறியதைப்போல நூல் நிலையங்கள் அமைக்க ஆய்வுக்கூடங்கள் நிறுவ அதிக நிதி வசதி தேவைப்படுகிறது.

இப்பொழுது பள்ளிகளைப் பரப்பும் அத்தகைய பணியிலே ஈடுபட ஓரளவு கவனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். 300 மக்கள் இருக்கும் இடத்தில் ஒரு துவக்கப்பள்ளி இருக்க வேண்டும் என்றும், 3 மைல்களுக்குள் ஒரு உயர் துவக்கப்பள்ளி இருக்க வேண்டுமென்றும், 5 மைல்களுக்குள் போதுமான மாணவர்கள், மற்றவர்கள் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தால், பக்கத்திலே இருக்கக்கூடிய பள்ளிகளுக்குத் தங்கிவைக்காத வகையில் ஏற்படும் சூழ்நிலையில் உயர்நிலைப்பள்ளி அமைக்கலாம் என்றும், 20, 25 உயர்நிலைப்பள்ளிகள் அமையும் இடங்களில் ஒரு கல்லூரி அமைக்க வேண்டுமென்றும் அந்த அடிப்படையில் பணியாற்றுகிறோம்.

புகழுக வகுப்பு வரையில் நாம் இலவசக் கல்வி வைத்திருக்கிறோம். அதற்கு மேலே இருப்பவர்கள் அப்படிப்பட்ட வசதிகளைப் பெறாமலே இருக்கிறார்களா என்றால், பல்வேறு வகையில் தேவையானவர்கள், திறமையானவர்கள், ஏழை எளிய சாதாரண மாணவர்கள் உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுப் படிப்பதற்கு வசதி வாய்ப்புகள் பட்டப்படிப்புத் துறையிலே ஏராளமாக இருக்கின்றன. இந்திய அரசு உதவித் தொகை என்றும், திறமை உதவித் தொகை என்றும், கடன் உதவித் தொகை என்றும், தாழ்த்தப்பட்டோர் உதவித் தொகை என்றும், பிற்பட்ட வகுப்பினர் உதவித் தொகை என்றும் இருக்கிறது. தமிழைப் பயிற்று மொழியாக எடுத்துப் படிப்பவர்களுக்கு உதவிதரும் முயற்சியை இந்த ஆண்டிலேயிருந்து நாம் மேற்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த வகையிலே புகழுக வகுப்பிற்கு ஏற்கனவே இலவசப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது.

புகழுக வகுப்பிலே தமிழைப் பயிற்சிமொழியாகக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு அவர்கள் புத்தகம் வாங்குவதற்காக 50 ரூபாய், அவர்களுக்கு ஊக்கம் தரத்தக்க வகையில் தருவதற்கான முயற்சி இந்த ஆண்டிலேயிருந்து மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ் பயிற்று மொழி வகுப்புகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் மாணவருக்குப் பட்டப்படிப்பு வகுப்பில் ஆண்டுக்கு 180 ரூபாய் தருகின்ற முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இருக்கின்ற வசதி வாய்ப்புகளைக்கொண்டு இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அப்படிச் செய்யும்பொழுது, இந்த உதவித் தொகை கொடுப்பதைக்கூடக் கேலி செய்யும் அளவிற்குப் பலர் இருக்கிறார்கள். தமிழில் படிப்பவர்களுக்கு உதவித் தொகை தர வேண்டுமா என்றெல்லாம் கேட்கிறார்கள். ஓரளவிற்கு ஆங்கிலத்தில் படிக்கும் மாணவர்

1971 துலை 10]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கள்தான் அதிகமாக வருகிறார்கள், ஆகவே, தமிழில் படிக்கும் மாணவர்கள் அதிகம் வராத சூழ்நிலை இருக்கிறது என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

திரு. ஜேம்ஸ் அவர்கள்கூடக் குறிப்பிட்டார்கள், ஒரு பத்திரிகையிலே குறிப்பிட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள், ஒரு சதவிகிதம்கூட தமிழ் வகுப்புகளுக்கு விண்ணப்பிக்காமல் இருக்கிறார்கள், தமிழ் படிப்பதற்கு முன் வராமல் இருக்கிறார்கள் என்ற குறிப்பைக் காட்டினார்கள். சாதாரணமாக ஆங்கிலம் படிக்கின்ற முறையையும் கெடுக்காமல் இந்த அரசு எந்தெந்த அளவிற்கு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமோ, அந்த அளவுக்கு மேற்கொள்ளும் பாங்கில் பணியாற்றிக் கொண்டு வருகிறது.

மும்மொழித் திட்டம் என்பதைத் திருமொழிக் கொள்கையாக்கி, தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டு மொழிகளிலும் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது. அதற்காக அவசரப்பட்டு எந்தவிதமான முடிவையும் எடுக்கவில்லை. எந்த இடத்தையும் குறைக்கவில்லை.

அதுமட்டுமன்றி, ஆங்கிலத்தில் படிப்பது, ஆங்கிலத்தைப் படிப்பது என்ற வகையில் ஆங்கில மொழி என்றென்றும் இருக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையை வைத்துத்தான் ஊக்கம் தரும் முறை இருக்கிறது. ஆனால் தமிழில் படிக்க நாம் முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டும். வேறு எந்தவகையிலேயும் கேடு பயக்காத அளவிற்கு இந்த நூற்றாண்டிலேயே கொண்டுவருவதற்கு இந்த ஆண்டிலேயிருந்து துவங்கினால்தான் முடியும். முன்பு திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கல்வியமைச்சராக இருந்தபொழுது தனியார் கல்லூரிகளில் தமிழில் பாடமொழி இல்லையென்றால் திராவிடே தரக்கூடாது என்று அரசாங்கத்தின் ஆணையாக இருந்தது. அது நடைமுறைப்படுத்த முடியாத அளவில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படிப் போக வேண்டுமென்ற எண்ணம்கூடப் பலருக்கு உண்டு. ஆனால் சங்கடங்கள் ஏற்படும் என்று கருதியதால் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது.

அண்ணல் காந்தியார் போன்றவர்கள் தாசூர் போன்றவர்கள், மற்றவர்கள் கருத்துக்களின்படி, 1932-ஆம் ஆண்டுக்குப்பிறகு பலரும் எடுத்துச் சொன்னக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில், பல்சுலைக்கழகத் துணை வேந்தர்களின் மாநாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில், ஆக இத்தகைய அடிப்படையிலே வைத்தே, 1931-32-லோ அல்லது 1932-33-லோ என்றோ கருதுகிறேன், அப்பொழுது பள்ளி இறுதி வகுப்பு வரையிலே தமிழிலே சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று முயற்சி எடுக்கப்பட்டு, அது வெற்றி பெறவில்லை. எனவே கழகம் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு கூட எடுத்த முடிவு அல்ல இது. 1934-35 வரையிலும் பள்ளி இறுதி வகுப்புவரையிலும் தமிழிலே பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று முயற்சி இருந்தது. பிறகு இண்டர்மீடியட் வரை கொண்டு செல்லும் நிலை இருந்தது. ஆனால் பல்வேறு எதிர்ப்புகளின் காரணமாக அது நடைபெறாமல் இருந்தது. 1957-58-லே முயற்சி எடுக்கப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டு, 1962-63-லே மறுபடியும் முயற்சி எடுக்கப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டு, 1968-லே அதற்கு உருவம் கொடுத்து எடுக்க

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1971 சூலை 10]

வேண்டிய கட்டத்திற்கு வந்தோம். முன்பிருந்த ஆங்கிலப் பிரிவுகளைக் குறைக்கின்ற முயற்சியை எடுக்கவில்லை. அவைகளையும் வைத்துக்கொண்டு, தமிழிலே பயிற்சிமொழியாக எடுத்துப்படிக்கவும் வகை செய்யப்படுகிறது.

சென்ற ஆண்டு 70,000 இடங்களில் ஆங்கிலத்தில் படிக்க 50,000 இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுதான் இருந்தது. 20,000 இடங்கள்தான், அதுவும் பெரும்பாலும் அரசாங்கக் கல்லூரிகளிலும், சில தனியார் கல்லூரிகளிலும் ஆக 20,000 இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. அரசினர் கல்லூரிகளிலும் ஆக 20,000 இடங்கள்தமிழில் படிக்க ஒதுக்கப் பட்டன. அரசினர் கல்லூரியில் 13,000 இடங்களும், தனியார் கல்லூரிகளில் 7,000 இடங்களும் புகுமுக வகுப்பில் தமிழில் படிக்க வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. பி. ஏ.-வைப்பொறுத்த வரையில் 18,600 மாணவர்கள் மொத்தம் படித்தவர்கள். அதில் தமிழில் படித்தவர்கள் 4,000 பேர்கள். அரசாங்கக் கல்லூரிகளிலே 2,700 பேர்களும் தனியார் கல்லூரிகளில் 1,300 பேர்களும் சென்ற ஆண்டு படித்தவர்கள்.

இந்த ஆண்டுசுட அதிகமான பேர் தமிழில் வரவில்லை என்ற அடிப்படையில் பத்திரிகையில் வந்திருக்கின்றது என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். தமிழ்நாட்டில் தமிழிலே எடுத்துப் படிக்க ஆர்வம் இல்லை என்று சொன்னால் அந்த ஆர்வத்தை ஊட்டி எதிர்காலத்திலே கொண்டுவர வேண்டிய பொறுப்பு நம்மிடத்தில் இருக்கிறது. ஏனென்றால் தமிழ் வளர வேண்டும், தமிழ் வளம் கொழிக்க வேண்டும், தமிழ் இலக்கியங்களெல்லாம் பாட நூல்களின்மூலமாக வளர வேண்டுமென்ற நோக்கம் இல்லை, அவைகள் கட்டுரைகள், கவிதைகள், நாடகம் போன்ற வழிகளில் கலைத்துறை மூலமாக வளரும். ஆகவே, இயற்கைப் பாடம், உயிர் நால் பாடம், கணக்கியல் இவைகள் மூலமாகத் தமிழ் வளர வேண்டுமென்பதற்காகப் புகுத்த விரும்பவில்லை. ஆனால் தமிழிலே படித்தால் அறிவு வளர முடியும், விரைவாகக் கற்றுக்கொண்டுச் சிந்திக்க முடியும், சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் செயலாற்ற முடியும். கல்வியின் தரம் நாற்றுக்கு நாறு கற்றுக்கொள்ளும் அளவில் இல்லை என்ற கருத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் சுட்டிக்காட்டினார்கள். கற்றுக் கொள்ளும் கல்வி நாற்றுக்கு நாறு நிறைவேறாத அளவில் இருக்கிறது. மற்ற நாடுகளில் கல்வியின் அடிப்படையில் சிந்திக்கக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். சிந்திக்க வைத்து, சிந்திக்க வைத்துச் செயலாற்றுகின்ற முயற்சியிருப்பதால் ஜப்பான், அமெரிக்கா, ஜெர்மன், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் கற்றதைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து செயலாற்றுவதில் முனைகிறார்கள். இங்கே என்னவேன்றால், மெஷர்மெண்ட்தான் எடுக்கிறோம், மெமரி பவரின் மெஷர்மெண்ட்தான் நடைபெறுகிறது.

அந்த மாணவர்கள் கற்றுக்கொண்டதை எவ்வளவு தூரம் நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற நிலைதான் காணப்படுகிறதேதவிர, அவர்கள் கற்றதைப் புரிந்து கொண்டார்களா, தெரிந்து கொண்டார்களா என்றால் இல்லை. பல வகுப்புகளில் தங்களுக்குப் பாடம் புரியாத நிலையில் சந்தேகத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று நினைத்தாலும் வகுப்பில் எழுந்து கேட்க முடியவில்லை,

1971 சூலை 10]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

சந்தேகத்தை ஆங்கிலத்தில் கேட்பதற்கே ஓரளவு ஆங்கில அறிவு தேவைப்படுகின்ற நிலையில், அது இல்லாத காரணத்தால், ஐயப் பாட்டைக்கூடக் கேட்க முடியாமல் உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள்.

அறிவு வளரவேண்டுமென்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாக வைத்து ஆங்காங்கு தாய்மொழியிலேயே கல்வி கற்றுக் கொடுக்கப் படுகிறது. அண்மையில் நான் மலேஷியா நாட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு மருத்துவக்கல்லூரியில் மலேஷிய மொழியில் சொல்லிக் கொடுக்கும் முயற்சி வந்துவிட்டது.

தாய்மொழியிலே கற்றுக்கொடுக்கும் திட்டம் மெல்ல மெல்ல வரவேண்டும். உடனே வரவேண்டுமென்று கூறவில்லை. மெல்ல மெல்ல வருவதற்கான முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இன்று அந்த முயற்சிக்கு முடிக்கப்பட வேண்டும் என்றிருக்கிற இங்கே இருக்கிறார்கள். 'ஒருவாக்கப் தமிழில் பாடம் படிக்க வரவில்லை' என்று ஒரு பத்திரிகை எழுதுகிறது. அப்படி எழுதி மகிழ்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் இந்த மாநிலத்தில் இருக்கிறார்களே என்று வெட்கப்பட வேண்டும், துக்கப்பட வேண்டும். எந்த ஒரு நாட்டிலும் இந்த நிலை கிடையாது. ஐப்பான் நாட்டில் ஐப்பான் மொழியில் படிக்க ஒருவரும் வரவில்லை என்று சொல்லி யாராவது மகிழ்வார்களா? அதற்காக அவர்கள் வெட்கப்படுவார்கள் அங்கே. இங்கே அதற்காக மகிழ்கின்ற நிலை இருக்கும் காரணத்தால், நான் அந்தப் புள்ளி விவரங்களைக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

புகுமுக வகுப்பில் தமிழ்ப் பாடமொழித் திட்டத்தின்படி இருக்கும் இடங்கள் 12,070. இது அரசாங்கக் கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரை உள்ள எண்ணிக்கையாகும். தனியார் நுறைக் கல்லூரிகளின் கணக்கு வந்து சேரவில்லை. ஆனால் அதற்காக வந்திருக்கும் விண்ணப்பங்களின் எண்ணிக்கை மொத்தமாகச் சேர்த்து 13,471 ஆகும். சில இடங்களில் அதிகமாக இருக்கலாம். சில இடங்களில் குறைவாக இருக்கலாம், ஆனால் மொத்தமாக அந்த எண்ணிக்கை வந்திருக்கிறது. மொத்தத்தில் புகுமுக வகுப்பில் தமிழ் பயிற்சி மொழித் திட்டத்தை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றவர்கள் 13,471 பேர் ஆகும். தமிழ் பயிற்சி மொழியில் படிக்க பி.ஏ. வகுப்பில் விண்ணப்பித்துக் கொண்டவர்கள் 2,748 பேர்; பி.எஸ்ஸி. வகுப்பிற்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டவர்கள் 2,516 பேர்; ஆக மொத்தம் 5,264 பேர். ஆனால் அந்த இரண்டுக்கும் சேர்த்து ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள் அரசாங்கக் கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரை 4,931 இடங்கள்தான். இது தவிர ஆங்கிலப் பயிற்சி மொழியிலே புகுமுக வகுப்பில் இடம் கேட்டிருப்பவர்களில் 1,158 பேர், ஆங்கிலத்தில் இடம் கிடைக்கவில்லையானால் தமிழ்ப் பிரிவில் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே போன்று பி.ஏயில் 762 பேர் அவ்வாறு கேட்டிருக்கிறார்கள்; பி.எஸ்ஸி. பிரிவில் 1,375 பேர் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, தமிழ்ப் பயிற்சி மொழித் திட்டத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களைவிட அதிகமான பேர் சேர விரும்புகிறார்கள். அதே நேரத்தில் ஆங்கிலப் பாடமொழித் திட்டத்தில் பயிலவும் ஏராளமான பேர் இருக்கிறார்கள், இடங்களும் அதிக அளவு இருக்கின்றன. மேலும் இடங்கள் அதிகமாகியிருக்கின்றன. அந்த எண்ணிக்கையையும் குறைக்கவில்லை.

1971 சூலை 10]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இதிலே சங்கடங்கள் இருக்க வேண்டாமென்ற அடிப்படையிலே தான் இந்த அரசு ஏ.எல். முதலியார் தலைமையில் ஒரு குழுவை அமைத்தது. அது என்ன சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம் என்ற அளவிலே அமைக்கப்பட்டது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அந்தக் குழுவின் அறிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டு அறிக்கை விட்டார்கள். அந்தக் குழுவின் அறிக்கையிலே என்ன சொன்னார்கள்? இருக்கின்ற 41 அரசாங்கக் கல்லூரிகளிலே 28 கல்லூரிகளிலே தான் இரண்டு மொழியிலும் கற்றுக் கொள்ளும் வகை இருக்கிறது; 13 கல்லூரிகளிலே தமிழிலே பயில மட்டும் தான் வழி இருக்கிறது. எங்கெங்கு தமிழ் பயிற்சித் திட்டம் மட்டுமே இருக்கின்றதோ, அங்கெல்லாம்கூட ஆங்கிலப் பிரிவும் இருக்க வேண்டும்; புகுமுக வகுப்பு, பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி. ஆகிய எல்லா வகுப்புகளிலும் ஆங்கிலப் பிரிவும் கட்டாயமாக எல்லா அரசாங்கக் கல்லூரிகளிலும் இருக்க வேண்டுமென்று கூறினார்கள். ஆங்கிலத்திலே எடுத்துப் படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு வாய்ப்புத் தரவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதே நேரத்தில் தனியார் துறைக் கல்லூரிகளில் எங்கெங்கு தமிழ்ப் பிரிவு இல்லையோ அங்கெல்லாம் தமிழ்ப் பிரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று குழு கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்று கூறினார்கள். அவர்கள் தனியார் துறையைக் கேட்டுக் கொள்ளும் அளவுக்கும், அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தும் அளவுக்கும் முடிவைக் கூறினார்கள். அரசாங்கம் குழுவின் வற்புறுத்தலை ஏற்று எங்கெங்கு தமிழ் மட்டுமே இருந்ததோ, அங்கெல்லாம் ஆங்கிலப் பிரிவும் வைக்கப்படும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டு அந்த வகையிலே இன்று ஆங்கிலப் பிரிவுக்கான இடங்கள் மாநில அளவில் கூடி வருகின்றனவேதவிர, குறையவில்லை. புதிதாக இந்த ஆண்டு துவக்கப்பட இருக்கிற தனியார் கல்லூரிகள் 9, அரசாங்கக் கல்லூரிகள் 3, அரசாங்கக் கல்லூரிகள் மூன்றிலும் ஒரு பிரிவு ஆங்கிலம், ஒரு பிரிவு தமிழ் என்ற அளவிலே துவங்கப்படுகிறது. ஆனால் இருக்கின்ற 118 தனியார் கல்லூரிகளில் பெரும்பான்மையான கல்லூரிகள் ஆங்கிலத்திலேதான் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தும் நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, ஆங்கிலத்திற்கும் இடம் ஒன்றும் குறையவில்லை.

ஆந்திரத்தில்கூட தெலுங்கு மொழியில் கல்லூரிப் பாடங்களை நடத்த வேண்டும்; அதன்மூலம் அறிவு பெறச் செய்ய வேண்டுமென்ற முறையில் ஒருசில கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்திலும், மற்றக் கல்லூரிகளில் தெலுங்கிலும் கற்றுக் கொடுக்க முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். கேரளத்தில்கூட இந்த ஆண்டு புத்தகங்களை மலையாள மொழியில் தயாரித்து விட்டு அடுத்த ஆண்டு பல்கலைக்கழகப் பாடமொழியாக மலையாளத்தைக் கொண்டுவர இருக்கிறார்கள். இந்த விதத்திலே நம்முடைய மாநிலத்தில் பாதகம் ஏற்படா வகையில் தமிழுக்கும் இடம் கொடுத்து ஆங்கிலத்திற்கும் இடம் கொடுத்து சீரான முறையைக் கையாண்டு வருகிறோம்.

தமிழ்ப் பயிற்சி மொழித் திட்டத்திலே சேர்ந்து பயிலுகின்றவர்களுக்கு ஊக்கம் தரவேண்டுமென்பதற்காக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் ஒரு முடிவை எடுத்தார்கள். அதன்படி தமிழில் புகுமுக வகுப்பில் படிக்கின்றவர்களுக்குப் புத்தகத்திற்காக 50 ரூபாயும், பட்டப்படிப்பு படிக்கின்றவர்களுக்கு

1971 சூலை 10] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

களுக்கு 180 ரூபாயும் கொடுக்கத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பற்றி ஒரு பெரியவர் “லஞ்சம் கொடுத்து மாணவர்களை இழுக்கிறார்களா?” என்று பேசியிருக்கிறார். சலுகை கொடுப்பதை “லஞ்சம்” என்ற அளவுக்கு அவ்வளவு பெரியவர் பேசியிருக்கிறாரே என்ற வருத்தமும் வேதனையுந்தான் நமக்கெல்லாம் ஏற்படுகிறது. இது லஞ்சம் என்றால் ஆரம்பப்பள்ளி மாணவர்களுக்கு மதிய உணவு தருகிறோம். அந்தப் பெரியவர் வார்த்தைப்படி அதுவும் லஞ்சம்தான்; சீருடை வழங்குகிறோம். அந்தப் பெரியவர் வார்த்தைப்படி அதுவும் லஞ்சம்தான். மூன்றாவது வகுப்புவரை படிக்கின்ற, மதிய உணவு பெறுகின்ற மாணவர்களுக்கு, 18 லட்சம் பேருக்குப் புத்தகங்கள், கரும்பலகைகள் வாங்கிக் கொடுக்கிறோம். அதுவும் அந்தப் பெரிய வருடைய வார்த்தையில் லஞ்சம்தான்.

• ஆங்கிலத்தின் நிலைமட்டும் இன்று எப்படி இருக்கிறது? அதற்கும் அந்தப் பெரியவர் பாஷையில் சொல்ல வேண்டுமானால் ‘லஞ்சம்’ கொடுக்கிறோம். இத்தனை வருஷங்கள் ஆங்கிலத்திலேயே கற்றும் கூட, இப்போது தமிழ்ப்பாடத் திட்டத்தை ஏற்படுத்துகின்ற அந்த நிலையில் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கின்ற நிலையில்கூட, கடந்த இரண்டு ஆண்டுக் காலமாக ஆங்கிலத்தில் பயிற்சி பெற்ற, புலமை பெற்ற ஆசிரியர்கள் ஆங்கிலத்தைப் பயிற்றுவிக்கக் கிடைக்கவில்லை. பொருளாதாரம் படித்தவர்கள், கணக்குப் படித்தவர்கள், மற்றப் பாடங்களையும் படித்தவர்களைக் கொண்டுதான் ஆங்கிலம் என்ற தனிப் பாடமும் போதிக்கப்படுகிறது. இப்போது ஆங்கிலத்தில் பொது வாகத் தகுதி குறைவதற்கு அதுவும் ஒரு காரணம். ஆங்கிலத்தில் பயிற்சி பெற்ற, பயிற்றுவிக்கின்ற ஆற்றல் பெற்றவர்களைத் தேடித் தேடிப் பிடிக்கின்ற நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, ஆங்கிலத்தில் எம்.ஏ. வகுப்பில் படிக்கின்றவர்களுக்கு 100 ரூபாய் உதவித் தொகை கொடுப்பது என்று திட்டமிட்டிருக்கிறோம். பெரியவர் மொழியில் தமிழுக்கு மட்டும் ‘லஞ்சம்’ கொடுக்கவில்லை; ஆங்கிலத்திற்கும் சேர்த்துத்தான் ‘லஞ்சம்’ கொடுக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். ஆகவே, கருமானவரையில் இரு மொழித் கொள்கையை நாட்டுக்கும் பாதகம் ஏற்படாமல், மாணவர்களுக்கும் பாதகம் ஏற்படாமல், எதிர்காலத்திலேயும் பாதகம் ஏற்படாமல் இருக்கும் அளவுக்கு, கார்டெட் நேச்சர் என்று சொல்லும் அளவுக்குப் பாதுகாக்கப்பட்ட முறையில் சென்று கொண்டிருக்கிறோம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தனியார் கல்லூரிகள் முழுவதையும் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தை திரு. தங்கமணி அவர்களும் மற்றவர்களும் எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள். பல்வேறு பிரச்சினைகள், சங்கடங்கள் அதில் வருகின்றன. அரசியல் சட்டப்படிக்கூட அந்தப் பள்ளிகளை எடுக்க முடியாது. சிறுபான்மையினர் அவர்களது பள்ளிகளை அவர்கள் விருப்பப்படி நடத்தலாம் என்றளவிற்கு அதில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மேலும் அந்தப் பள்ளிகள் முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்வதற்கு நம் பொருளாதாரம் இடம் தராது. சில இடங்களில் வியாபார நோக்கோடு செய்தாலும் 118 கல்லூரிகளும் வியாபார நோக்கோடு நடைபெறுகின்றன என்று சொல்வதற்கில்லை. சில கல்லூரிகள் அநாநிலையங்களின் அடிப்படையில் ஏராளமான பணத்தை முடக்கி நல்ல கட்டடங்கள் எழுப்பிச் சிறந்த கல்வியை

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1971 சூலை 10]

அளித்து வருகிறார்கள். சிலவிடங்களில் வியாபார நோக்கோடு நடைபெறுகிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களும், திரு. தங்கமணி அவர்களும், மற்றவர்களும் சுட்டிக் காட்டினார்கள், அது தடுக்கப்பட வேண்டுமென்று. அது தடுக்கப்படவேண்டியதுதான். அதற்கான முயற்சிகளைக் கூடுமான வரையில் முயன்று பார்க்கிறோம்.

டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சொல்லியதுமாதிரி நன்கொடை என்ற பெயரால் சீட்டு வழங்கிவிட்டுப் பணத்தை வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். அது கோர்ட்டுக்குப் போனாலும் நடக்காது. விரும்பிக் கொடுக்கப்பட்ட நன்கொடை என்பார்கள். அவர்கள் விரும்பிக் கொடுத்ததை நாங்கள் வாங்கிக் கொண்டோம் என்று சொல்வார்கள். கேட்டு வாங்கினார்கள் என்று எழுதித் தாருங்கள் என்றால் அப்படி யாரும் எழுதித் தர மாட்டேன் என்கிறார்கள். அதனால் அவர்களின் பிள்ளைகள் அல்லது பெண்களுக்கு ஏதாவது பாதகம் ஏற்படுமோ என்று அஞ்சுகிறார்கள். செய்து மட்டும் தான் சொல்கிறார்கள். இருந்தாலும் அதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு வழிவகை இருக்கிறதா என்றால் இன்றையச் சட்டத்தில் அதற்கான வழிவகைகள் இல்லை என்ற நிலைதான். ஒன்று கொடுக்கிற மானியத்தை நிறுத்தி விடலாம் அல்லது அனுமதியை நிறுத்தி விடலாம் பள்ளிகளானாலும் சரி அல்லது கல்லூரிகளானாலும் சரி. அதனால் என்ன ஏற்படுகிறது என்றால், அங்குள்ள ஆசிரியர்கள், அங்கு படிக்கிற நூற்றுக்கணக்கான மாணவ மாணவிகள் பாதிக்கப்படுகிற அளவிற்கு நிலைமைகள் இருந்து வருகிறது. கல்விமுறையை சீர்குலைத்தி அமைக்கிற அளவிற்கு டாக்டர் பால் அவர்கள் தலைமையில் அமைந்த குழு ஒரு அறிக்கை தந்திருக்கிறது. அதில் கல்வி வல்லுநர்கள், ஆசிரியர்கள், மற்றவர்கள் அங்கம் பெற்று சீரிய யோசனைகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய யோசனைகள் அரசின் பரிசீலனையில் இருக்கிறது. அதை விரைவில் பரிசீலித்ததற்குப் பிறகு அதன் அடிப்படையில் இந்த மன்றத்தில் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து நிறைவேற்ற வேண்டும். அதற்குப் பிறகுதான் நடைமுறைப்படுத்த முடியும். அந்தப் பள்ளிகள் மாணேஜ்மென்டை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்கிற அளவிற்கு சட்டம் இயற்றி அரசாங்கம் அதிகாரத்தைப் பெற வேண்டும். முறைப்படி நடக்காமல் தவறு இழைக்கும் பள்ளிகளை மூடாமல் அதன் முழு நிர்வாகத்தை அரசாங்கமே ஏற்று நடத்துவது என்ற அதிகாரத்தை அரசாங்கம் பெற்றால்தான் முடியும்.

நூற்றுப்பதினேழு கல்லூரிகளில் புகுமுக வகுப்பு நல்ல முறையில் நடந்து வருகிறது. ஆனால் எஸ்.ஐ.இ.டி. கல்லூரி மட்டும் எந்த முறைக்கும் கட்டுப்படாத அளவிற்கு வரம்புகளுக்கும் விதிமுறைகளுக்கும் மீறி நடந்துவருகிறார்கள். மாணவிகளின் வாழ்வை கெடுக்கக் கூடாது என்பதற்காக அரசாங்கம் எவ்வளவு சலுகை கொடுக்க முடியுமோ, அவ்வளவையும் காட்டியும் வீண் பிடிவாதம் பிடிப்பதால் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார் : எஸ்.ஐ.இ.டி. கல்லூரிக்கு எவ்வளவு கிரூன்ட் வழங்கப்படுகிறது? அந்தக் கிரூன்டையாவது நிறுத்தம் செய்து அவர்களை ஒழுங்காக்க அமைச்சர் அவர்கள் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வார்களா?

1971 சூலை 10]

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்: எவ்வளவு கிறுன்ட் என்ற புள்ளிவிவரம் தற்போது என்னிடம் இல்லை. ஆனால் மாணவியருக்குத் தரப்படுகிற கிறுன்ட் நாங்கள் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறோம். ரூ. 80 வாங்கியவுடன் அதைத் திருப்பித் தந்தாலொழிய நாங்கள் தர மாட்டோம் என்று கூறியிருக்கிறோம். அந்தக் கணக்குகளை எங்களிடம் தந்துவிடுங்கள், முகவரியைப் பார்த்து நாங்கள் பணத்தை அனுப்பி விடுகிறோம் என்று சொன்னால், அந்தப் பட்டியலை அவர்கள் அனுப்பவில்லை. சிலரது அட்ரஸ் தெரியவில்லை என்று நொண்டிச் சமாதானம் சொல்கிறார்கள். முகவரி இல்லாமல் எந்த மாணவி இருக்கமுடியும்? கணக்கைத் தாருங்கள் அல்லது பட்டியலை அரசாங்கத்தினிடம் ஒப்படைத்து விட்டால் தரவேண்டிய மானியத்தைத் தருவதற்கு அரசு பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளும் என்று சொன்னால், அதை அவர்கள் கேட்கவில்லை. கடந்த இரண்டாண்டுக்குரிய சுட்டு மானியத் தொகை தரப்படவில்லை.

இந்த ஆண்டும் ரூ. 80 என்று ப்ராஸ்பெக்டஸில் போட்டிருந்தார்கள். 'நாங்கள் சொன்னோம், யாரும் அப்படிச் சேரவேண்டிய அவசியமில்லையென்று. அரசாங்கம் தரப்போவதில்லை என்று சொன்னவுடன் அப்போதும் சொன்னோம், சென்ற ஆண்டுப் பிரச்சினைகளைத் தனியாகத் தீர்த்துக்கொள்வோம். இந்த ஆண்டு பணம் வாங்காமல் சேர்த்துக் கொண்டால்தான் நாங்கள் மானியம் தருவோம் இல்லாவிட்டால் தர மாட்டோம் என்று. டீச்சிங் கிறுன்ட் நிறுத்தியிடும் நிலை வந்துவிடும் என்றவுடன் பணம் வாங்காமல் சேர்க்கிறுப்பதாத பத்திரிகைகளில் செய்தி வந்திருக்கிறது. இப்போது பணம் கட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படிக்கட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தால் அதை எங்கள் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்தால் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். அப்படிப் பணம் வாங்காவிட்டால் இந்த ஆண்டு மட்டும் மானியம் தருவோம், பணம் வாங்கினால் தரமாட்டோம் என்று நிறுத்தி வைத்திருக்கிறோம். ரூ. 1,81,000 பி.யு.சி. காம்ப்ளெஷன் கிறுன்டாகத் தரப்படுகிறது. அதை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறோம். இந்த ஆண்டு யாரிடமும் பணம் வாங்கவில்லை என்றால் கொடுக்க வேண்டும். தனியார்துறை கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்குச் சலுகைகள் வழங்குவது பற்றி டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். புதிய சம்பள விகிதங்கள், வீட்டு வாடகைப்படி, நகர சுட்டுப்படி ஆகிய சலுகைகள் அவர்களுக்கும் தரப்படுகிறது. ஒய்வு ஊதியத்தைப் பொறுத்தவரை அது அரசின் பரிசீலனையில் உள்ளது. அதில் ஓரளவு பங்கை தனியார் நிர்வாகங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதால் அதையும் மனதிற் கொண்டு முடிவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

யூ.ஜி.சி. கிறுன்ட் பொறுத்தவரையில் பல கல்லூரிகளில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. எஸ்.ஐ.இ.டி.யில் ஏன் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்று ஹாண்டே அவர்கள் கேட்டார்கள். அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் யாரும் அதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரவில்லை. அப்படிக்கொண்டு வருவார்களேயானால், அப்படித் தரும்படி அரசாங்கம் வற்புறுத்தும். வேறு பல கல்லூரிகளில் அப்படி வற்புறுத்தியிருக்கிறோம்.

திரு. ஜேம்ஸ் அவர்கள் யூனிவர்சிட்டி சென்டர் பாளையங்கோட்டை—நாகர்கோவிலில் வைக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். பாளையங்கோட்டையில் ஒரு சென்டர் வைக்க மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் சார்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1971 சூலை 10]

பாக முயற்சி எடுக்கப்படுகிறது. அதற்கு தொடராய் செலவு ரூ. 3,53,000 ஆகிறது. யூ.ஜி.ஸி.யிடமிருந்து ரூ. 9,82,000 எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அடுத்தபடியாக, மாலை நேரக் கல்லூரிகள் பத்தாக இருந்ததை இருபது கல்லூரிகளாக்கி கல்வி பயில வாய்ப்பளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. டியூட்டேர்ஸ், டெமாண்ட் டிரேட்டர்ஸ் ஆகியோர் எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி., பட்டம் பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று இந்த ஆண்டு அரசாங்கம் விதித்துள்ளது. நடுத்தரப் பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியர்கள் பீ.டி. யாக இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது. அது அரசின் பரிசீலனையில் இருக்கிறது. அதனால் செலவு சிறிது அதிகமாகும். எல்லாவற்றையும் பார்த்து முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

புதிய பாடத்திட்டத்தை ஆசிரியர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்குப் பயிற்சி வகுப்புகள் நடத்த ஒரு லட்சம் ரூபாய் மான்யமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது. பிரிட்டிஷ் கவுன்சிலின் உதவியுடன் ஆங்கிலத்தில் மறு பயிற்சி நடத்துகிற வகுப்புகளை நடத்துவதற்கான முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

தனியார் கல்லூரிகளை எடுத்துக்கொள்வது பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். வரவு-செலவு போக மூன்றில் இரண்டு பங்கு நாம் கொடுக்கிறோம், ஒரு பங்கை அவர்கள் ஏற்கிறார்கள். இப்போது கூடுமான வரையில் கல்லூரிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இவற்றை அரசாங்கமே ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கம் இருக்கிறது. வசதி வாய்ப்புகள் இருப்பதோடு ஒரு லட்சம் ரூபாய் காஷ் என்டொள்மென்டாக கட்டவேண்டுமென்று இருக்கிறது. தொழில் பொறியியல் துறையைப் பொறுத்த வரையில் நம் மாநிலத்தில் இப்போது 12 பொறியியல் கல்லூரிகள் இயங்கி வருகின்றன. அதில் 7 தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகள் இயக்குநரின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டவை. இதில் நான்கு தனியார் கல்லூரிகள். 35 பாலிடெக்னிக்குகள் இயங்கி வருகின்றன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அமைச்சர் அவர்கள் தம் பதிலுரையை முடிக்கும்வரை பேரவையின் அலுவல்கள் தொடர்ந்து நடைபெறும்.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்: மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இந்த ஆண்டிலிருந்து கடிதம் மூலம் பட்டப்படிப்பு படிக்க வசதி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று கேள்வி நேரத்தின்போது விடையளித்தேன். அதை மீண்டும் திரும்பச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கடிதப் போக்குவரத்து மூலம் பட்டப்படிப்பு பெறும் வாய்ப்பை நம் மாநிலத்தில் ஏற்படுத்த மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் முடிவு செய்து இருக்கிறது. இதுபோன்று கடிதப் போக்குவரத்து மூலம் பல்வேறு மாநிலங்களில் உள்ள பல்கலைக் கழகங்களால் நடத்தப்படுகிறது. அங்கே நம்முடைய மாநிலத்தைச் சார்ந்த பல மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். அவர்களை நாம் தடுக்க முடியாது. அப்படி கடிதத்தொடர்பு மூலம் பட்டம் பெற்றவர்கள், நம் மாநிலத்தில் பட்டம் பெற்றவர்களோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு வேலைக்கு வரலாம். அப்படி இருக்கும்போது கடிதப் போக்குவரத்து மூலம் பயிற்சி தர நம் மாநிலத்தில் ஒரு பல்கலைக்

1971 சூலை 10] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கழகமாவது இருக்கவேண்டுமென்று அரசு முடிவு எடுத்து, அதன்படி மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்த ஆண்டு முதல் இந்த கடிதப் போக்குவரத்து மூலம் பயிற்சி தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இதற்காக ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் தந்துள்ளோம். தமிழகத்தில் முதன் முறையாக இது தொடங்கப்படுகிறது.

பொறியியல் பயிற்சியும், தொழில் நுட்பப் பயிற்சியும் பெற்றவர்கள் வேலைவாய்ப்பைப் பெறுவதற்கு வசதி செய்யும்பொருட்டு, இப் பயிற்சியை பலமூலிகள் பயிற்சியாக (Diversified Course) ஆக்கவும், நடைமுறைத் தொழிலை ஒட்டிய பயிற்சியாக ஆக்கவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. பாலிடெக்னிக்குகளின் செலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழும் தொகையில் 75 விழுக்காட்டை அரசு மான்யமாக இதுவரை அளித்து வந்தது. இந்த ஆண்டு முதல் இந்த மான்யம் 80 சதவிகிதமாக உயர்த்தப் பட்டுள்ளது. அரசாங்கத் தொழில் பயிற்சி நிலையங்களில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள ஊதியங்கள் தனியார் நிர்வாகத்தில் நடத்தும் தொழில் ஆசிரியர்களுக்கும் விரிவாக்கப்பட வேண்டுமென்று அரசாங்கம் உத்தரவிட்டுள்ளது. ஏற்கனவே, தொழில் நுட்பத் துறையில் பணியாற்றி வருபவர்கள் வேலையில் இருந்து கொண்டு பட்டப்பயிற்சி பெறுவதற்கு வசதி செய்விக்கும் பொருட்டு, இந்த ஆண்டு முதல் பகுதிநேரப் பொறியியல் பட்டப் படிப்பு பயிற்சி தொடங்கப்பட்டுள்ளது. தொழில் நுட்பப் பயிற்சி பெற்றவர்களிடையே வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு ஒரு முயற்சியாக பழகு தொழில் பயிற்சித் திட்டம் ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. பொறியியல் பட்டப்பயிற்சி பெற்று வேலையில்லாமல் இருப்பவர்களில் 600 பேரை இத்திட்டத்தின்கீழே நியமனம் செய்ய அரசு வழி செய்துள்ளது. இதில் 236 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஆனால் 93 பேர்தான் இதுவரை பதவியில் வந்துள்ளனர்.

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்: தெரிவித்ததுபோல் பொறியியல் துறையில் படித்தவர்களிடையே ஒரு அபாயகரமான வேலையில்லாத திண்டாட்ட நிலைமை இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அந்த நிலைமை இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்தது. இப்போது அந்த நிலைமை மாறி வருகிறது. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் அகில இந்திய அளவிலும், மாநில அளவிலும் செயல்படத் தொடங்கியதால், ஓரளவு அவர்களை அந்தத்தொழிலில் ஈர்த்துக்கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கிறது.

600 பேர்களுக்கு என்று திட்டம் தீட்டப்பட்டிருந்தும், 236 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டும், 93 பேர்தான் இது வரை சேர்ந்து இருக்கிறார்கள் என்றால், உள்ளபடியே பொறியியல் பட்டதாரிகளிடையே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இல்லை, அவர்கள் வேறு ஏதோ வேலையில் இருந்து வருகிறார்கள் என்பதுதான் தெரிகிறது.

அதேபோல் டிப்ளமா படிப்பு பயிற்சி பெற்று வேலையில்லாமல் இருப்பவர்களை இந்த பழகு தொழில் பயிற்சித் திட்டத்தின் கீழ் எடுத்துக்கொள்வதற்காக 1,000 பேருக்கு வசதி செய்யப்பட்டது. இவர்களில் 707 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஆனால் 154 பேர் தான் பணியில் அமர்ந்தனர்.

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1971 ஜூலை 10]

பொறியியல் பட்டதாரிகளுக்கு ஸ்டைபண்ட் ரூ. 250 என்றும், டிப்ளமா படிப்பு பெற்றவர்களுக்கு ரூ. 150 ஸ்டைபண்ட் என்ற அடிப்படையில் தரப்படுகிறது.

அதுபோலவே, (கிராப்ஸ்மென்) தொழில் நுட்பப் பயிற்சி பெற்ற கைவினைத் தொழிலாளரில் 800 பேரை பழகு தொழில் பயிற்சித் திட்டத்தின்கீழ் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வசதி செய்யப் பட்டுள்ளது. இவர்களில் 638 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஆனால் 339 பேர்தான் வேலையில் அமர்ந்துள்ளனர். இவர்களுக்கு 60 முதல் 90 வரை ஸ்டைபண்ட் தரப்படுகிறது. இந்தப் பொறியியல் பட்டதாரிகளிடையேயும், கிராப்ஸ்மென் தொழில் நுட்பப் பயிற்சி பெற்ற கைவினைத் தொழிலாளர், டிப்ளமா படிப்பு பெற்றோரிடையேயும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நாம் எண்ணியதுபோல் அவ்வளவு பயங்கரமாக இல்லையென்பது தெளிவாகும். இப்போது ஓராளுக்கு நிலைமை சரியாகி இருக்கிறது என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

வணிகத்துறை கல்வி யாவும், அதாவது, தட்டச்சு, சுருக்கெழுத்து போன்ற வணிகத்துறைக்கான கல்வித் திட்டத்திற்கான தேர்வுகள் இனி தொழில் நுட்பக் கல்வி இயக்ககத்தால் நடத்தப்படும். மாணவர்கள் செய்யும் தொழில் சார்ந்த திட்டங்களுக்கு ஊக்கமும், ஆக்கமும் அளிக்கும் வகையில் சிறப்புப் பரிசுகள் வழங்க வருடத்திற்கு ரூ. 4,200 அரசு ஒதுக்கியுள்ளது. முதல் பரிசு ரூ. 2,000, இரண்டாவது பரிசு ரூ. 1,000, மூன்றாவது பரிசு ரூ. 500, ஏழு ஆறுதல் பரிசு ரூ. 100 வீதம் அளிக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் மாணவர்கள் தங்களது திறமைகளைக் காட்ட வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளுக்கும், தொழில் நிறுவனங்களுக்குமிடையே நல்ல உறவு ஏற்படுத்தி, அதன் மூலம் இருசாராரும் பயன் பெறத்தக்க பயிற்சித் திட்டங்களை உருவாக்கி "தொழில் நிறுவனத் தொடர்புக் குழு" ஒன்று அமைக்க அரசு ஆலோசித்து வருகிறது. ஒரு பக்கத்தில் தொழிற்பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கும், தொழில் நிறுவனங்களில் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கும் உறவு இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு அதை உருவாக்க அரசு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டுக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்போது டிப்ளமா கோர்சில் சிலில், மெகானிக்கல், எலெக்டிரிகல் போன்ற துறைகளில்தான் பாலிடெக்னிக்கில் பயிற்சி தரப்படுகிறது என்று திரு. ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். 1970-71ல் ஆர்கிடெக்சுரல் அசிஸ்டெண்ட், கெமிகல் அண்டு சுகர் டெக்னாலஜி, எலெக்ட்ரிகல் இன்ஸ்ட்ருமென்ட்ஸ் டெக்னாலஜி போன்ற டிப்ளமா கோர்சும் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆரம்பிக்க திட்டம் போட்டு இருப்பது, 1971-72-ல், அக்ரிகல்சுரல் இன்ஜினீரிங் டிப்ளமா, வெல்புங் டெக்னாலஜி, புரொடக்ஷன் டெக்னாலஜி, டிசைன் அண்டு டிராப்டிங் டெக்னாலஜி, இன்டஸ்ட்ரியல் இன்ஜினீரிங், எலெக்டிரானிக்ஸ், மெடிகல், எக்ஸ்ப்ளென்ட்ஸ் டெக்னாலஜி போன்ற துறைகளில் பயிற்சி அளிக்கலாம் என்ற முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1971 சூலை 10]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

குமரி மாவட்டத்தில் ஒரு அரசினர் கல்லூரி அமைக்க வேண்டுமென்று திரு. ஜேம்ஸ் அவர்களும், திரு. சுவாமிதாஸ் அவர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். குமரி மாவட்டத்தில் ஏற்கெனவே 13 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. பெரிய மாவட்டங்களில் கூட இவ்வளவு கல்லூரிகள் இல்லை. 5 கல்லூரிகள்தான் இருக்கின்றன. பக்கத்தில் இருக்கும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் 22 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. திருநெல்வேலி-கன்னியாகுமரி இரண்டு மாவட்டத்தையும் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டால் 35 கல்லூரிகள் அந்தப் பகுதிக்கு இருக்கின்றன. அந்தப் பகுதியில் இருப்பவர்களுக்கு இந்தக் கல்லூரிகள் போதும் என்று கருதுகிறேன். அந்தப் பகுதியில் புதிய கல்லூரிகள் ஆரம்பிப்பதை விட, கல்லூரி இல்லாத இடங்களில் ஆரம்பிப்பது நல்லது என்று கருதுகிறேன்.

திரு. ஏ. சுவாமிதாஸ் : அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான கல்லூரி ஒன்று கூட இல்லை. அதனால்தான் வேண்டுமென்று கேட்கிறோம்.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : அரசாங்கத்தின் கல்லூரி இல்லாவிட்டாலும், தனியார் கல்லூரிகள் அரசாங்கத்தின் கிராண்டில்தான் நடைபெறுகின்றன.

ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளை அரசு ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்று இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். எல்லாவற்றையும் அரசே ஏற்றுக்கொள்வது என்பது முடியாது. அரசாங்கத்தின் சார்பாக அங்கே துவக்கப்பள்ளிகள் நடத்தப்படுகின்றன. ஏற்கனவே ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர்கள் அவர்களுக்கு இருக்கும் உரிமைகளைப் பறித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இங்கே பல சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு இருக்கும் உரிமைகளைக் குறைப்பதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். இது ஒரு சிக்கலான பிரச்சினை. ஆராய்ந்து முடிவு எடுக்க வேண்டிய பிரச்சினை என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

கிராமப் பகுதிகளில் கட்டாயக் கல்வி முறையை அமுல்படுத்த வேண்டுமென்று திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் இந்த ஆண்டு 6 வயது முதல் 11 வயது வரை உள்ளவர்களை 94 சதவிகிதம் பள்ளியில் சேர்த்து இருக்கிறோம். இந்த 6 வயது முதல் 11 வயதுள்ள மாணவர்களை 100-க்கு 100 பேர் பள்ளியில் சேர்க்க வேண்டுமென்று அரசு தீர்மானித்துள்ளது. இந்த 6 சதவிகிதம் பேர்கள் ஆசிரியர் கையில் அகப்படாமலும், பெற்றோர்களின் கையில் அகப்படாமலும் எங்கேயோ சுற்றிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த 6 சதவிகிதம் பேரையும் பிடித்து பள்ளியில் சேர்க்கவேண்டுமென்று ஆங்காங்கே வேண்டுகோள் விட்டு வருகிறோம். இந்த 11 முதல் 14 வயதுள்ளவர்கள் இப்போது 57 சதவிகிதம் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனர். 14 முதல் 16 வயதுள்ளவர்கள் 35 சதவிகிதம் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இந்த 11 முதல் 14 வயதுள்ளவர்களை 80 சதவிகிதம் பள்ளியில் சேர்க்கவேண்டுமென்று அரசு முயற்சி எடுத்து வருகிறது. 14 வயது முதல் 16 வயதுள்ளவர்களை 50 முதல் 55 சதவிகிதம் வரை சேர்க்க முயற்சி எடுத்து வருகிறது.

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1971 சூலை 10]

ஆசிரியர்—மாணவர் விகிதாசாரத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்ற யோசனை கூறப்பட்டுள்ளது. இப்போது சென்ற சில ஆண்டுகளாக பல புதிய ஆசிரியர் பதவிகளுக்கு ஒப்பளிப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாக தொடக்கப்பள்ளிகளிலும் உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலும் 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலை உருவாகி விட்டது. நம்முடைய மாநிலத்தில் எல்லாப் பள்ளிகளிலும் பயிலும் மொத்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை ஏறக்குறைய 71 லட்சம். இவர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்க நியமிக்கப்பட்டுள்ள ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை 2.2 லட்சம் பேர். இவர்களில் 20 ஆயிரம் பேர் சிறப்புப் பாடப்பயிற்சிக்கு என்று ஒதுக்கி அவர்களைக் கழித்து விட்டாலும் கூட, 71 லட்சம் மாணவர்களுக்கு 2 லட்சம் ஆசிரியர்கள் என்ற அடிப்படையில் 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற சராசரி நிலைமை உருவாகியுள்ளது. முந்தைய ஆண்டு இருந்த நிலைமையைவிட இது கணிசமான முன்னேற்றமாகும். நாம் ஒரு முடிவிற்கு வரவேண்டும். புதிய பள்ளிகள் திறக்காமல் இருந்து, இப்போது இருக்கும் ஆசிரியர்களை வைத்துக்கொண்டு எப்படியாவது கல்வி அறிவு பெறவேண்டுமென்ற முறையில் நடவடிக்கைகளைச் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ஆகவே, 1:19 என்ற விகிதத்தில்தான் இருக்கிறது. குறையவேண்டும் என்ற கருத்து இருந்தாலும், மொத்தத்தில் கணக்குப் பார்த்தால், 71 லட்சம் மாணவர்களுக்கு இப்பொழுது உயர் துவக்கப் பள்ளி, துவக்கப் பள்ளி அளவில் 2,20,000 ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் 20,000 பேர்கள் சிறப்புப் பாடப் பயிற்சிக்குப் செல்லும் ஆசிரியர்கள். இவர்களைத் தள்ளிவிட்டால், ஒரு ஆசிரியருக்கு 35 மாணவர் என்ற அளவில்தான் சராசரி விகிதம் வருகிறது. இதையும் குறைக்க வேண்டும் என்றால், வசதி ஏற்பட ஏற்படத்தான் குறைக்க இயலும் என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்களுக்கு வசதிவாய்ப்புகளைப் பெருக்குவதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன என்பதைப்பற்றி அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. குறிப்புக்களில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாவது சம்பளக் கமிஷன் பரிந்துரைகளை ஏற்று, ஊதிய உயர்வுகள் கணிசமான அளவில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேர்வு நிலைப் பதவிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி தரப்படும் சலுகைகளை தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும் விரிவாக்குவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆசிரியர்களுடைய வேலை இல்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு, 6,500 பழகு தொழில் ஆசிரியர்கள் பதவிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத்திட்டத்தின் கீழ், ஏறக்குறைய 3,000 ஆசிரியர்கள் ஏற்கெனவே பதவியில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். மற்றவர்கள் எடுக்கப்படவில்லை. அரசாங்கம் இவர்களை அமர்த்துவதில் ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளில் மட்டும் முயற்சி செய்திருந்தால், 6,500 பேர்களையும் எடுத்திருக்க முடியும். அது நியாயத்திற்கு கட்டுப்பட்டதாக இருக்காது. ரேஷியோ படி, ஊராட்சி மன்றப் பள்ளிகள் எவ்வளவு, தனியார் பள்ளிகள் எவ்வளவு என்று பார்த்து, தனியாரும் சிலரை எடுக்கவேண்டும் என்று செய்யப்பட்டது. ஆனால் தனியார் தங்களுக்கு வேண்டியவர்கள் வருகிற வரையில்

1971 சூலை 10] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மற்றவர்களை எடுக்க மாட்டேன் என்று சொன்னதால், இந்தத் தேக்கம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுதே எல்லோரையும் ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளில் அமர்த்தியிருந்தால், அப்பொழுது தனியார் பள்ளிகளுக்குக் கொடுக்கவில்லை என்ற குறையைச் சொல்லுவார்கள். விகிதாசாரப்படி, எவ்வளவு பள்ளிகள் இருக்கின்றன என்று பார்த்து கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தோம். ஓரளவுக்கு அந்தத் திட்டத்தை இப்பொழுது மாற்றி அமைத்திருக்கிறோம். ஏற்கனவே தனியாருக்கு இருந்த அச்சத்தையும், ஐயப்பாடுகளையும் போக்கும் வகையில் இப்பொழுது செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதன்படி, 1970-ம் ஆண்டிலும், அதற்கு முன்பும் ஆசிரியர்கள் பயிற்சியில் தேறிய ஆசிரியர்கள் எவரையும் தங்கள் விருப்பப்படி தனியார்ப் பள்ளிகள் பழகு தொழில் ஆசிரியர் பயிற்சித் திட்டத்தின் கீழ் நியமித்துக் கொள்ளலாம் என்ற உத்தரவை இட்டு, ஓரளவுக்கு இடங்கள் நிரப்பப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இந்த ஆண்டு புதிதாக ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படவேண்டியிருப்பதால், இந்தச் சங்கடம் திரும்பும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டு கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவரக் காரணம், 1964-லிருந்து பயிற்சி பெற்றவர்கள் வேலைபெறுதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால், உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், சிபாரிசு கிடைக்காதவர்கள், சிபாரிசு கிடைத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத நிலையில் இருப்பவர்கள். ஆகவே, தியாயத் தின் அடிப்படையிலும், சமூக நிகழ்வு அடிப்படையிலும், வேலை வாய்ப்புத் தந்து, அண்மையில் தேறியவர்களை விட 66, 67, 68 முதலிய ஆண்டுகளில் தேறியவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பது என்று சொன்னோம். அதிலே தங்களுக்கு வேண்டியவர்கள் இருப்பார்கள். 1970-ம் ஆண்டு என்று போட்டிருப்பதால், இந்தச் சங்கடம் திரும்பும் என்பதைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த ஆசிரியர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புத் தரவில்லை என்ற குறை பாடுகளை டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களும், உறுப்பினர் திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். கொள்கை யளவில் இந்தியை பள்ளிகளில் பயிற்சி மொழியல்ல என்று முடிவு செய்த நேரத்தில் 2,395 இந்த ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் 67 பேர்கள் இந்தி சிறப்புப் பாடம் என்று “ஏ” பாடத் திட்டத்தின் கீழ் வேலையில் அமர்த்தப்பட்டார்கள்; மற்றவர்களுக்கு அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப வேறு பணிகள் வழங்கப்பட்டன. அவர்கள் வாங்கிய சம்பளத்தில் எந்த வகையிலும் குறைவு இல்லாமல், அந்த வகையில் பாதுகாப்புத் தந்து, அவர்களுடைய கல்வித் தகுதிக்கு ஏற்ற வகையில், மாற்று வேலைகள் கொடுக்க வேண்டும் என்று செய்ததில், 1,677 பேர்கள் எடுக்கப்பட்டனர். எஞ்சியுள்ள 650 பேர்களில், 20 பேர்கள் மாற்றுப் பணியில் அமர்த்தப் பட்டனர். மற்றவர்களுக்கு மாற்றுவேலை கொடுக்க வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லை; சட்டப்படியில்லை; ஏனென்றால், இந்த 650 பேர்களும் பகுதிநேர-பார்ட்-டைம் ஆசிரியர்கள், அதலது க்வாலிபிகேஷன் இல்லாதவர்கள். ஆகவே, பயிற்சி பெற்று, முழு நேர வேலையித இருந்து, முழுத் தகுதி பெற்று இருந்த எந்த இந்தி

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1971 சூலை 10]

ஆசிரியரும் வேலையில்லாமல் இல்லை. வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. சிலபேர்கள் திட்டம் கொண்டு வந்தபோது 'அன்க்வாலிபைட்' ஆக இருந்து, அதன் பிறகு 6 மாதத்தில், 3 மாதத் தில், 'க்வாலிபைட்' ஆகியிருக்கலாம். சட்டப்படி அவசியம் இல்லை என்றாலும், இவர்களுக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும்போது, மெல்ல மெல்ல வாய்ப்புத்தரலாம் என்று செய்யப்படுகிறது. தகுதி அடிப்படையில் யாரையும் வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டிய அவசியம் இல்லை. வாய்ப்பு ஏற்படும்போது தரப்படுகிறது. (குறுக்கீடு) அனுதாபம் இருந்த காரணத்தால்தான் இந்தி மொழி ஆசிரியர்களுக்கு—இந்தியைக் கட்டாயமாகச் செய்வதைத் தவிர, இந்தி ஆசிரியர்கள் மீது நமக்கு வெறுப்பு இல்லை—1,677 பேர்கள் முன்பும், இப்பொழுது 20 பேர்களும் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

மதிய உணவைப்பற்றிப் பலரும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆசிரியர்கள் சங்கடங்களைப் பற்றியும் சொன்னார்கள். இப்பொழுது ஆசிரியர்கள் சமைத்துப் போடவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. மேற்பார்வை பார்க்கிறார்கள். சமையலுக்கு அள் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. "கேர்" நிறுவனத்தின் உதவியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 31 மைய சமையற் கூடங்கள் நிறுவியிருக்கிறோம். இன்னும் 66 மைய சமையற் கூடங்கள் இந்த ஆண்டு இறுதிக்குள் வேலை செய்யத் தொடங்கும். உணவுக்காகும் செலவில் 6 காசு அரசு கொடுக்கிறது. மீதி 4 பைசாவை ஊராட்சி மன்றங்களும், ஒன்றியங்களும், பொதுமக்களும் கொடுக்க வேண்டும். இப்படி அவர்கள் கொடுக்கும் 4 காசோடு, 10 காசுக்கு சீராகப் போட முடியாது. மேற்கொண்டு "கேர்" நிறுவனத்தின் உதவியால், 15, 16 காசு அளவில் சத்துள்ள உணவு கிடைக்கிறது. அடக்க விலைக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த வகையில் இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறோம். 18 லட்சம் மாணவர்கள் சென்ற ஆண்டு இதன் மூலம் பயன் அடைந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டு மேற்கொண்டு 70 ஆயிரம் மாணவர்கள் பயன் பெறுவார்கள், என்கிற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் நேற்று பேசும் போது, மதிய உணவு பற்றிச் சொன்னார்கள், மாநகராட்சியில் ஏற்பட்டிருக்கும் சூழ்நிலை பற்றிச் சொன்னார்கள். "நகராட்சி ஆணையர் அவர்களே ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்போது உப்பு, பருப்பு, மிளகாய் மூட்டை இவையெல்லாம் போக வேண்டிய இடத்திற்குப் போகாமல், "திராவிட முன்னேற்றக் கழக கிளை ஸ்தாபனத்திற்குக் கொண்டு போகப்படுகிறது" என்று சொன்னார்கள். ஆனால், இதற்கு மேலும் ஆணையர் அவர்கள் சொன்ன பதிலை அப்படியே அவையில் கூற விரும்புகிறேன். அவர்கள் சொல்லியிருப்பது, பொருள்கள் போன இடம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கிளை அலுவலகம் போலவும், திராவிட முன்னேற்றக் கழக கவுன்சிலர்கள் மதிய உணவுப் பொருள்களைத் திருடிக் கொண்டு போகச் சொன்னது போலவும், சொல்லி அந்த அளவோடு நிறுத்திவிட்டார்கள். ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைகள் பற்றி ஆணையர் அவர்கள் பதில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்ன ஏற்பட்டது என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

1971 சூலை 10] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இந்த உணவுப் பொருள்களை அரைப்பதற்கு எடுத்துச் சென்ற இடத்திலிருந்து, அந்த வேலையாட்கள் வியாசர்பாடியில் ஒரு குடிசையில் கொண்டுபோய், 4 மிளகாய் மூட்டைகளையும், ஒரு கொத்தமல்லி விதை மூட்டையையும் போட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். அது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, ஹெல்த் ஆபீசர் சென்று பார்த்து இருக்கிறார்கள். அது ஒரு குடிசையில், கதவுகள் கூட கிடையாது, அங்கே பணம் வேறு எதுவும் கிடையாது, தேர்தல் காலத்தில் போடும் “ஹட்” போன்றிருந்தது. அதற்கு முன்னால் “திராவிட முன்னேற்றக் கிளைக் கழகம்” என்ற போர்டு தொங்கியிருக்கிறது. உடனே விசாரணை நடந்திருக்கிறது. அந்தக் கிளைச் செயலாளர், தங்கரத்தினம் என்பவரும், கமிட்டி உறுப்பினர் செல்லக்குட்டி என்பவரும் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள், அதற்கும் தங்களுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை என்று விசாரணையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல, அவர்களே அந்த இடத்திற்குப் போய் விசாரணை செய்ததில், ஒரு ட்ரைவரும், ஒரு க்ளீனரும், இரண்டு தொழிலாளர்களும், சூப்பர்வைசர் ஒருவரும், ஆக நாலு பேர்களும் இதில் ஈடுபட்டவர்கள் என்று, உடனே ஸஸ்பென்ட் செய்யப்பட்டார்கள். இதுதான் முழு விவரம். அம்மையார் அவர்கள் ஒரு பாகத்தை மட்டும் சொல்லிவிட்டு, வேறு பாகத்தை விட்டுவிட்டார்கள். அவர்கள் சொன்னது முன் பாகம். நான் சொல்வது பின் பாகம். இரண்டையும் பார்த்து அவை முழு விளக்கத்தைப் பெற்றிருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

இன்னும் வேறு வேறு குறைபாடுகள் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நேரம் ஆகிறது. மானம், குலம், கல்வி எல்லாம் பசி வந்திடப் பறந்து போகும் என்பார்கள், கல்வி பறந்து போகாமல் இருக்க வேண்டும் என்று எல்லா குறைபாடுகளையும், அத்தனை வெட்டுப் பிரேரணைகளில் உள்ள கருத்துக்களையும், உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறிய அத்தனைக் கருத்துக்களையும், அரசாங்கம் கவனத்தில் வைத்து, சீர்படுத்த வேண்டும் என்று, குறைபாடுகளை நீக்க வேண்டும் என்று பாடுபடும் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சூனையில் உயர்நிலைப் பள்ளி அமைப்பது பற்றி கேட்டுக் கொண்டதை, ஆராய்ந்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மேலும் எந்த அளவிற்கு வசதிகள் செய்யவேண்டுமோ, அதைச் செய்வதிலும் அரசு முயன்று வருகிறது. பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும், கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கும், அவைகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியரல்லாத ஊழியர்களுக்கும் வசதி வாய்ப்புகளைக் கொடுப்பதில் நாளுக்கு நாள் இந்த அரசு பல திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறது என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படிப்பட்ட திட்டங்களைப் பற்றிய பல விவரங்கள் அரசாங்க குறிப்பேடுகளில் காணலாம்.

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1971 சூலை 16]

இந்த ஆண்டு பல புதிய சலுகைகளை அரசு தர இருக்கிறது என்பதை இந்த அவையில் இப்போது மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இதற்கு அனுமதி தந்திருக்கிறார்கள். தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களும், அவர்கள் குடும்பங்களும் அரசாங்க மருத்துவ மனைகளிலும், மருந்தகங்களிலும் இலவச சிகிச்சை பெறுவதற்கு உரிமை உள்ளவர்கள் என்று 15-5-1971 அன்று கல்வித் துறை உத்திரவு வெளியிட்டுள்ளது. இச்சலுகையை தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள் அல்லாத சிப்பந்திகளுக்கும் அவர்கள் குடும்பங்களுக்கும் விரிவாக இப்போது முடிவு செய்யப்பட்டு, உத்திரவு தனியாக வெளியிடப்படுகிறது என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 1970 அக்டோபர் 2-ம் தேதிக்குப் பின் பதவியிலிருந்து விலகி ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்களுக்கு இரண்டாவது ஊதிய குழு பரிந்தரைத்துள்ள புதிய விகிதப்படி சம்பள உயர்வும், ஓய்வுச் சம்பளமும் அளிக்கப்படும். 1970 அக்டோபர் 2-ம் தேதிக்கு முன்பு அந்த ஆண்டில் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் இச்சலுகை அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று கோரிக்கைகள் வந்தன. இதை அரசு பரிசீலித்து 2-10-1970-க்கு முன் 1970-71 பள்ளி ஆண்டு தொடங்கிய பின் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் புதிய விகிதப்படி ஓய்வு ஊதியம் வழங்க அரசாங்கம் முடிவெடுத்துள்ளது என்பதையும் மிக மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மூன்றாவது, 1-10-1970 அன்று ஓய்வு ஊதியம் பெற்றிருந்த ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் அவர்கள் அரசாங்கப் பள்ளி, கல்லூரிகளில் பணியாற்றியவர்களாயினும் சரி, தனியார் பள்ளி, கல்லூரிகளில் பணியாற்றியவர்களாயினும் சரி, மற்ற அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது போலவே அவர்களுக்கும் 1970 செப்டம்பர் மாதத்தில் அவர்கள் பெற்று வந்த ஓய்வு ஊதியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 100 ரூபாய்க்கு மேற்படாத ஒரு மாத ஓய்வு ஊதியத்தை போனஸாக அளிக்க உத்திரவு இடப்பட்டிருக்கிறது. 2-10-1970-க்குப் பிறகு ஓய்வு குடும்ப பென்ஷன் பெற்று வரும் ஆசிரியர்களுக்கு இந்த போனஸ் உரித்தாக இராது. அதற்கு முன்பு உள்ளவர்களுக்குத்தான் வழங்கப்படும் என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, அரசாங்க சார்பில்லாத கல்வி நிறுவனங்களில் பணியாற்றி 2-10-1970-க்கு முன்பு ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் சரி, 2-10-1970-க்கு முன்பு தனியார் கல்லூரிகளிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களாயினும் சரி, அனைவருக்கும் 18-2-1971-ல் வெளியிட்ட அரசாங்க நிதித் துறை 285 இலக்கமிட்ட ஆணையின்படி திருவிழா கொண்டாட்டத்திற்கான முன்பணம் பெறும் உரிமையை ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் விரிவாக்கியுள்ளது என்பதையும், இந்த நேரத்தில் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1971 சூலை 10] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கல்வித் துறை மென்மேலும் வளர வேண்டுமென்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருந்தாலும், அதிகமான தொகையாக இவ்வளவு தான் ஒதுக்கியிருக்கிறது. இதை வைத்துக்கொண்டுதான் இந்த ஆண்டு கல்வித் துறையை இயக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். பல்வேறு பணிகளை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். மென்மேலும் மன்ற உறுப்பினர்களின் கருத்துக்களை அறிந்து நடவடிக்கைகளை எடுக்க இந்த அரசு தயாராக இருக்கிறது என்பதை, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அரசு எவ்வளவு செய்தாலும் பொது மக்களின் ஆதரவும், ஒத்துழைப்பும் மற்ற எந்தத் துறையையும்விட இந்த கல்வித் துறைக்கு முக்கியமானது என்ற காரணத்தினால், அதைப் பெற்றால் தான் இந்த கல்வித் துறை சீராகவும் செம்மையாகவும் இயங்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்வித் துறையைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு கல்லூரி அமைக்க வேண்டுமென்றால், 5 லட்சங்கள் வரை பணம் தேவைப்படுகிறது. அதேபோன்று ஓர் உயர்நிலைப்பள்ளி வேண்டுமென்றால், 5 ஏக்கர் நிலமும் 12,500 ரூபாய்களும் தேவைப்படுகிறது. இவைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமானால், அந்த அந்த இடங்களில் உள்ள பேரவை உறுப்பினர்கள் மூலமாகத்தான் வேண்டுகோள் விட்டு, அங்குள்ள பொதுமக்கள், மற்றும் ஊராட்சி, பேரூராட்சி, ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர்கள் இவர்களின் உதவியுடன் மக்களிடம் நன்கொடைகள் வாங்கித்தான் இந்த காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி பொதுமக்களின் உதவிகளைப் பெற்றுத்தான், அதன் மூலம் தான், அந்தப் பணிகளை மிக சீராகச் சிறப்புமாகச் செய்ய முடியும் என்று இந்த நேரத்தில் இந்த அவையில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. நா. வீராசாமி : தலைவர் அவர்களே, இந்த கல்விமாவியத்தில் காமர்ஸ் படிப்புக்காக 80 ஆயிரம் ரூபாய் செலவழிக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்களின் 1½ மணி நேர பதிலில் ஒரு வார்த்தை கூட இதைப்பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. இதையெல்லாம் நிர்வகிக்க தனி டைரக்டர் போடப்படுமா என்பதைப்பற்றியும் அதற்கான நடவடிக்கை என்ன எடுக்கப்படுகிறது என்பதைப்பற்றியும் தயவு செய்து சொல்லும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, தனி இயக்குநர் வேண்டுமா வேண்டாமா என்பதைப்பற்றி கவனிக்க தயாராக இருக்கிறோம். தனி இயக்குநர் அவசியமென்றால் போடப்படும். ஆனால் இப்போதிருக்கிற இயக்குநரே கவனித்துக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் இருப்பதால் என்னென்ன குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்னென்ன நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென்பதை மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் என் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தால், அதைப்பற்றி பரிசீலித்து ஒரு முடிவு எடுக்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1971 துலை 10]

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், இந்த கல்வித் துறை செம்மையாக இயங்குவதற்கு உதவி புரிந்த இந்தத் துறையைச் சார்ந்த இயக்குநர் அவர்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும், நல்ல கருத்துக்களை வழங்கிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும், எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தெரிவித்த பல யோசனைகளைக் கருத்தில் கொண்டு ஆற்ற வேண்டிய பணிகளை பரிசீலித்து, அரசு நடவடிக்கைகள் எடுக்கும் என்ற உறுதியினையும் இந்த நேரத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவித்து, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : ஆன் ஏ பாயின்ட் ஆஃப் கிளாரிபிகேஷன். அமைச்சர் அவர்கள் கூறும்போது, நான் பத்திரிகைச் செய்தியை வைத்துக் கூறிய ஒரு தகவலைச் சொன்னார்கள். நான் கூறியதெல்லாம் சென்னை நகரில் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டுள்ளவர்கள் ஒரு சதவீதம் கூட இல்லையென்ற பத்திரிகைச் செய்தியைச் சொன்னேன். அதுகூட தினமணி போன்ற அரசியல் சார்பற்ற பத்திரிகையில் வந்த செய்தி என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, எல்லா இடத்திலும் இருக்கிறது என்று சொல்ல வரவில்லை. இதைக் கடைப்பிடிக்காத கல்லூரியைக் கேட்டால், அப்படிப்பட்ட விவரம் தான் வரும். அதை வைத்துக்கொண்டு பத்திரிகையில் போட்டு மகிழ்கிறார்கள் என்பதைத்தான் சொல்ல விழைகின்றேன். எல்லா இடங்களிலும் அப்படியிருந்தால் உறுப்பினர் பத்திரிகையில் வந்தது என்று சொல்லலாம்.

As the hon. Member Thiru T. N. Anandanayaki was not in her seat, her cut motion was deemed to have been withdrawn.

THIRU K. SUPPU : I am pressing my cut motion.

திரு. சுப்பு அவர்களின் வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, தோல்வியுற்றது.

As the hon. Member Dr. H. V. Hande did not press his cut motion, the same was, by leave, withdrawn.

As the hon. Members Thiru A. Subramaniam and K. S. Kothandaramiah were not in their seats, their cut motions were deemed to have been withdrawn.

MR. SPEAKER : The question is :

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 83,12,49,200 under Demand No. 13—Education.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.